

Edgar Rice Burroughs

Pozemšťan vojevůdcem na Marsu

Obsah

U ŘEKY ISS	2
POD MASÍVEM HOR	11
CHRÁM SLUNCE	22
TAJEMNÁ VĚŽ	31
NA KAOLSKÉ CESTĚ	41
HRDINOU V KAOLU	51
NOVÍ SPOJENCI	59
V JESKYNÍCH CARRIONU	69
U ŽLUTÝCH LIDÍ	78
VE MĚSTĚ KADABRA	87
SKLEPENÍ HOJNOSTI	95
„PO PROVAZE VZHŮRU!“	104
PÁKA MAGNETU	113
ČAS BITVY	122
ODMĚNA	129
NOVÝ VLADAŘ	137

U ŘEKY ISS

Plížil jsem se opatrně ve stínu lesa, který obrůstá a pokrývá karmínově rudou planinu, svažující se k Ztracenému moři Korus, jež rozlévá své vody v Údolí Dor, po stopě ponuré postavy, která, vyhledávajíc temná místa, podezřelou chůzí prozrazovala bezděky své nekalé posláním. Povrch umírající planety byl ozařován oběma satelity, řítícími se nebeskou klenbou jako nízko letící meteory.

Šest dlouhých martʼanských měsíců jsem dlel v bezprostřední blízkosti nenáviděného Chrámu Slunce, v jehož ustavičně a pozvolna se otáčejícím nitru, hluboko pod povrchem Marsu, ležela pohřbena moje princezna - zda živa či mrtva, kdož ví? Rozryla skutečně Phaidořina ocel její milované srdce? Jen čas mi zjeví pravdu.

Šest set osmdesát sedm martʼanských dní musí vzejít a minout kolem neproniknutelných dveří její cely, dříve než otvor kobky se bude krýt s otvorem na konci chodby, jíž bylo možno vstoupit dovnitř a kde jsem naposledy spatřil půvabnou tvář Dejah Thoris.

Již polovina oné doby uplynula, či snad má uplynout zítra, přesto však v paměti stále živě zřím onen hrůzný okamžik, nevyhladitelný jinými dojmy, jež přišly předtím nebo potom, kdy, jsa napůl zadušen kouřem, zíral jsem úzkou štěrbinou do cely, která měla odříznout od ostatního světa moji milovanou helijskou princeznu na dlouhý martʼanský rok.

Jako by se to stalo včera, viděl jsem stále před sebou krásnou tvář Phaidor, dcery Matai Shanga, zkřivenou šílenou žárlivostí a nenávistí, jež se vrhla jako lítice s napřaženou dýkou na ženu, kterou jsem miloval více než vše jiné na světě.

A zřel jsem, jak rudá dívka, Thuvia ze země Ptarth, skočila před Dejah Thoris, aby zabránila hnusné vraždě.

Kouř hořícího chrámu zahalil pak celou tragédii, v uších mi však dosud zní onen hrůzný výkřik, který se ozval, když ruka s nožem dopadla. Pak nastalo ticho, a jakmile se dým rozplynul, vnitřek chrámu se otočil a zakryl tak mému zraku i sluchu vše, co se dělo dále v žaláři, v němž byly uvězněny tři krásné ženy - Dejah Thoris, Phaidor a Thuvia.

Od oné chvíle přihodilo se mnoho událostí, kterým jsem se musel plně věnovat; vzpomínka na onu hrůznou tragédii však nevybledla v

mé mysli. Po vítězném opanování území Prvorozených jsem byl nucen rekonstruovat jejich vládu, což si vyžádalo hojně času a námahy, přesto však, jakmile jsem měl volnou chvíli, dlel jsem nablízku příšerného otáčejícího se nitra chrámu, jenž věznil ve svých útrokách matku mého syna Carthorise.

Rasa černých, která po nepamětná staletí uctívala Issus, falešné božstvo Marsu, byla ve stadiu zmatku a rozervanosti nad skutečností, kterou jsem zjevil jejich očím. Jsouce rozzuřeni nad hnusnou šalbou, roztrhali na kusy stařenu, která se vydávala za nadpřirozenou bytost.

Prvorození byli sraženi z nejvyššího vrcholu pýchy do nejhlubší poníženosti. Jejich božstvo bylo rozmetáno a s ním zmizelo i celé jejich uměle vymyšlené náboženství, jímž udržovali svou nadvládu nad ostatními. Jejich vzduchoplavecká eskadra podlehla důmyslněji sestrojeným letadlům a houževnatosti rudých z Helia.

Sveřepí zelení bojovníci z okrových plání dávno vyschlých oceánů projížděli se na svých thoatech po posvátných zahradách Issusina chrámu a Tars Tarkas, jeddak Tharků, nejsveřepější v boji ze všech, seděl na trůně, na němž sedávala Issus, a vládl prozatímně nad Prvorozenými, zatímco náčelníci spojeneckých vítězů rozhodovali o osudu poraženého národa.

Téměř jednoznačně mě žádali, abych vstoupil na starobylý trůn černé rasy, a i Prvorození sami s tímto návrhem souhlasili; leč nechtěl jsem tuto poctu přijmout. Moje srdce by se nikdy nedovedlo cele přimknout k rase, která zhanobila moji choť a mého syna.

Na mé doporučení byl zvolen jeddakem Prvorozených Xodar. Až do doby, kdy jej Issus degradovala, byl datorem, to jest princem, takže jeho způsobilost pro tak čestný úřad byla nepopíratelnou.

Když byl takto zajištěn mír a pořádek v Údolí Dor, zelení bojovníci se rozptýlili do svých opuštěných domovů v hlubinách vyschlých oceánů a i my z Helia jsme se vrátili zpět do naší země. Jelikož dosud nedošly žádné zprávy o osudu jeddaka Helia Tardos Morse, děda Dejah Thoris, a jeho syna Mors Kajaka, jedá Helia, jejího otce, byl mi znovu nabízen trůn.

Již více než rok uplynul od onoho dne, co se vypravili na severní polokouli Marsu pátrat po zmizelém Carthorisovi. A posléze zoufalý národ uvěřil smutné zvěsti, že oba zemřeli v ledových krajinách severního pólu.

Opět jsem odmítl nabízený trůn, poněvadž jsem nechtěl uvěřit, že

by mocný Tardos Mors nebo jeho slavný a v celém Heliu uctíváný syn mohl být mrtev.

„Nechť vládne někdo z jejich krve do té doby, než se navrátí,“ řekl jsem shromážděné šlechtě Helia, když jsem k ním promlouval z Piedestalu pravdy, nalézajícího se vedle Trůnu spravedlnosti v Chrámu odplaty - bylo to totéž místo, na němž jsem stál právě před rokem, kdy nade mnou Zat Arrras vyřkl rozsudek smrti.

Domluviv, vykročil jsem a položil pravici na rámě Carthorise, jenž stál v kruhu helijské šlechty přede mnou.

Shromáždění šlechtici i lid jako jeden muž pozvedli svůj hlas na podporu mého návrhu. Deset tisíc mečů vylétlo jedním rázem z deseti tisíců pochev a slavní bojovníci starého Helia provolali Carthorise jeddakem Helia.

Byl pověřen touto nejvyšší poctou do doby, než se vrátí jeho praděd či děd; nevrátil-li by se však ani jeden, ani druhý, měl být jeddakem doživotně.

Když byly takto v Heliu uspořádány státní záležitosti k všeobecné spokojenosti všech, vydal jsem se příštího dne na cestu do Údolí Dor, abych mohl dlít v bezprostřední blízkosti Chrámu Slunce až do onoho osudného dne, kdy se rozevře vězení, v němž uzřím pohřbenu jedinou lásku svého života.

Hor Vasta a Kantos Kana s ostatními svými oddanými důstojníky jsem zanechal s Carthorisem v Heliu, aby se při zastávání čestné povinnosti, jež mu byla přiručena, mohl řídit jejich moudrostí a aby v jejich statečnosti a věrnosti našel podporu. Jen oddaný Woola, marťanský pes, mne provázel do Údolí Dor.

A i dnes v noci následovalo mne věrné zvíře v mých stopách. Byl na ně skutečně hrůzný pohled: bylo vysoké jako dorostlý shetlandský pony, ohavná hlava s mocnými trháky se přimykala k trupu nesenému deseti krátkými, svalnatými končetinami - pro mne však bylo ztělesněním oddané lásky a věrnosti.

Přede mnou se plížil tmavou nocí kupředu černý dator kmene Prvorozených, Thurid; zanevřel na mne smrtelně a stal se mým nepřítelem od onoho dne, kdy jsem jej holýma rukama srazil k zemi v nádvoří Issusina chrámu a svázal jeho vlastní zbrojí před shromážděným výkvětem šlechty a dam Prvorozených, které právě před mýma očima vynášely jeho zdatnost a statečnost.

Právě tak jako mnozí jiní smířil se Thurid na oko s novým pořád-

kem věcí a přísahal věrnost Xodarovi, novému vladaři; věděl jsem však dobře, že mě nenávidí, a byl jsem si jist, že stejně tak plane ve svém srdci zlobou proti Xodarovi. Proto jsem bedlivě sledoval veškeré jeho kroky a konání; poslední dobou jsem došel k pevnému přesvědčení, že jistojistě kuje nějaké pikle.

Několikrát jsem pozoroval, jak vychází za noci z hradeb města Prvorozených a ubírá se do hrůzného a příšerného Údolí Dor, kdež jistě neprovozoval nic počestného.

Dnes v noci krácel chvatně po kraji lesa, kde nemohl být ani spatřen, ani slyšen z městského opevnění, a poté zabočil přes karmínový pažit na břeh Ztraceného moře Korus.

Paprsky bližšího měsíce zalily celé údolí a ozářily Thuridovu drahokamy vykládanou zbroj tisíci třpytícími se odlesky a měnivými světélky a odrážely se od hebkého ebenu jeho tmavé pleti. Nebyl si jist svým svědomím - dvakrát se ohlédl za sebe zpět k lesu, jako někdo, kdo se chystá spáchat zločin. Že by byl sledován, nemohl tušit ani ve snu. Zřejmě se cítil zcela bezpečen.

Neodvážil jsem se jej následovat na planinu ozářenou měsíčním světlem - nechtěl jsem, aby moje plány ztroskotaly hned zpočátku. Šlo mi o to, aby Thurid došel nepozorován až ke svému cíli, abych se pak mohl přesvědčit, kam vlastně míří a jaké nekalé záměry asi chová.

Zůstal jsem tudíž v úkrytu až do doby, kdy Thurid zmizel za srázem sahajícím téměř až k moři - ono místo bylo ode mne vzdáleno asi čtvrt míle. Pak s Woolou v patách spěchal jsem přes otevřenou pláň za černým datorem.

Tajemné údolí smrti bylo ponořeno v hrobový klid. A vpravdě tvořilo vlastně jakýsi vlahý, propadlý hrob v krajinách u jižního pólu zmírající planety. V dálce Zlaté útesy zdvihaly své mohutné štíty do nebes, skvoucích se tisíci hvězd, a třpytily se vzácnými kovy a drahokamy v oslňující záři obou planoucích měsíců Marsu.

Za mnou černal se les, prokletěný a upravený jako park ohavnými ústy rostlinných lidí.

Přede mnou se rozkládalo Ztracené moře Korus a kdesi v dáli se leskl pás Issu, tajemné řeky, vyvěrající zpod Zlatých útesů a vtékající do Korusu a lákající ku svým břehům po nesčetné věky nešťastné Mart'any z vnějšího světa, kteří dobrovolnou poutí do Údolí smrti tohoto falešného nebe zakončovali svůj život.

Rostlinní lidé se svými okončetinami uzpůsobenými k ssání krve a

příšerně ohavné bílé opice, které byly postrachem Údolí Dor za dne, během noci dleli ve svých doupatech.

Na výstupku Zlatých útesů nad Issem nestál již Svatý Thern a nepobízел ony příšery posupným křikem, aby se zmocnily nebohých obětí, které jim po Řece smrti plynuly přímo do jícnu.

Vzdušné výsadky Helia a Prvorození vyčistili pevnosti a chrámy od Thernů, když se tito odepřeli vzdát a přizpůsobit se novému pořádku věcí, který rozmetal modlu jimi vynalezeného falešného náboženství, jímž byli po dlouhá tisíciletí týráni obyvatelé celého povrchu Barso-omu.

Thernové doposud udrželi svoji moc pouze v několika nepatrných, izolovaných územích; Matai Shang, jejich hekkador, Otec Thernů, byl vyhnán ze svého chrámu. Naše úsilí zajmout jej nebylo korunováno úspěchem; uprchl s několika svými věrnými a skryl se - kde ovšem, to jsme nevěděli.

Když jsem se obezřele připlížil k okraji útesu, který převyšoval nad Ztraceným mořem Korus, spatřil jsem Thurida, jak na jiskřící se hladinu spouští malou lodici - bylo to jedno z podivně utvářených plavidel, jejichž stáří nebylo možno ani přibližně určit, jaká Svatí Thernové a jejich přísluhovači kladli na břehy Issu, aby tak usnadnili zdlouhavou pouť po Řece smrti svým nebohým obětem.

Na pobřeží pode mnou bylo uloženo asi půl tuctu podobných lodic s dlouhou špičatou přídí a plochým veslem, jehož druhý konec byl opatřen ostrým hrotem. Thurid pádloval těsně při břehu. Když za nejbližším výstupkem zmizel mým zrakům, seběhl jsem k moři, spustil jednu lodici na vodu, a vstoupiv s Woolou dovnitř, odrazil jsem od kamenitého břehu.

Drže se stále v určité vzdálenosti za Thuridem, plul jsem těsně podél linie skal k ústí Issu. Vzdálenější měsíc stál právě nízko nad horizontem, takže pobřežní útesy vrhaly na hladinu hluboké stíny. Thuria, bližší měsíc, před okamžikem zapadl; jelikož měl opět vyjít až za čtyři hodiny, byl jsem si jist, že temnota mi poskytne bezpečné útočiště alespoň po onu dobu.

Thurid plul stále kupředu. Posléze stanul naproti ústí Issu. Neváhal však ani na okamžik a zamířil se svojí lodicí do ponuré Řeky smrti, pádluje s námahou proti silnému proudu.

Následoval jsem jej nyní s Woolou v těsnější blízkosti, neboť jsem viděl, že upírá veškeré svoje úsilí k tomu, aby hnal plavidlo co nej-

rychleji vpřed, a nevěnuje vůbec pozornost, co se děje za ním. Vyhledával místa u břehu, kde proud nebyl tak dravý.

A vtom již Thurid dosáhl jícnu obří jeskyně v úbočí Zlatých útesů, jimiž Řeka smrti protékala. A hnal svoji lodici dále do hrobové tmy.

V prvním okamžiku mně připadalo bezúčelným následovat jej do míst, kde bylo tak temno, že jsem sotva viděl ruku před očima, a již již jsem se chtěl vzdát dalšího pronásledování a vrátit se zpět k ústí řeky a tam vyčkat jeho návratu, když vtom při náhlém zákrutu podzemního toku zaplálo ve výši nade mnou matné světlo.

Moje oběť se stala opět viditelnou. Fosforeskující světlo, linoucí se z hornin porůznu roztroušených ve stropu kaverny, ozařovalo podzemní tok tak, že jsem mohl sledovat Thurida bez valných obtíží.

Byla to moje první plavba po vlnách Issu. Věci, které jsem během této plavby zřel, zůstanou navždy vryty do mé paměti.

Byly hrůzné - jejich hrůza byla dokonce nesrovnatelná s obtížemi a překážkami, které Tars Tarkasovi, velkému náčelníku a bojovníku zelených, Xodarovi, datoru černých, a mně bylo překonat, dříve než se nám podařilo vnést do vnějšího světa Barsoomu světlo osvícení a pravdy a zarazit šílenství dobrovolné pouti miliónů Mart'anů do země smrti, o níž se domnívali, že je krásným údolím, v němž vládne mír, štěstí a láska.

Ještě dnes byly nízké ostrůvky, vyčnívající nad hladinu širokého proudu, pokryty kostrami a poloohryzanými mrtvolami těch, kteří, jsouce zaraženi hrůzou a strachem, nebo uvědomivše si trpkou skutečnost, zastavili se před cílem.

Na sporých prostorách těchto ostrůvků rozdivočelí šílenci vyrazili z hrdel hnusné skřeky a rvali se a zápasili mezi sebou, trhající ze sebe zbytky masa, jimiž sytili svůj hlad. Slabší podléhal silnějšímu; zkrvavenýma rukama drásali mrtvá těla plující v sinavé hladině proudu.

Thurid si vůbec nevšímal těchto skučících šilenců, kteří jej buď ohrožovali, nebo prosili o pomoc, dle stupně svého šílenství. Bylo zřejmo, že je na podobné zážitky zvyklý.

Plavil se vzhůru proti proudu asi jednu míli; poté přeplul řeku na levý břeh a vytáhl svoji lodici na nízkou plošinu, která byla téměř ve stejné výši jako hladina toku.

Neodvážil jsem se následovat jej přes řeku, neboť by mne byl určitě spatřil. Zarazil jsem svoji lodici těsně proti místu, kde Thurid přistál, pod obrovskou, nad hladinu vyčnívající skalou, která vrhala hustý

stín. Tam jsem mohl bezpečně špehovat Thurida, aniž bych riskoval vlastní prozrazení.

Černý šlechtic stál na břehu u své lodice a vyhlížel vzhůru proti proudu Issu, jako by čekal na někoho, kdo měl přijít z onoho směru.

Jsa skryt pod temným skaliskem, všiml jsem si, že mne jakýsi silný proud táhne přímo doprostřed řeky, což mi velmi ztěžovalo udržení mého člunu v úkrytu pod převisem. Zajel jsem dále do stínu, abych se mohl přidržet břehu; leč přestože jsem couvl o několik yardů, nenarazil jsem na žádnou oporu - kdybych byl couval ještě dále, byl bych ztratil Thurida z očí. Nezbylo mi tudíž než zůstat na původním místě, udržuje se ostrým pádlováním v těžce pozici pod skalní klenbou, zpod níž plynul mocný proud.

Nedovedl jsem si představit, co asi může být příčinou tohoto příčného toku, neboť hlavní koryto řeky bylo z mého místa zcela zřetelně viditelné. Z bočního pohledu viděl jsem pouze tajemně zuřící spojení obou proudů, které tak podráždilo moji zvědavost.

Zatímco jsem uvažoval o tomto zjevu, byla moje pozornost upoutána Thuridem, který náhle zdvihl nad hlavu obě ruce dlaněmi vpřed v univerzálním marťanském pozdravu a za chvíli nato se ozvalo i jeho „Kaor!“ - slovo značící barsoomský pozdrav - jež zcela zřetelně dolehlo až k mému sluchu.

Obrátil jsem své zraky směrem, kam byl otočen Thurid, a za okamžik poté se zjevil v mém zorném poli dlouhý člun obsazený šesti muži. Pět z nich pádlovalo, šestý pak seděl na čestném místě.

Bílá pleť přichozích, jejich bohaté žluté paruky, které pokrývaly holé lebky válečníků, a skvostné zlaté diadémy, jež se vinuly kolem jejich hlav, byly důkazem, že to jsou Svatí Thernové.

Když přistáli u břehu na místě, kde je očekával Thurid, zvedl se onen, který seděl na zádi na čestném sedadle, a tu jsem zřel, že to není nikdo jiný než Matai Shang, Otec Thernů.

Zřejmá srdečnost, s jakou oba vyměňovali vzájemné pozdravy, mě nesmírně překvapila. Černá a bílá rasa žije na Barsoomu v odvěkém nepřátelství na život a na smrt a její příslušníci se nesetkávali jinak než v bitvě.

Bylo jasné, že pohroma, která v posledním čase stihla obě rasy, působila jako katalyzátor a z dřívějších nepřátel se stali spojenci - snad to bylo spojenectví pouze za účelem obrany a výboje proti společnému nepříteli. Nyní teprve jsem chápal, proč Thurid tak často v noci

vycházel do Údolí Dor, a uvědomoval jsem si, že jeho záměry, kdyby došly k uskutečnění, jistě by neblaze zasáhly do osudu mého i mých přátel.

Přál jsem si v oné chvíli, abych byl před několika minutami zastavil na místě k oběma mužům blíže položeném, a mohl tak vyslechnout jejich rozhovor; jelikož však jsem se nyní přes řeku přeplavit nemohl, zůstal jsem klidně ve svém úkrytu. Nevím, co bych byl v onom okamžiku dal za to, kdybych mohl vyslechnout jejich hovor - a což teprve oni, kdyby věděli, jak blízko jsem u nich a jak snadno by mě mohli svou přesilou udolat!

Thurid několikrát pokynem ukázal na protější stranu řeky, směrem k mému úkrytu, neobával jsem se však, že by se tato gesta mohla týkat mé osoby. Po chvíli vstoupil za Matai Shangem do jeho lodice. Odražili od břehu a zamířili napříč proudem přímo ke mně.

Postupně, jak se ke mně přibližovali, pádloval jsem i já kupředu, stále dál pod převislý útes, leč vzápětí se ukázalo, že jejich loď nabírá stejný kurs. Ovšem pět veslařů zmůže mnohem více než jedinec, a tak bylo pravděpodobno, že mne co nejdříve dostihnou.

Obával jsem se, že v každé nejbližší vteřině příd' mé lodice narazí na pevnou skálu. Světlo z řeky nebylo již viditelné, daleko vpředu však jsem zřel matný odlesk. Otevřená hladina se přede mnou táhla dále a dále.

Posléze se mi v hlavě rozbřesklo - plul jsem po podzemní řece, která se vlévala do Issu právě v onom místě, kde jsem se prve pod skalou ukryl. Proto mne také záhadný proud strhával zpět.

Druhá lodice byla již nyní zcela těsně za mojí zádí. Šumot způsobovaný údery jejich pádel o vodu pohlcoval a kryl hluk, který jsem já svým pádlem působil, leč věděl jsem, že za okamžik mě jejich světlo ozáří a prozradí.

Nesměl jsem ztrácet ani jedinou vteřinu. Musel jsem okamžitě něco podniknout. Strhl jsem mocným úderem pádla příd' svého člunu prudce doprava a zachytil jsem se o kamenitý břeh ponorné řeky. Tam jsem se zadržel, krče se ke dnu lodice; zřel jsem, jak se Matai Shang a Thurid blíží středem proudu, který byl mnohem užší než Iss.

Když dojeli zcela těsně ke mně, zaslechl jsem, jak spolu rozmlouvají.

„Říkám vám, Therne,“ pravil černý dator, „že se chci pomstít jen na Johnu Carterovi, helijském princí. Nechci vás zavést do léčky. Co

bych získal tím, kdybych vás zradil těm, kteří zničili můj národ a můj dům?“

„Zastavme se na chvíli zde, abych vyslechl podrobnosti vašeho plánu,“ odvětil hekkador. „Poté se lépe domluvíme na našich vzájemných závazcích a povinnostech.“

Nato nařídil veslařům, aby zarazili s lodicí u břehu. Přistáli na místě, které nebylo vzdáleno ani dvanáct kroků od místa, na němž jsem byl skryt.

Kdyby byli zastavili o několik yardů níže, jistě by mne byli proti slabé fosforeskující záři, linoucí se zpředu, spatřili. Za stávajících okolností však jsem byl před prozrazením bezpečen, jako bych byl od nich na míle vzdálen.

Několik slov, která jsem zaslechl, vzbudilo moji zvědavost; byl bych totiž velmi rád zvěděl, jakým způsobem se mi Thurid zamýšlí pomstít. Nemusel jsem čekat dlouho - moje zvědavost byla brzy ukojena.

„Vy sám, Otče Thernů,“ pokračoval dator Prvorozených, „nebudete vůči mně ničím povinován. Thurid, dator Issus, se nezaprodává. Až se naše dílo zdaří, budu vám sám zavázán vděčností, přičiníte-li se svým vlivem o to, abych byl na některém královském dvoře, který dosud zůstal věren staré víře, přijat, jak se sluší na můj starý rod a hodnost. Víte sám zajisté, že se nemohu vrátit do Údolí Dor nebo kamkoliv jinam, kam sahá moc helijského prince; než nekladu ani toto za podmínku - ponechám vše vaší laskavosti a přičinění.“

„Vyhovím vaší žádosti, datore,“ odvětil Matai Shang. „To však není vše - budete opět mocný a bohatý, podaří-li se vám vrátit mé otcovské náruči moji dceru Phaidor a dopravíte-li do mého zajetí Dejah Thoris, helijskou princeznu.“

Ach,“ pokračoval Otec Thernů, vášnivě zachroptěv. „Ten pozemšťan odpývá trpce hanebnosti, kterými stíhal nejsvětějšího ze svatých, a žádná hnusnost nebude dosti hnusnou, abych jí nepokálel jeho choť. Jak bych si přál, aby i on byl v mé moci, abych jej mohl přinutit, aby zíral na ponížení a pokoření své rudé ženy!“

„Budete s ní moci naložit, jak vám bude libo, dříve než mine následující den, Matai Shangu,“ řekl Thurid. „Vše závisí od vaší vůle.“

„Slyšel jsem vyprávět mnohé o Chrámu Slunce, datore,“ poznamenal Matai Shang, „měl jsem však vždy za to, že jeho zajatci nemohou být propuštěni dříve, než uplyne rok. Jak byste se chtěl pokoušet o

podobnou nemožnost?“

„Vězte, že lze kdykoliv vstoupit do kterékoliv cely chrámu,“ odvětil Thurid. „Ovšem toto tajemství znala pouze Issus a bedlivě je střežila, chráníc se je vyzradit nepovolaným. Po její smrti nalezl jsem díky šťastné náhodě starobylý plán chrámu a v něm jsem přišel na přesné údaje o tom, jak lze kdykoliv vstoupit do libovolné cely.“

A dozvěděl jsem se ještě více - že mnozí muži v minulých dobách oním tajným vchodem do chrámu z příkazu Issus vešli. Bylo jim uloženo, aby mučili a vraždili ubohé zajatce; sotvaže však svůj úkol vykonali, z vůle Issus záhadně zmizeli, aby snad neprozradili tajemství vstupu do chrámu.“

„Nuže, kupředu,“ rozhodl se posléze Matai Shang. „Jsem okolnostmi donucen vám důvěřovat, avšak i vy mně musíte poskytnout plnou svoji důvěru - vězte, že nás je šest, kdežto vy jste sám.“

„Nebojím se,“ odvětil Thurid, „a ani vy nemusíte mít strach. Skutečnost, že nenávidíme společného nepřítele, je dostatečným poutem, které zajistí naši vzájemnou loajalitu. Až se zmocníme helijské princezny, přibudou ještě další pohnutky našeho spojení - znám příliš dobře neohroženou povahu Johna Cartera, abych se mohl mýlit.“ Matai Shang pobídl své veslaře. Lodice se zvolna pohnula.

Stěží jsem se přemáhal, abych se nevrhl na oba bídné spiklence a nepřetrhl jedinou ranou meče nit jejich hnusného žití. Uvědomil jsem si však, že podobný čin by byl svrchovaně neprozřetelný, neboť bych zabil jediného člověka, který mne mohl dovést do žaláře, v němž byla vězněna Dejah Thoris, dříve než uplyne nekonečně dlouhý mart'anský rok.

Povede-li na ono nedostižné místo Matai Shanga, pak tam povede i Johna Cartera, prince Helia.

Ponořil jsem pádlo tiše do vody a sledoval dráhu člunu plujícího přede mnou.

POD MASÍVEM HOR

Když jsme chvíli pádlovali vzhůru proti toku řeky, razící si cestu pod masívem Zlatých útesů a mísící své vody s ponurými a mysteriózními proudy Issu, hladina se ponenáhlu osvětlila. Matný přísvit se změnil v oslňující záři.

Koryto řeky se rozšiřovalo, až utvořilo rozlehlé jezero, kryté klen-

bou mohutného dómu, osvětleného fosforeskujícími skalami, které tvořily jeho stěny. Fosforeskující záře byla odrážena a zmnohonásobována jasnými paprsky diamantů, safírů, rubínů a jiných nesčetných barsoomských drahokamů, jejichž jména jsem neznal a které tvořily značné plochy ve zlatých žilách, jimiž byly bohatě proluty stěny dómu.

Za osvětlenou prostorou jezera byla tma - co se asi nalézalo za touto tmou, nemohl jsem ani tušit.

Kdybych byl pádloval přímo za lodicí Matai Shanga přes ozářenou hladinu, byl bych býval okamžitě prozrazen, a proto - přestože mi bylo svrchovaně nepříjemné, že musím Thurida být i jen na okamžik spustit z očí - vyčkal jsem ve stínu, až člun s Therny minul ozářenou prostorou a zmizel mým zrakům v přítmí na opačném konci jezera.

Teprve pak jsem vyplul na tichou, lesknoucí se hladinu směrem, kudy se ubírali Thernové.

Když po chvíli, která mně připadala věčností, jsem se ocitl ve stínu na druhém konci jezera, shledal jsem, že řeka vytéká z nízkého otvoru. Abych tudy projel, musel jsem nařídit Woolovi, aby si pokud možno ploše lehl na dno člunu, a sám jsem se musel sehnout, abych nenarazil hlavou o skalnatý strop kanálu.

Naštěstí se klenba opět brzy zvýšila, hladina však nebyla tak jasně osvětlena jako prve. Pouze tu a tam se linula sporá záře z úlomků fosforeskujících hornin, roztroušených ve stěnách podzemního tunelu.

A v tomto místě se proud řeky rozštěpoval na tři ramena, vytékající ze tří obloukovitých, pilíří navzájem od sebe oddělených otvorů. Thurida a Therny jsem nikde před sebou neviděl - v kterém otvoru asi zmizeli? Nemohl jsem nikterak zjistit skutečnost, a proto jsem si vyvolil prostřední cestu - u všech totiž byla pravděpodobnost stejná. Plul jsem nyní úplnou tmou. Proud byl velmi úzký - tak úzký, že jsem ve tmě narážel hned na tu, hned na onu skalní stěnu, podle toho, kterým směrem se ponorná řeka zatáčela.

Kdesi daleko přede mnou se ozývalo hluboké a temné hučení, které vzrůstalo, čím více jsem se blížil. A když jsem se po jedné ostré zatáčce ocitl opět v matně ozářené sluji, ozval se onen příšerný rachot nedaleko mne.

Téměř přede mnou spadaly proudy řeky shora v mohutném vodo pádu, který zaplňoval celou říční prostorou. Voda se řítila z výše několika set stop - bylo to skvělé divadlo, jaké jsem dosud v životě nespát-

řil.

Hluk, který způsobovala voda, řítící se přes skaliska a narážející o sta drobných překážek, zněl v klenutém podzemním kanálu přímo pekelně! Kdyby mně byl vodopád nezahradil další cestu a neupozornil mne, že jsem zvolil špatný směr, věřím, že bych byl přesto prchl před oním d'ábelským rachotem.

Bylo zřejmo, že Thurid a Thernové touto cestou nejeli. Tím, že jsem zvolil nesprávný tunel, ztratil jsem jejich stopu a oni mezitím jistě získali takový náskok, že naleznu-li je vůbec, přijdu již příliš pozdě.

Jízda k vodopádu si vyžádala doby několika hodin - pádlování proti silnému proudu bylo velmi namáhavé - a návrat, přestože plavba po proudu bude rychlejší, potrvá také několik hodin.

Vzdychl jsem si rezignovaně, a obrátiv před' svého plavidla po směru toku, hnal jsem se mocnými údery pádla temným a klikatým kanálem zpět, nedbaje únavy, až posléze jsem se opět ocitl v prostore, kde se ponorná řeka rozdělovala na tři ramena.

Měl jsem nyní volit ze dvou zbývajících, neprozkoumaných kanálů; byl jsem na rozpacích - který z nich mne asi bezpečně dovede za spiklenci?

Pokud se pamatuji, nikdy předtím v životě jsem dosud nebyl tak nerozhodný. Vždyť od správné volby záležel zdar mého dnešního podniku, zdar mého životního štěstí!

Snad hodiny, které jsem strávil marnou jízdou, již zpečetily osud mé milované Dejah Thoris - ovšem nebyla-li mezitím mrtva; kdybych marným hledáním ztratil ještě další hodiny, nebo snad dokonce dny, mohl by můj záměr úplně ztroskotat.

Několikrát jsem obrátil před' své lodice do pravého otvoru, leč vždy jsem se vrátil zpět, jako bych byl varován nějakým zvláštním instinktivním smyslem, že ona cesta není správnou. Viděl jsem, přesvědčen tímto opakujícím se jevem, že mi již nezbývá než levé rameno proudu; přesto však jsem se ještě pochybovačně zahleděl na temné vody pravého kanálu, které se se zlověstným hukotem valily vpřed.

A vtom jsem zřel, jak se ze tmy oblouku v zářivých vlnách objevila slupka šťavnatého plodu sorapu, jaké Marťané často pojídají. Když jsem viděl, jak kolem mne plyne tento němý, přesto však výmluvný ukazovatel cesty, jsa unášen proudem do vod Issu a Korusu, byl bych téměř vzkřikl radostí. Věděl jsem nyní zcela bezpečně, že se Marťané

onou cestou ubírali.

Pojedli chutný plod sorapového stromu, který je ukryt v ořechovité slupce, již pak odhodili do vody. Jiné vysvětlení nebylo možné ani pravděpodobné.

Obrátil jsem proto příd' své lodice bez dalších úvah k pravému kanálu. Proud brzy rozšířil své koryto a fosforeskující skály, tvořící klenbu, mi dostatečně osvětlovaly cestu.

Pádloval jsem ostře, seč mé síly stačily, přesto však jsem si s trpkostí uvědomoval, že spiklenci mají přede mnou přinejmenším celý den náskoku. Ani Woola, ani já jsme nejedli již od předešlého večera - Woolovi to ovšem valně nevadilo, protože prakticky vzato téměř všechna zvířata, která žijí na vyschlých dnech marťanských oceánů, jsou s to obejít se po delší dobu bez potravy.

A ani já jsem netrpěl hladem. Voda v řece byla chutná a osvěživě chladná - nebyla znečištěna mrtvolami jako Iss, takže mě žízeň netrápila a po materiálním pokrmu jsem netoužil, ježto mne hnala neodolatelně kupředu touha po shledání s mojí milovanou Dejah Thoris.

Čím dále jsem postupoval vpřed, koryto řeky se stávalo užším a užším, proud vody byl prudší a pln vírů, takže jsem se pohyboval kupředu jen velmi obtížně. Urazil jsem za hodinu sotva sto yardů, když vtom jsem za prudkým zákrutem toku narazil na hlučící peřeje, o něž se proud s rachotem rozbíjela v průvrách mezi skalisky divoce vřel.

Byl jsem téměř zoufalý. Slupka sorapového ořechu se ukázala být špatným prorokem a moje původní podvědomé tušení bylo správné - měl jsem zabochit do levého kanálu.

Kdybych byl býval ženou, snad bych byl v oné chvíli zaplakal. Rozhlédnuv se kolem sebe, zřel jsem po pravici malou zátočinu, vytvořenou skalním masívem, v níž voda tak divoce nevířila. Musel jsem svým znaveným svalům dopřát aspoň chvíli oddechu, a proto jsem tam zamířil.

Byl jsem velmi rozmrzen. Budu se muset vrátit, a než se dostanu zpět na místo, kde se tok řeky rozděluje, ztratím opět půl dne. Jaký pekelný osud mne přiměl k tomu, abych si ze tří možností vybral právě ty dvě nesprávné?

Slabý proud v zátočině mě zvolna unášel kolem dokola skalnatého břehu. Kolem mne byla téměř úplná tma, poněvadž nad temnou hladinou byl přewislý útes, takže zátoka vlastně tvořila jakousi skalní sluj. Můj člun při tom narazil dvakrát o skálu. Při třetím nárazu ozval se

podivný zvuk, zcela odlišný od obou prvních - zvuk, jaký slýcháme, když narazí dřevo na dřevo.

Moje zemdlená pozornost byla okamžitě vzbuzena, neboť jsem si uvědomil, že v podzemní řece se nemůže vyskytnout dřevo, které by tam lidská ruka nepřinesla. Téměř současně, co jsem vnímal onen podivný zvuk, vztáhl jsem bezděky ruku a za vteřinu poté nahmatl jsem vedle svého člunu vyvýšenou zád' jiného plavidla.

Přestože jsem byl tímto objevem nesmírně překvapen, nedal jsem své vzrušení nikterak najevo a zůstal jsem nepohnutě sedět ve své lodici, snaže se očima proniknout naprostou tmou, která mne obklopovala, a zjistit tak, zda je vedlejší člun obsazen či prázdný.

Bylo zcela dobře možno, že loď byla obsazena a lidé v ní o mé přítomnosti dosud nevěděli, poněvadž hluk způsobený nárazem mého člunu mohl být považován za náhodný zvuk vyvolaný třením o skálu, případně jej vůbec nemuseli zaznamenat.

Přestože jsem se usilovně snažil, neuzřel jsem zholu nic, a proto jsem napjatě poslouchal, zda snad neuslyším nablízku šelest dechu, leč kromě hukotu vody v peřejích, lehkého tření obou lodních boků o sebe a šplouchání hladiny jsem nezaslechl nic. Můj mozek v té chvíli horečně pracoval - ostatně jako vždy v podobných situacích.

Na dně mého člunu leželo svinuté lano. Opatrně jsem je rozmotal, a připevnil jeden jeho konec k bronzovému kruhu na přídi své lodi, vstoupil jsem obezřele do vedlejšího člunu. V jedné ruce jsem držel provaz a v druhé svůj dlouhý meč.

Když jsem se ocitl ve vedlejší lodi, zůstal jsem téměř celou minutu nepohnutě stát. Člun pod mojí vahou poněkud zakolísal a narazil dosti prudce o bok mého plavidla. Usoudil jsem, že kdyby byl někým obsazen, jistě by neobvyklý zvuk i pohyb vzbudil jeho pozornost.

Nic se však ani nepohnulo a za okamžik poté, když jsem přešel celý člun od přídi k zádi, přesvědčil jsem se, že je zcela opuštěn. Poté, ohmatávaje rukama skaliska, k nimž byla lodice připoutána, objevil jsem úzkou římsu, po níž lidé z člunu vystoupili. Že mým předchůdcem byl Thurid a jeho družina, jsem byl přesvědčen z tvaru a velikosti plavidla, které jsem si bedlivě osahal a prohlédl.

Zavolal jsem tiše Woolu a vystoupil jsem nahoru na plošinu. Obrovské, divoké zvíře se vydrápalo za mnou obratně jako kočka. Když Woola přelézal loď, v níž se vezl Thurid a Thernové, zlověstně zamručel, a jakmile se ocitl nahoře na skalisku vedle mne a položil jsem

mu ruku na šíji, cítil jsem, jak se mu krátká hříva ježí zlostí. Soudil jsem z toho, že telepaticky cítí nedalekou přítomnost nepřítele - že jeho projevy byly zcela bezděčné, bylo zjevno z toho, že jsem mu doposud nenaznačil účel naší cesty.

Toto opomenutí jsem okamžitě napravil, a řídě se dorozumívacím způsobem, jaký obvykle užívají zelení Marťané ve styku se svými zvířaty, sdělil jsem mu napůl telepaticky a napůl slovně, že jdeme po stopě těch, kteří přijeli v tato místa na člunu, jež jsme právě opustili.

Tiché zamračení, podobající se zavrčení velké kočkovité šelmy, mi dalo na srozuměnou, že mě Woola pochopil. Poté jsem jej vyzval, aby mne následoval, a zamířil jsem po skalisku vzhůru napravo.

Ledva však jsem vykročil, ucítil jsem, jak Woola svými mohutnými tesáky škubá za moje řemení, jímž jsem měl svázána lýtka.

Zastavil jsem se, nechápaje zprvu, co Woola chce. Seznal jsem však brzy, že mnou vytrvale škube, ponoukaje mne, abych šel opačným směrem. A neustal, dokud jsem se neobrátil a dobrovolně mu nevyhověl.

Věděl jsem, že Woola se dosud nikdy při stopování nezmýlil, a proto jsem zcela bezpečně postupoval naznačeným směrem. Kolem nás byla tma jako v hrobě. Woola mne vedl po skalisku dále úzkými stezkami nad hlučícími peřejemi.

Po několika krocích se rozsvětlo a ocitli jsme se v pološeru. Poznám jsem, že dřívější tma byla způsobena tím, že stezka vedla pod převislou římsou, a usoudil jsem, že nebyla vytvořena přírodou, nýbrž vtesána do skály lidskou rukou.

Několik hodin jsme tak sledovali temný a ponurý tok řeky, dále a dále do nitra Marsu. Podle směru a vzdálenosti, kterou jsme urazili, uvažoval jsem, že se pravděpodobně nalézáme pod Údolím Dor, či snad dokonce již pod mořem Omean - Chrám Slunce nemohl již být příliš vzdálen.

Když jsem tak přemítal, kde se asi nalézáme, zastavil se Woola před úzkým otvorem opatřeným klenbou, ústícím do skalního boku vedle cesty. Chvatně couvl několik kroků od ochozu a tázavě se na mne zahleděl.

Žádná slova by mě nebyla mohla lépe a výmluvněji upozornit, že mi nablízku hrozí nějaké nebezpečí. Přitiskl jsem se těsně k Woolovi a opatrně jsem nahlédl do otvoru po mé pravici.

Zřel jsem před sebou prostornou komnatu, která, jak nasvědčoval

její vzhled, kdysi sloužila za strážnici. Byly zde stojany určené pro zbraně, vyvýšené platformy pro spací kožešiny a pokrývky bojovníků. Ovšem nyní se v místnosti nalézali pouze dva Thernové z družiny, která provázela Thurida a Matai Shanga.

Oba mužové spolu svrchovaně vážně rozmlouvali a bylo zjevno, že netuší, že někdo nepovolaný jejich rozhovor slyší.

„Pravím vám,“ řekl jeden z nich, „že nevěřím tomu černému. Vždyť nebylo naprosto zapotřebí nechat nás zde na stráži. Proti komu bychom měli hájit tuto dávno zapomenutou, prožlукlou podzemní stezku? Byla to pouhá lest, jejímž účelem bylo rozdělit naše síly.

Uvidíte, že pod nějakou záminkou dosáhne též toho, aby Matai Shang opustil i ostatní, a pak nás přepadne se svými soukmenovci a ubije nás všechny.“

„Věřím vám, Lakore,“ odvětil druhý, „vím dobře, že mezi Therny a rasou Prvorozených bude vždy panovat nepřátelství na život a na smrt. A co říkáte tomu směšnému povídání o světlu? Necht' světlo ozáří intenzitou tří rádiových jednotek po dobu padesáti talů, poté necht' ozáří intenzitou jedné rádiové jednotky po dobu jednoho xatu, a pak po dobu pětadvaceti talů intenzitou devíti jednotek.“ Tak zněla jeho slova - nechápu, jak mohl starý a moudrý Matai Shang zcela klidně poslouchat takové pošetilsti.“

„Je to skutečně velmi pošetilé,“ souhlasil Lakor. „Ona průpověď neotevře nic jiného než nám cestu brzké smrti. Bylo samozřejmé, že když se ho Matai Shang přímo otázel, co učiní, až se octnou před vchodem do Chrámu Slunce, musel něco odpovědět, a proto řekl to, co si právě vymyslel - vsadil bych diadém samého hekkadora, že by to nyní již nedovedl opakovat.“

„Neprodlévejme zde déle, Lakore,“ pravil druhý Thern. „Snad pospíšíme-li si za nimi, přijdeme ještě včas ku záchraně Matai Shanga a pomstíme se na černém datoru. Co tomu říkáte?“

„Dosud nikdy ve svém dlouhém životě,“ odpověděl Lakor, „jsem se nevzpřichl ani tomu nejnepatrnějšímu rozkazu Otce Thernů. Zůstanu zde na místě, které mně vykázal, dokud mne neodvolá, byť i bych zde měl zhynout.“

Lakorův druh potřásl nedůvěřivě hlavou.

„Jste mým představeným,“ řekl, „nemohu učinit nic jiného, leč podvolit se vám, ačkoliv mám za to, že jednáme pošetile, když zde zůstáváme.“

Já také jsem měl za to, že to je od obou Thernů pošetilé, že tam zůstávají, poněvadž jsem z chování Woolova poznal, že stopa a naše cesta vedou právě místností, v níž oba Thernové stojí na stráži. Sice jsem rasu oněch samolibých démonů neměl v obzvláštní lásce, přesto však bych byl rád prošel kolem nich nepozorován, abych je nemusel ubít.

Stálo přinejmenším za to pokusit se o nějakou lest, neboť eventuelní boj mne mohl povážlivě zdržet nebo dokonce zhatit mé plány - věděl jsem, že Thernové jsou přímo d'ábelsky zruční šermíři.

Vyzval jsem Woolu, aby mi kráčel těsně v patách, a znenadání jsem vkročil do místnosti před oba Therny. Sotva mne uzřeli, vytrhli z pochev dlouhé meče a postavili se útočně proti mně. Zadržel jsem je velitelským posunkem ruky.

„Hledám černého datora Thurida,“ řekl jsem. „S ním se chci utkat, ne s vámi. Nechte mne v míru projít, poněvadž nemýlím-li se, on je právě tak úhlavním nepřítelem mojím jako vaším, a nemáte tudíž příčiny, proč byste jej chránili.“

Oba Thernové opřeli meče o zem a Lakor promluvil: „Nevím, kdo vůbec jste - máte kůži bílou jako Thernové a vaše vlasy jsou černé jako vlasy rudých válečníků; kdybyste byl pouze Thuridovým nepřítelem, pak pokud se nás týče, byl byste nám vítán a milerádi bychom vás propustili.“

Řekněte nám, kdo jste a jaké poslání vás volá do tohoto neznámého světa pod Údolím Dor; pak snad, seznáme-li, že váš úkol se shoduje s našimi zájmy a příkazem nám daným, vás svobodně propustíme.“

Byl jsem překvapen, že mne ani jeden z mužů nepoznal, neboť jsem se domníval, že jsem byl většinou Thernů znám - jak osobně, tak i z vyprávění a pověstí - takže by jim nemělo být zatěžko zjistit moji totožnost v kterékoliv končině Barsoomu. Ve skutečnosti jsem byl jediným bílým mužem na Marsu, jehož vlas byl černý a oči šedé, výjimku snad činil pouze můj syn Carthoris.

Kdybych byl prozradil svoji totožnost, byli by se na mne nejspíš okamžitě vrhli, poněvadž všichni Thernové dobře věděli, že já jsem byl příčinou zřícení se jejich dávné a odvěké duševní supremacie. Uvažoval jsem však také na druhé straně o tom, že pověst, která mne všude, a tudíž i zde předcházela, by mně mohla zjednat volný průchod, poněvadž Thernové nebudou chtít nadarmo riskovat své životy.

Abych byl upřímným, musím přiznat, že jsem se dlouho touto so-

fistikou nezabýval, poněvadž jsem věděl, že na boječtivém Barsoomu málokdo je zbabělcem a že každý muž, ať princ, kněz či venkovan, je hrd na to, může-li hrdinně zemřít v boji muže proti muži. Proto také jsem pevněji uchopil rukojeť svého meče a teprve pak jsem Lakorovi odpověděl.

„Mám za to, že uznáte, že nechybíte, když mne bez překážky propustíte,“ řekl jsem, „poněvadž neprospějete nikomu, když bezúčelně ztratíte svůj život v ponurém podzemí Barsoomu, chráníce svého úhlavního nepřítele Thurida, datora Prvorozených.“

Že přijdete v boji se mnou o hlavu, to by vám mohly dosvědčit mrtvoly mnoha slavných a velkých bojovníků Barsoomu, kteří zhynuli mojí ocelí - jsem John Carter, helijský princ.“

V prvním okamžiku se zdálo, že oba Thernové jsou zvukem tohoto jména paralyzováni; než to trvalo pouhou krátkou chvílí a pak mladší z obou, ulehčiv si hanebným zaklením, rozehnal se s napřaženým mečem proti mně.

Ten, který se na mne vrhl, stál během našeho rozhovoru za Lakorem; nyní, v rozhodném okamžiku, zachytil starší muž jeho rozmáchnutou paži a strhl jej zpět.

„Zadržte!“ zvolal Lakor. „Na boj máme dosti času, uznáme-li za vhodné rozhodnout bojem. Ovšemže existuje tisíce důvodů, které opravňují každého Therna kdekoliv na Barsoomu prolít krev tohoto svatokrádežného rouhače; spojme však moudrost a důvtip s oprávněnou nenávistí. Helijský princ jde za posláním, které my sami před chvílí jsme chtěli předsevzít.“

Nechme jej tedy volně projít, aby mohl zavraždit černého datora. Až se vrátí, budeme zde jistě my a zabráníme mu v cestě na vnější svět, a zbavíme se tak pohodlně obou nepřátel, aniž bychom se prohřešili proti příkazu Otce Thernů.“

Když Lakor takto hovořil, všiml jsem si, jak mu oči planou zlovestným ohněm. Jeho vývody byly zřejmě logické, podvědomě jsem však tušil, že za nimi skrývá jakýsi černý záměr. Druhý Thern na Lakorův návrh pohlížel zpola nechápavě a zpola překvapeně, když však mu Lakot zašeptal do ucha několik slov, couvl a souhlasil se svým nadřízeným.

„Jděte dále, Johne Cartere,“ vyzval mne Lakot; „vězte však, že nezabije-li vás Thurid, čekáme zde na vás my a nikdy nedovolíme, abyste opětně spatřil sluneční jas vnějšího světa. Jděte!“

Zatímco jsme takto hovořili, Woola se ke mně tiskl, zlověstně mručel a ježil hřívu. Chvillemi zdvihal ke mně hlavu a prosebně vrčel, jako by žádal, abych mu dovolil vrhnout se na hrdla našich nepřátel. I on za jejich klidnými slovy podvědomě tušil zákeřné úmysly.

V zadní stěně místnosti zelo několik otvorů vedoucích do chodeb. Lakor mi ukázal na onen, který se nalézal nejdále napravo, a řekl:

„Tudy vede cesta za Thuridem.“

Leč když jsem vyzval Woolu, aby mne následoval naznačeným směrem, věrné zvíře jalo se zlostně kňučet a vzpíralo se jít vpřed; posléze odběhl Woola k prvnímu otvoru na levici a vyzývavě mi pokynem hlavy naznačoval, že tudy vede správná cesta.

Vida Woolovo počínání, ohlédl jsem se tázavě na Lakora.

„Moje zvíře se zřídkakdy mylí,“ řekl jsem, „než přestože nepochybuji, že vaše vědomosti jsou jistě určitější, přece raději uposlechnu hlas instinktu milujícího a věrného tvora.“

Řka tato slova, škodolibě jsem se usmíval, chtěje tak Thernovi naznačit, že mu nedůvěřuji.

„Čiňte, jak vám libo,“ odpověděl Thern, pokrčiv suše rameny. „Konec vyzní pro vás vždy stejně žalostně.“

Poté jsem se obrátil a následoval Woolu do levého otvoru; ježto jsem byl ke svým nepřátelům otočen zády, napínal jsem sluch, leč nezaslechl jsem za sebou šelest pronásledování. Chodba, kterou jsem postupoval vpřed, byla matně ozářena tu a tam roztroušenými rádiovými lampami, obvyklým univerzálním osvětlovacím prostředkem Barsoomu.

Jedny a tytéž lampy konají svoji povinnost v podzemních chodbách po dlouhá staletí a nevyžadují vůbec obsluhy, jsouce tak důmyslně konstruovány, že ač vydávají světlo, přesto neztrácí jejich světelná substance téměř na zářivosti.

Sotvaže jsme urazili krátkou vzdálenost, počala se chodba rozvětlovat na několik stran, Woola však ani jedenkrát nezaváhal, kudy má jít. A v ústí jedné takové boční chodby po mé pravici jsem najednou zaslechl zvuk, který ke mně hovořil srozumitelněji než slova mé vlastní mateřské řeči - bylo to zařinčení zbraně, náraz kovu o kov - a přicházel z nevelké dálky.

I Woola zaslechl tento zvuk a jako blesk se napřímil, vztyčil hřívu a rozevřel tlamu, až se mu masité rty odhrnuly zpět. Vycenil své mohutné trháky, větře nedaleké nebezpečí.

Uklidnil jsem věrné zvíře a uchýlili jsme se spolu do nejbližšího postranního tunelu.

A tam jsme čekali, ne však dlouho; po chvíli jsme zřeli na podlaze hlavní chodby dva stíny osob, které přicházely z vedlejšího koridoru, v němž bylo slyšet třesk zbraní. Oba příchozí se nyní pohybovali velmi obezřele, neboť náhodné cinknutí zbroje, jež mne před nimi varovalo, se již neopakovalo.

A vtom již stanuli proti ústí chodby, do níž jsem se uchýlil. Nebyl jsem nikterak překvapen, když jsem před sebou spatřil Lakora a jeho druhu ze strážní místnosti.

Šli tiše, jako šelmy, svírajíce v pravici dlouhý meč. Zastavili se před vchodem do naší skryše a šeptali si.

„Bylo by to možné, abychom jej byli předešli?“ ozval se Lakor.

„Pravděpodobně ano, nebo jej to zvíře zavedlo na nepravou stopu,“ odvětil druhý, „neboť cesta, po které jsme sem přišli my, je mnohem kratší - ovšem pouze pro toho, kdo ji zná. Kdyby byl John Carter šel onou chodbou, kterou jste mu naznačil, byla by to bývala jeho poslední pout' - zjistil by totiž, že je to nejkratší cesta ke smrti.“

„Ano,“ řekl Lakor, „ani sebevýznačnější šermířské umění by jej nezachránilo před pádem do skrytého propadliště. Jistě by byl vstoupil na onen otočný kámen a nyní by již klesal ke dnu oné hlubiny, má-li ona hlubina vůbec dno - Thurid to totiž popírá. Proklete budiž ono zvíře, které ho vedlo bezpečnější cestou!“

„Má před sebou ještě jiná nebezpečnoství, kterým tak snadno neujde,“ prohodil Lakorův druh, „ovšem není valně pravděpodobné, že by vyvážl ostří našich mečů. Uvažte kupříkladu, co si počne, ocitne-li se znenadání v komnatě...“

Byl bych velmi rád vyslechl ještě zbývající část rozmluvy, poněvadž bych se tak byl lehce dozvěděl o nebezpečích, která mne vpředu očekávají, ale osud mi nepřál a právě v nejnevhodnějším okamžiku, jaký si vůbec lze představit, jsem kýchl.

CHRÁM SLUNCE

Nezbývalo nic jiného než rozhodnout bojem; naneštěstí nebyl jsem proti dvěma Thernům ve výhodě, poněvadž ve chvíli, kdy jsem proti nim vyrazil s mečem v ruce, byli již zpraveni o mé přítomnosti mým bezděčným kýchnutím a očekávali můj útok ve střehu.

Neplýtvali jsme slovy, poněvadž jsme věděli, že by vše, co bychom řekli, bylo zbytečné. Přítomnost obou Thernů v těchto místech svědčila zcela jasně o jejich zradě. Bylo nesporné, že šli za mnou, chtějíce mne znenadáni přepadnout.

Zkřížili jsme okamžitě meče. Ačkoliv si ošklivím pouhé jméno Thern a při jeho vyslovení cítím hnus, musím upřímně doznat, že oba moji sokové byli skvělí šermíři - jejich obratnost, udatnost a pohrdání smrtí skutečně neznaly mezí, tak jako u většiny jejich soukmenovců, a tito dva nebyli výjimkou, ba spíše vynikali sveřepostí a neohrožeností nad průměr své rasy.

Boj byl veden svrchovaně ostře a byl pro mne opravdovým požitkem. Dvakrát jsem ochránil svoji hrud' před smrtelnou ranou britké oceli pouze větší mrštností svých svalů, kterou tyto jsou schopny vyvinout díky menší přitažlivosti a nižšímu tlaku vzduchu na Marsu.

Přesto však onoho dne v ponuré podzemní chodbě pod jižním pólem Marsu jsem cítil, jak po mně již smrt ťala svojí kosou. Lakor mne totiž ošálil trikem, jaký jsem dosud neznal a na který téměř nestačily ani mé bohaté válečnické zkušenosti z bojů na dvou planetách.

Jeho druh mne zaměstnával neustálými výpady; podařilo se mi jej tisknout zpět - moje ocel přišla několikrát do styku s jeho kůží, takže krvácel asi z tuctu ran, nemohl jsem však nalézt vhodnou příležitost, abych mu obratně vedeným úderem vyrazil duši z těla a poslal jej k jeho předkům.

A tu Lakor sejmul ze své zbroje pás a v okamžiku, kdy jsem o krok couvl, abych čelil nebezpečné ráně, zaklesl jeden konec opasku kolem mého levého kotníku a druhým zároveň prudce trhl. Sklouzl jsem, ztratil rovnováhu a těžce padl zády na zem.

Oba Thernové se na mne vrhli jako lité šelmy; zapomněli však na mého věrného psa, a dříve ještě než se jejich ocel dotkla mé kůže, vyrazil proti nim Woola jako lítice odpoutaných rozzuřených démonů.

Představte si, prosím, dovedete-li to, obrovského grizzlyho, mají-

cího deset noh opatřených příšernými drápy a hrozná žabí ústa, rozšklebená od ucha k uchu, blyštící se třemi řadami dlouhých bílých trháků. Pak vybavte ono zvíře ve své obrazotvornosti mrštností a krutostí hladového bengálského tygra a silou a houževnatostí páru těžkých volů - a pochopíte alespoň mlhavě děs a hrůzu Woolova útoku.

Dříve než jsem mohl Woolu zadržet, rozrazil Lakora jedinou ranou své mohutné tlapy o stěnu chodby, takže z něj zůstala jen krvavá kaše, a druhého rozerval na kusy. Když jsem jej poté zavolal zpět, svěřil hlavu k zemi, jako by byl právě spáchal něco, zač zaslouží pokárání.

Během dlouhých let, která uplynula od té doby, co mi jed zelených Tharků přikázal Woolu k ochraně - bylo to prvního dne mého pobytu na Marsu - nikdy jsem neměl příčinu ani záminku, proč bych jej plísnil a trestal; získal jsem si jeho lásku a nezměrnou oddanost a jsem pevně přesvědčen, že Woola by byl ode mne snesl jakoukoliv krutost a drsné zacházení - tak obdivuhodně ke mně přilnulo zvíře, které vyrostlo v prostředí, jež vůbec neznalo lásku a cit.

Diadém zdobící střed zlatého kruhu připevněného kolem Lakorovy hlavy svědčil o tom, že zastával hodnost Svatého Therna, kdežto jeho druh byl Thernem nižší hodnosti, neboť neměl takových ozdob - jeho zbroj však svědčila, že dosáhl stupně Devátého cyklu, kterážto hodnost je pouze o jeden stupeň nižší než hodnost Svatých Thernů.

Když jsem tak stál nad oběma mrtvolami a zíral na masakr, který Woola způsobil, vzpomněl jsem si na podobnou událost, kdy jsem se přestrojil do paruky, diadému a zbroje Satora Throga, Svatého Therna, kterého zavraždila Thuvia z Ptarthu, a rozhodl jsem se, že i dnes použiji Lakorovy zbroje k témuž účelu.

A za okamžik poté jsem strhl žlutou paruku z jeho lysé lebky a navlékl jsem si ji, právě tak jako jeho ozdoby a výstroj.

Woolovi se tato moje přeměna valně nezamlouvala. Očenichal mne a pak zlostně zavrčel; teprve když jsem na něj promluvil a pohlídl jej po husté hřívě, smířil se s mojí novou podobou a na můj rozkaz vesele capal přede mnou kupředu chodbou, kterou jsme šli, když byl náš pochod přerušen Therny.

Postupovali jsme opatrně, jsouce varováni úlomkem zaslechnutého rozhovoru. Kráčel jsem nyní vedle Wooly a zíral napjatě před sebe, abychom v případě, že narazíme na nějaké nepředvídané nebezpečí, mohli okamžitě couvnout.

Když jsme po chvíli sestoupili po několika schodech dolů, obrátil

se náhle směř chodby zpět a po několika krocích opět kupředu, takže koridor vlastně vytvořil dokonalé S, jehož jeden konec ústil do prostorné, chabě ozářené místnosti, jejíž podlaha se přímo hemžila jedovatými hady a jinými ohavnými plazy.

Kdybych byl bez rozvahy vstoupil do oné komnaty, byl bych býval okamžitě usmrčen. Zůstal jsem chvíli v rozpacích. Posléze však jsem si uvědomil, že i Matai Shang a Thurid se svými průvodci museli jít touže cestou, a tudíž že bezpečný průchod musí existovat.

Kdybych byl díky šťastné náhodě nevyslechl část rozmluvy obou Thernů, nebyl bych býval varován a byl bych jistě nepředloženě vstoupil do oné komnaty hrůzy, jejíž dno bylo pokryto svíjející se masou, a můj osud by byl býval zpečetěn.

Plazi, které jsem zde v podzemí spatřil, byli jedinými živoucími tvory tohoto druhu na Barsoomu, se kterými jsem se setkal; všiml jsem si, že se podobají oněm, jejichž zkameněliny jsem vídal v helijském museu a kteří dle dokladů stávající marťanské vědy náleželi k dávno vymřelým odrūdám, anebo nebyli známi vůbec.

Dosud nikdy nespočinuly moje zraky na tak hnusné směsici hadovitých monster. Bylo by zbytečno pokoušet se je popsat, aby si je pozemská obrazotvornost mohla představit - jejich tělesné tvary jsou příšerně groteskní a nepodobají se ničemu, co kdy v minulosti či současnosti na Zemi existovalo - i jed, kterým uštkávají, má mnohem intenzivnější účinky než jed, který vylučují pozemští plazové. Jedovatý chřestýš nebo kobra u srovnání s oněmi plazy jsou neškodní jako žížaly.

Sotva si hadi uvědomili moji přítomnost, jali se syčet a stahovali se ke vchodu, u nějž jsme s Woolou stáli, neodvážili se však překročit řadu rádiových lamp, která věnčila práh komnaty - světelná linie pro ně zřejmě tvořila neproniknutelnou mez.

Byl jsem přesvědčen, že plazi se neodváží opustit místnost, do které bych byl málem vkročil - proč ovšem, to jsem netušil. Prostá skutečnost, že v chodbě, kterou jsme až dosud prošli, jsme nenalezli ani jediného hada, byla dostatečnou zárukou, že se ona odporná stvoření ven neopovází.

Vybídl jsem Woolu, aby couvl o několik kroků zpět do chodby, a pokud mně to bylo možno z místa, kde jsem stál, jal jsem se pozorně prohlížet vnitřek komnaty plazů. Když si moje zraky zvykly na sporé osvětlení sálu, všiml jsem si, že v pozadí se rýsuje nízká galerie, ústící

několika otvory do chodeb, které vedly dále.

Přiblížil jsem se ku prahu komnaty, jak nejdále jsem tak bez nebezpečí mohl učinit, a shledal jsem, že galerie se táhne kol dokola celé místnosti. Poté jsem se ohlédl vzhůru nad sebe, k hornímu okraji portálu, kterým jsme přišli, a k nemalému svému potěšení jsem spatřil, že galerie končí právě ve výši asi jedné stopy nad mojí hlavou. V mžiku jsem se ocitl nahoře a vytáhl jsem za sebou i Woolu.

Na ochozu nebyli vůbec žádní plazi. Prošli jsme ve výši nad podlahou hrůzné komnaty zcela bezpečně na druhou stranu a seskočili jsme do chodby, která tvořila pokračování prvé.

Asi deset minut poté ocitli jsme se v prostorné kruhové místnosti, jejíž stěny, obložené deskami z bílého mramoru, byly vykládány zlatem a ozdobeny podivuhodnými hieroglyfy Prvorozených.

Z kupole, která tvořila strop tohoto gigantického dómu, vedl k podlaze místnosti sloup, který, jak jsem bližší prohlídkou seznal, se zvolna otáčel.

Dostihl jsem základů Chrámu Slunce!

Kdesi nade mnou dlela v cele moje milovaná Dejah Thoris a s ní Phaidor, dcera Matai Shanga, a Thuvia z Ptarthu. Leč jak se k nim dostanu? I když jsem pronikl do jediného zranitelného místa mocného vězení, otázka dalšího postupu byla pro mne dosud hádankou, jejíž rozluštění bylo cílem mého života.

Obešel jsem zvolna otáčivý sloup, pátraje, kudy bych se mohl dostat dovnitř. Sotva jsem ušel několik kroků, našel jsem malou plochou rádiovou svítilnu, a když jsem si ji pozorně prohlížel, jsa udiven, že ji zde v tak nepřístupném místě nalézám, přišel jsem na to, že její zlaté pouzdro je opatřeno insigniemi Thuridova rodu.

Uvědomil jsem si, že jsem na správné cestě, a vsunul jsem svítilničku do koženého kapsáře, který byl zavěšen na mé zbroji. A pak jsem dále hledal vchod do nitra chrámu, který musel být nedaleko; a skutečně po chvíli pátrání našel jsem dveře zapuštěné v podstavci otáčivého sloupu, které byly tak přesně zhotoveny, že při běžné prohlídce by na ně nikdo nepřišel.

Stál jsem nyní přede dveřmi, které mne měly vést do vězení mé milované Dejah Thoris, leč jak jsem je měl otevřít? Na jejich povrchu nebylo znát ani obvyklý tlačicí knoflík, ani jiné otevírací zařízení. Znovu a znovu jsem ohmatával každou jednotlivou plošku dveří, leč neobjevil jsem nic jiného kromě malého kulatého otvoru v pravé

svrchní polovici desky, nedaleko středu; jeho průměr byl tak nepatrný, že se zdálo, že jej pravděpodobně lze přičíst nedokonalosti provedení nebo kazu v materiálu.

Snažil jsem se podívat do onoho otvoru, nepodařilo se mi však zjistit, vede-li celou šířkou dveří na druhou stranu, či ne - alespoň jsem za průzorem neviděl světlo nebo cokoliv jiného. Přiložil jsem posléze k otvoru ucho a naslouchal, leč kolem mne panovalo hrobové ticho - ani sebemenší šelest se neozval.

Během tohoto mého počínání Woola stál vedle mne a upřeně zíral na dveře v otáčivém sloupu. Když jsem se náhodou na věrné zvíře ohlédl, napadlo mně, že bych se měl přesvědčit o správnosti svého dohadu, že totiž oněmi dveřmi vstoupili do chrámu černý dator Thurid a Matai Shang, Otec Thernů.

Odvrátil jsem se od otočného pilíře a vybídl Woolu, aby mne následoval. Woola chvíli váhal, pak skočil za mnou, a mruče a naříkaje, uchopil mne za řemeni zbroje a škubal mnou zpět. Přesto však jsem šel ještě dále, vzdaluje se stále od dveří v otáčivém sloupu, chtěje zvědět, co si Woola počne. Pak jsem ho teprve nechal, ať mě vede, kam chce.

Vlekl mne přímo zpět k nezřetelnému obrysu v podstavci záhadného pilíře, postavil se přímo proti němu a zíral na lesklý povrch hladkých veřejí. Téměř celou hodinu jsem stál před onou tajemnou závorou a usilovně přemýšlel o tom, jak bych ji otevřel.

Pozorně jsem v mysli sledoval zpět každou podrobnost své cesty za Thuridem a dospěl jsem k názoru, jenž byl totožný s mým prvním dojmem - že totiž Thurid si při otevírání dveří pomohl svým vlastním důmyslem a prošel jimi, aniž by se mu bylo zevnitř dostalo pomoci. Leč jak to jen dokázal?

Vzpomněl jsem si v oné chvíli na komnatu hrůzy v nitru Zlatých útesů, z níž jsem osvobodil Thuvii ze země Ptarth ze zajetí Thernů; Thuvia tehdy vyňala ze svazku klíčů, který měl mrtvý žalárník připevněn na pasu, úzký klíč, podobající se tvarem téměř jehle, a otevřela jím dveře k místnosti, v níž Tars Tarkas bojoval o svůj život s rozlícenými lvy. A v onom skrytém vchodu byl tehdy právě takový otvor jako ve dveřích v otáčecím sloupu.

Chvatně jsem vysypal na podlahu obsah své torby. Kdybych našel alespoň kus oceli, zhotovil bych si klíč, který by mi otevřel cestu do vězení Chrámu Slunce!

Když jsem pozorně prohlížel pestrý obsah svého vaku, jaký lze ostatně nalézt v torbě každého mart'anského válečníka, padla mi do očí malá plochá rádiová svítilnička, náležející černému datoru. Chtěl jsem ji již odložit stranou jako věc, která je pro mně v této situaci bezcenná, když vtom jsem si všiml, že na hladké zlaté ploše pouzdra bylo nedávno hrubě vyryto několik značek.

Ze zvědavosti jsem je rozluštil, nedovedl jsem však ihned pochopit jejich pravý smysl. Byly to tři skupiny znaků, načrtnuté pod sebou:

3	-	50T
1	-	1X
9	-	25T

Nevěděl jsem, co se značkami počít, a pokračoval jsem v hledání vhodného nástroje, když vtom se moje ruka opět náhodně dotkla rádiové svítilničky, kterou jsem chtěl právě znovu uložit do torby v té chvíli jsem si vzpomněl na útržek rozhovoru mezi Lakorem a jeho druhem, kdy Thern nižší hodnoti opakoval úryvek Thuridových slov a pochybovačně se o nich vyjádřil: „A co říkáte tomu směšnému povídání o světlu? Necht' světlo ozáří intenzitou tří rádiových jednotek po dobu padesáti talů“ - ach, to byla první řádka oněch tajemných značek: 3 - 50 T; „poté necht' ozáří intenzitou jedné rádiové jednotky po dobu jednoho xatu“ - to byla druhá řádka; „a pak po dobu pětadvaceti talů intenzitou devíti jednotek.“

Formule byla úplná; leč jaký byl její význam?

Chvíli jsem uvažoval a poté jsem vyňal ze své torby mohutné zvětšovací sklo a pozorně jsem prohlédl plochu dveří kolem miniaturního otvoru. Byl bych téměř vzkřikl radostí, když jsem seznal, že ona ploška je pokryta takřka neviditelnými částicemi karbonizovaných elektronů, které jsou vyzařovány mart'anskými rádiovými svítilnami.

Bylo zřejmo, že již během odvěkých časů byl tento malý otvor ozářován rádiovými svítilnami - z jakého důvodu, na to byla jediná možná odpověď: mechanismus zámku se uváděl v činnost pomocí světelných paprsků. A já, John Carter, helijský princ, jsem měl rozluštění této záhady v ruce - sám osud mně vložil do dlaně svítilnu mého úhlavního nepřítele.

V cylindrickém zlatém náramku, připevněném na pravém zápěstí, měl jsem svůj barsoomský chronometr - jemný to přístroj, který udává

taly, xaty a zody marťanského času. Celková úprava stroje, schránkou počínaje a víčkem z průsvitného krystalu konče, blíží se spíše pozemské vodováze než hodinkám.

Uvědomiv si pečlivě svůj úkol, přiložil jsem svítilnu k malému otvoru v ploše dveří a pomocí páčky, umístěné na boku pouzdra, nařídil jsem intenzitu světla.

Nejprve jsem otvor ozářil třemi světelnými jednotkami po dobu padesáti talů, pak jednou jednotkou po dobu jednoho xatu a posléze devíti jednotkami po dobu pětadvaceti talů.

Oněch posledních pětadvacet talů bylo nejdelších pětadvacet vteřin mého života. Otevře se skutečně zámek, až uplyne ona zdánlivě nekonečná doba?

Dvacet tři! Dvacet čtyři! Dvacet pět!

Zhasl jsem svítilnu. A čekal jsem sedm talů - na mechanismu zámku se nejevil ani sebemenší účinek. Bylo by to možné, aby můj postup byl od začátku klamný?

Hle! Byl jsem rozehvřen a nevěděl jsem, zda moje nervy jsou týrány pouhou halucinací, či zda se dveře opravdu pohnuly. Pevná kamenná hmota desky tiše a neslyšně zapadala do zdi. Ne, to nebyla halucinace - byla to skutečnost!

Dveře couvaly až do vzdálenosti deseti stop. Za nimi se objevil úzký otvor, ústící do tmavé a těsné chodby, která - jak jsem viděl vedla rovnoběžně s vnější zdí. Sotvaže se otvor odkryl, vskočili jsme s Woolou dovnitř. Kamenné dveře se za námi zvolna zaklopily, zasunuvše se tiše na své místo.

V klesající chodbě pod sebou jsem v nevelké dáli zřel matný odraz světla a zamířil jsem k němu. Když jsem došel k onomu místu, zjistil jsem, že právě tam se tunel ostře zatáčí a o několik kroků dále ústil do skvěle ozářené komnaty.

Místnost byla kruhovitého půdorysu a z jejího středu vedly vzhůru spirálovité schody.

Uvědomil jsem si okamžitě, že jsme již pronikli až k samotnému středu základů Chrámu Slunce. Spirálovité schodiště vedlo vzhůru kolem vnitřních stěn žalářních cel. Kdesi vysoko nade mnou dlela Dejah Thoris - ovšem nepodařilo-li se dosud Thuridovi a Matai Shangovi ji unést.

Sotva jsme vystoupili po několika stupních schodiště vzhůru, počal Woola náhle jevit známky svrchovaného vzrušení. Poskakoval sem a

tam, chňapal po mých lýtkách a po mé zbroji. Domníval jsem se již, že se pominul rozumem, a odehnal jej od sebe, stoupal jsem dále vzhůru. Woola však se nedal, uchopil mne svými tesáky za pravou paži a strhl mne zpět.

A nepomohly ani domluvy, ani pokusy se vytrhnout. Proti jeho obrovské síle jsem byl zcela bezmocný - pokud ovšem jsem nechtěl použít levou rukou dýky; nedovedl jsem však svému věrnému zvířeti tak krutě ublížit, ať už bylo šílené, nebo ne, a proklát mu srdce, jež pro mne tak oddaně bilo, ostrou ocelí.

Woola mne stáhl ze schodiště dolů a vlekl mne ke straně komnaty, která byla protilehlá k oné, jíž jsme vešli. Ve stěně byly otevřené dveře, vedoucí do chodby, která klesala příkře dolů. Woola nezaváhal ani na okamžik a táhl mne za sebou do skalního koridoru.

Když jsme se ocitli v chodbě, Woola se zastavil, pustil mě a postavil se mezi mne a vstup do tunelu, zíraje mi do tváře, jako by se mne chtěl zeptat, zda jej budu nyní dále již dobrovolně následovat, či zda musí opět použít násilí.

Pohlédl jsem úzkostlivě na otisk jeho mocných trháků na mém záloktí a rozhodl jsem se jít za ním, neboť se zdálo, že ví, co činí.

Snad jeho podivný zvířecí instinkt se ukáže být prozíravějším než můj klamný lidský úsudek.

A za chvíli již mne nemrzelo, že jsem Woolu uposlechl. Ušli jsme koridorem sotva několik kroků a octli jsme se v nádherně osvětleném labyrintu chodeb a místností, oddělených navzájem od sebe průzračnými krystalovými stěnami.

V prvním okamžiku jsem se domníval, že se nalézám v jediné prostorné, rozlehlé komnatě - krystalové příčky, vinoucí se mezi jednotlivými odděleními, byly tak průzračné, že jsem několikrát narazil hlavou o takovou stěnu a téměř se omráčil. Teprve zkušenost mne naučila být pozornějším.

Ušli jsme ve skleněném labyrintu stěží několik yardů, když vtom Woola vyrazil z hrdla příšerný řev a vrhl se proti průsvitné přepážce k místnosti zející po naší levici.

Hlaholivá ozvěna onoho děsného řevu se dosud ozývala bludištěm podzemních chodeb a síní, když jsem spatřil příčinu, která pobouřila moje věrné zvíře.

Daleko od nás, za jakousi mlhou mnoha skleněných stěn, které všemu v dáli dodávaly mlžinatý, závojovitý, téměř nereálný vzhled,

zřel jsem postavy osmi osob - tří žen a pěti mužů.

I oni, jsouce vyrušeni Woolovým řevem, se zastavili a rozhlíželi se kolem sebe. A viděl jsem, jak jedna z žen znenadání rozejala svoji náruč, a přestože byla ode mne velmi vzdálena, bylo lze rozeznat, jak pohybuje rty - byla to moje zbožňovaná Dejah Thoris, krásná a věčně svěží a mladistvá helijská princezna.

Kolem ní stáli Thuvia z Ptarthu, Phaidor, dcera Matai Shanga, Thurid, Otec Thernů a tři Thernové nižších hodností, kteří provázeli svého vůdce.

Thurid na mne zahrozil pěstí a dva Thernové uchopili hrubě Dejah Thoris a Thuvii za ruce a odvěkli je pryč. Za okamžik poté zmizeli mým zrakům v kamenné chodbě, vedoucí ze skleněného labyrintu.

Říkává se, že láska je slepá; leč není to pravda - taková láska, jakou prokázala Dejah Thoris, která mne poznala mlhou krystalových stěn i v groteskním přestrojení za Therna, nemohla být rozhodně slepou.

TAJEMNÁ VĚŽ

Nechci nikoho nudit úmorným vypočítáváním jednotvárných příhod, které jsme zažili s Woolou během oněch zdoluhavých dní, než jsme prošli krystalovým bludištěm, spleť podzemních chodeb a kanálů, táhnoucích se pod Zlatými útesy a Údolím Dor, až posléze jsme spatřili denní světlo na úbočí Pohoří Otz, odkud se nám skýtal pohled na Údolí Ztracených duší - smutný to očištec nešťastníků, kteří se neodvažují pokračovat ve své cestě do Údolí Dor, tím méně však se navrátit do jednotlivých území, z nichž pocházejí.

Stopa únosců Dejah Thoris vedla podél úbočí hor, přes srázné a zubem času rozhlodané strže a rokliny. Někde směřovala jejich pouť nižšími končinami až do údolí, kde jsme si často museli probojovávat volnou cestu, neboť obyvatelé oněch bezútěšných míst, pocházející z nejrůznějších kmenů a ras, se nám stavěli na odpor.

Posléze však jsme se navzdory všem překážkám dostali do srázné rokliny, vedoucí vzhůru stále a stále strměji, takže výstup byl neobyčejně obtížný, na jejímž konci pod štítem mohutného převislého skalního útesu se rýsovala majestátní pevnost.

Zde tedy byla tajná skrýše Matai Shanga, Otce Thernů! Zde, obklopen jsa hrstkou svých věrných, udílel duchovní útěchu a posilu hekkador staré víry, která kdysi byla vyznávána milióny vazalů, asi půl tuctu zbývajících kmenů Barsoomu, které dosud houževnatě lpěly na falešném a zdiskreditovaném náboženství.

Den se zvolna schyloval ku konci. Jakmile jsme se přiblížili na dohled k zdánlivě nedobytným hradbám onoho skalního sídla, skryl jsem se s Woolou za ohromný žulový balvan do rudého lišejníkového porostu, který pokrývá nekonečné svahy Pohoří Otz, abychom snad nebyli příliš brzy zpozorováni.

Tam jsme zůstali až do doby, kdy přešel krátký mart'anský soumrak a nastala úplná tma. Pak jsem obezřele opustil svůj úkryt a plížil se k hradbám tvrze, doufaje, že náhoda mně dopřeje najít cestu dovnitř.

K mému nemalému údivu brána, opatřená trojnásobnými závory, zela otevřená dokořán. Buď se Thernové domnívali, že jejich skrýše je tak dokonalá, že je nikdo nemůže nalézt, nebo stráže byly nedbalé.

Za vraty jsem zřel několik skupin strážců, směřících se a zabraných

do jedné z oblíbených barsoomských her, jejichž význam nikdy dokonale nepochopím.

Všiml jsem si, že žádný z bojovníků nebyl v četě, která provázela Thurida a Matai Shanga; proto, spoléhaje se úplně na své přestrojení, prošel jsem sebevědomě branou a stanul před strážci.

Ti okamžitě ustali ve hře a pohlédli na mne; v jejich pohledu však nebylo nic podezřívavého. A stejně tak přirozeně zírali i na Woolu, který šel těsně za mnou a zlověstně vrčel.

„Kaor!“ vyslovil jsem obvyklý marťanský pozdrav, načež bojovníci vstali a rovněž mne pozdravili. „Právě jsem, nešetře námahy, došel ze Zlatých útesů až sem,“ pokračoval jsem, „a rád bych byl předpuštěn před hekkadora Matai Shanga, Otce Thernů. Kde jej mohu nalézt?“

„Pojďte se mnou,“ odvětil jeden ze strážců, a obrátiv se, vedl mne vnějším dvorem ke druhé, vnitřní hradební zdi.

Nechápu dodnes, že nápadně snadný průběh mého vetření se do pevnosti Thernů nevzbudil moje podezření - snad byla moje mysl tehdy tak zaujata zářivým obrazem mé milované princezny, že nic jiného pro mne neexistovalo. Než ať již tomu bylo jakkoliv, je nesporné, že jsem tehdy vesele šel přímo za Thernem, který mne vedl jistě záhubě vstříc.

Teprve později jsem se dozvěděl, že vyzvědači Thernů věděli o mém příchodu již několik hodin předtím, než jsem vkročil do vrat skryté pevnosti.

Brána byla úmyslně otevřena dokořán, abych se dal chytit do léčky. Strážci byli velmi dobře poučení o úloze, kterou měli se mnou sehrát, já pak jsem vběhl do nastražené pasti jako nezkušený chlapec.

Na protilehlé straně vnějšího dvora ústila nízká dvířka do rohu vytvořeného jedním z bastionů a hradební zdi. Zde můj průvodce stanul, vyhledal v kruhu na opasku klíč a otevřel zámek; poté ustoupil stranou a pokynul mně, abych vešel.

„Matai Shang dlí v chrámovém nádvoří uvnitř,“ řekl s úsměvem. Když jsem s Woolou vstoupil do otvoru, přibouchl za námi chvatně dveře.

Sotva se ozvalo zacvaknutí mechanismu zámku, zazněl za mnou pustý smích, tlumený masivní hmotou dveří. Okamžitě jsem si uvědomil, že není něco v pořádku.

Nalézal jsem se v malé kruhové místnosti uvnitř obranné bašty. V

protější stěně kobky nacházely se ještě jedny dveře, které pravděpodobně vedly do vnitřního nádvoří. Chvíli jsem váhal - stal jsem se podezřívavým, ovšem trochu pozdě. Leč nezbývalo mi nic jiného než jít dále. Pokrčiv rameny, prošel jsem protějšími dveřmi, jež nebyly zamčeny, a stanul jsem na vnitřním dvoře, ozářeném jasně pochoďní.

Přímo proti mně čněla do výše asi tří set stop mohutná věž. Byla vystavěna v moderním, velmi líbivém barsoomském slohu - její povrch byl ozdoben vkusnými a složitě provedenými ručními řezbami. Ve výši asi třiceti stop nad nádvořím nalézal se prostorný pavlán, na němž skutečně stál Matai Shang, a s ním Thurid, Phaidor, Thuvia a Dejah Thoris - Thuvia a moje zbožňovaná choť byly spoutány v okovech. A za nimi se tísnila četa thernských bojovníků v plné zbroji.

Jakmile jsem se ocitl na prostranství pod balkónem, oči všech se upřely na mne.

Krvelačné rty Matai Shanga se zkroutily posupným smíchem. Thurid mne přivítal surovou nadávkou, a aby roznítil moji zlost, položil důvěrně svoji chlípnou ruku na šíj mé milované princezny. Dejah se však vymrštila jako poraněná tygřice a zasadila mu okovy, poutajícími její něžné ručky, těžkou ránu.

Thurid se chtěl v odvetu na ni vrhnout, leč Matai Shang tomu zabránil; při tomto intermezzu jsem sebral, že poměr mezi Thuridem a Matai Shangem není již tak přátelský jako dříve. Způsob, jakým Otec Thernů dával najevo, že helijská princezna je jeho osobním majetkem, byl neskonale hrubý a arogantní. Naopak Thuridovo chování vůči letitému hekkadoru nebylo lze ani při nejmírnějším posuzování nazvat uctivým.

Když se rozpor na pavláně uklidnil, Matai Shang se obrátil ke mně.

„Pozemšťane,“ oslovil mne, „zasloužíte si hnusnější a hanebnější smrt, než jakou naše chabé síly jsou s to vám připravit. Aby však přece váš úděl pro vás byl dvojnásob trpčí, vězte, že jakmile zemřete, vdova po vás se stane chotí Matai Shanga, hekkadora Svatých Thernů, kteroužto funkci bude zastávat po celý marťanský rok.“

Až vyprší stanovená doba, bude propuštěna, avšak nebude jí dopřána milost, aby, jak je u nás zvykem, trávila svůj život jako uctívaná a velebená kněžka. Dejah Thoris, helijská princezna, vaše choť, bude vydána na pospas ku kratochvilné zábavě mým důstojníkům snad ji dostane právě váš nejúhlavnější nepřítel, černý dator Thurid.“

Když Matai Shang domluvil, odmlčel se na chvíli, očekáváje zřej-

mě výbuch mé zlosti, což by mu bylo záminkou, aby jeho pomsta byla ještě krutější. Leč zaťal jsem zuby a přemohl jsem se, abych mu neposkytl očekávanou satisfakci.

Naopak učinil jsem něco, o čemž jsem byl přesvědčen, že se Matai Shanga dotkne na nejcitlivějším místě a roznítí jeho zášť a hněv vůči mně; věděl jsem totiž, že zemřu-li, i Dejah Thoris nalezne cestu, kterou by odešla, dříve než ji Thernové počnou mučit a hanobit.

Ze všech věcí, které jsou Thernům nejposvátnější a hodny svrchané úcty, je to v prvé řadě plavá paruka, která pokrývá jejich lysinu - pak přichází na řadu zlatý náhlavní kruh a velký diadém, jehož zářící paprsky prozrazují příslušenství k Desátému cyklu.

Věda o této slabé stránce Thernů, strhl jsem z hlavy paruku a zlatý kruh a opovržlivě jsem jimi mrštil o dlažbu. Pak jsem si o plavé kadeře otřel nohy; když se poté z pavlánu ozval mručivý výraz nespojenosti, plivl jsem na posvátný diadém.

Matai Shang zbledl zlostí - Thuridova tvář však se rozjasnila popupným smíchem, neboť pro něj tyto věci nebyly posvátny; aby i on se neměl proč radovat z mého činu, zvolal jsem: „Stejně tak jsem znesvětíl i posvátné relikvie Issus, Bohyně Věčného života, kterou jsem předhodil chátře, jež ji kdysi uctívala a pak ve vlastním jejím chrámu na kusy rozervala.“

Nyní se Thurid přestal smát, neboť dříve býval oblíbencem bohyně Issus.

„Nedopust'me, aby se ještě dále tak svatokrádežně rouhal!“ zvolal Thurid, obraceje se k Otci Thernů.

Matai Shang povstal, a nahnuv se přes zábradlí pavlánu dolů, vyrazil z hrdla příšerný řev, který jsem již jedenkrát slyšel ze rtů thernského kněze, stojícího na stráži na skalnaté výspě na úbočí Zlatých útesů, čnicích nad Údolím Dor, a svolávajícího tehdy obávané bílé opice a hnusné rostlinné příšery na nebohé lidské oběti, které pluly po široké hladině mysteriózního Issu k vodám Ztraceného moře Korus, jehož hlubiny se hemží jedovatými plazy.

„Vydejte jej na smrt!“ zvolal Matai Shang, ukazuje na mne. A okamžitě nato otevřelo se v přízemí věže dvanácte bran a dvanáct krvelačných banthů jimi vyrazilo ven.

Nebyl jsem snad tehdy poprvé v životě napaden divokým barsoomským lvem, leč dosud nikdy jsem nečelil holýma rukama celému tuctu rozvášněných bestií. Ani pomoc věrného Wooly mne nemohla za-

chránit. Můj osud byl zpečetěn.

Lvi, jsouce oslepeni jasem pochodní, chvíli váhali, když si však jejich oči zvykly na pronikavé světlo, naježili hřbety a hřívu, zlostně řvali a plíživými kroky postupovali proti mně a Woolovi, mrskajíce mocnými ocasy.

Zbývalo mně již jen několik skrovných okamžiků života - chtěl jsem se alespoň pohledem rozloučit se svojí milovanou Dejah Thoris. Její krásná tvář jevila výraz nevýslovného strachu a hrůzy; když se naše zraky setkaly, vztáhla ke mně toužebně obě ruce, snažíc se vymknout oběma strážcům, kteří ji pevně drželi, a skočit z pavlánu dolů, do zejícího jícnu smrti, již chtěla sdílet se mnou. A když se na mne rozlícení banthové již již sáпали, nemohouc se vrhnout dolů, ježto strážě ji mocí držely na balkóně, zakryla si tvář oběma rukama, aby neviděla můj žalostný skon.

A vtom byla moje pozornost obrácena na počínání Thuvie z Ptarthu. Viděl jsem, jak se naklání z pavlánu dolů a planoucími zraky zírá na lvy.

Očekával jsem každým okamžikem, že mne banthové rozsápu, leč nemohl jsem odpoutat své zraky od Thuviiny tváře, poněvadž jsem věděl, že nezírá z pavlánu dolů z pouhé krvelačné choutky její počínání jistě mělo jiný, hlubší důvod, který jsem se snažil rozluštit.

Chvíli jsem uvažoval o tom, že kdybych vypjal své pružné pozemské svaly na nejvyšší míru, snad by se mi podařilo vyváznout lvům a vyskočit nahoru na balkón. Nemohl jsem však srovnat se svým svědomím, že bych musel nechat dole Woolu, který by jistojistě podlehl krutým drápům hladových šelem. Podobná zbabělost není na Barsoomu zvykem, a již vůbec nepřipadala v úvahu pro Johna Cartera - kromě toho mi Woola skutečně přirostl k srdci.

Vtom se ozval z Thuviina hrdla vrnivý zvuk, který mi objasnil její vzrušení a který jsem již jedenkrát předtím slyšel - tehdy, kdy v nitru Zlatých útesů v komnatě hrůzy volala k sobě smečku divokých lvů, kteří nás ohrožovali, a odvedla je jako stádo krotkých oveček.

Sotva rozlícení banthové uslyšeli onen konejšivý zvuk, svěsili hlavy a hříva se jim přestala ježít. A brzy všichni obraceli své oči k Thuvii a dobrácky mručeli, jako by ji poznali a odpovídali na pozdrav.

Strážě Thernů okamžitě chtěly odvléci Thuvii z balkónu, leč dříve než se jim to podařilo, vzkřikla rudá dívka na lvy několik rozkazů, jejichž účinek byl přímo magický: netvoři se do jednoho vrátili do

svých klecí.

„Nemusíte se jich již bát, Johne Cartere!“ zvolala Thuvia, dříve než jí ucpali ústa. „Tito lvi již nikdy ani vám, ani Woolovi neublíží.“ Byl jsem zachráněn - to bylo vše, co jsem potřeboval vědět. Nic mě již na nádvoří nedrželo. Nerozmýšlel jsem se dlouho a jediným prudkým skokem jsem se vymrštil na pavlán. Podařilo se mi zachytit se o spodní římsu.

Na balkóně okamžitě zavládlo pusté zděšení. Matai Shang zbaběle couval. Thurid se vrhl proti mně s taseným mečem.

Dejah Thoris mu však opět v nejkritičtějších okamžiku těžkými okovy srazila ruku se smrtící zbraní. A tu ji Matai Shang uchopil kolem pasu a odvlékal ji dovnitř do věže.

Thurid, vida, co se děje, chvíli váhal, posléze však, obávaje se, že snad Otec Thernů mu chce unést helijskou princeznu, hnal se za Matai Shangem do věže.

Jediná Phaidor zachovala duchapřítomnost. Dvěma strážcům nařídila, aby odvedli Thuvii z Ptarthu; zbývajícím poručila, aby mi zabránili v dalším postupu. A pak se obrátila ke mně:

„Johne Cartere,“ zvolala, „dnes naposledy vám nabízí svoji lásku Phaidor, dcera Svatého Hekkadora. Opětujte ji a vaše princezna bude dopravena zpět na dvůr svého děda a vy budete žít v míru a štěstí. Odmítnete-li ji, smrt, kterou otec připravoval vám, stihne vaši Dejah Thoris.

Nyní již ji nemůžete zachránit, poněvadž je na místě, kam ji nemůžete následovat. Odmítnete-li mne, žádná moc vesmíru vás nespasí; přestože jste se tak snadno dostal do nejnedobytnější tvrze Svatých Thernů, nevrátíte se nikdy zpět. Přijmete tedy můj návrh?“

„Znala jste, Phaidor, moji odpověď již dříve, než jste promluvila! Odstupte z cesty,“ zvolal jsem na strážce, „necht' John Carter, helijský princ, může volně projít.“

Sotva jsem dořekl tato slova, přehoupl jsem se přes nízkou balustrádu, která ohrazovala pavlán, a s taseným mečem v ruce postavil jsem se proti nepřítelům.

Byli proti mně tři. Phaidor však již předem tušila výsledek srážky a prchla v téže chvíli, kdy viděla, že nemíním přistoupit na její podmínky.

Ani jeden ze strážců nevyčkal můj útok - vrhli se všichni rázem proti mně, což mi přišlo velmi vhod, neboť na úzkém pavláně nebylo

dosti volného místa, takže se nemohli dobře svými zbraněmi rozmáchnout. První z nich klopýtl, a jak se prudce hnál, nabodl se na ostří mého meče.

Byl jsem ve svém živlu. Jakmile jsem spatřil rudou skvrnu, jež potřísnila lesklou čepel, moje stará boječtivá krev se rozproudila v žilách a moje ocel svištěla vzduchem, rozdávajíc smrtící rány, které oba zbývající Therny uváděly v zoufalství.

Když jsem po chvíli odpravil druhého, třetí se dal na útěk. Tušil jsem, že bude jistě prchat za svými vůdci, které jsem i já pronásledoval, a proto jsem jej nechal chvíli běžet, aby se domníval, že mu nejsem v patách a že bezpečně unikl mému meči.

Thern proběhl několik komnat a řítil se vzhůru točitou chodbou. Nemeškal jsem a hnál jsem se za ním. Ze spirálovitého schodiště jsme přišli do malé místnosti, jejíž stěny byly úplně hladké, nehledě k jednomu okennímu otvoru, z nějž se skýtal pohled na Pohoří Otz a do Údolí Ztracených duší.

Thern, octnuv se v této komnatě, jal se usilovně bušit do jedné části holé stěny naproti oknu. Pochopil jsem rázem, že ve zdi je jistojistě skryt tajný vchod, a proto jsem se zastavil, abych vyděšenému muži poskytl čas, aby mohl tajné dveře pohodlně otevřít, čímž by mně uvolnil cestu za mojí ztracenou Dejah Thoris – nejednalo se mi o nic jiného, vždyť jsem nebažil po životě nebohého služebníka Matai Shanga.

Leč Thernovo úsilí se ukázalo být marným; necht' se pokoušel, jak chtěl, tajné dveře neotevřel. Vida nezbytí, obrátil se proti mně.

„Jděte po svém, Therne,“ vyzval jsem jej, ukazuje mu, aby se vrátil touže cestou, kterou jsme přišli. „Nechci vás připravit o vaši hlavu, nemám nic proti vám! Jděte!“

Muž neodpověděl a vrhl se na mne s mečem v ruce tak prudce, že bych byl téměř pod vahou jeho náporu upadl. Nezbyvalo mi bohužel nic jiného než vyrovnat s Thernem účet, ježto jsem se nemohl dlouho zdržovat, aby mně snad Matai Shang s Thuridem neprchli a neunesli s sebou Dejah Thoris a Thuvii z Ptarthu.

Můj sok byl obratný šermíř – měl nevyčerpatelnou zásobu obdivuhodných triků. Jistě neměl toho nejmenšího pojmu o cti, poněvadž využíval všech zákeřných možností, kterých by se poctivý obyvatel Barsoomu styděl použít, i kdyby měl raději zhynout.

Šel ve svých hanebnostech tak daleko, že si dokonce ztrhl z hlavy

svoji posvátnou paruku a vrhl mně ji do tváře, aby mne oslepil a zasa-
dil smrtící ránu ve chvíli, kdy bych se nemohl krýt.

Uhnul jsem však v pravý čas – bojoval jsem již nesčetněkrát
s Therny a znal jsem jejich úskočnou vynalézavost, věděl jsem, že
jsou to nejnebezpečnější a zároveň nejnečestnější šermíři Barsoomu, a
proto jsem byl stále ve střehu, neboť jsem nikdy nemohl tušit, kdy se
příslušník této rasy vytrasí s novou ďábelskou lstí.

Thern posléze svou snahu přehnal – nevěda již, co by jiného počal,
vytrhl z opasku dýku, vrhl ji proti mně jako bumerang, a v témže
okamžiku po mně t'al mečem. Zachytil jsem ostrím své zbraně letící
nůž a srazil jej stranou tak šťastně, že prudce vypadnuvší strážce se
břichem nabodl na můj meč.

Moje ocel projela jeho tělem až po jílec. Thern příšerně zařval a
klesl mrtev k zemi.

Vytrhl jsem chvatně svoji zbraň z mrtvolý svého soka a vrhl jsem
se ke stěně, kterou se i on snažil otevřít. Pátral jsem po tajném zaví-
racím mechanismu, leč právě tak bezvýsledně jako on.

Nevěda zoufalstvím, co počít, snažil jsem se výplň stěny prorazit
násilím, leč ozval se pouhý dutý zvuk kamene, jakoby mně na vý-
směch. A skutečně se mi zdálo, že jsem zaslechl za zdí tlumený
smích.

Roztrpčen marným úsilím, odstoupil jsem ode zdi a popošel k oknu
- bylo to jediné okno v oné místnosti.

Svahy Pohoří Otz a vzdálené Údolí Ztracených duší nemohly
vzbudit můj zájem; moje pozornost byla obrácena ke zdivu věže,
pnoucímu se do výše a ozdobenému nesčetnými skulpturami.

Kdesi nahoře uprostřed této němé masy zdiva dlela Dejah Thoris.
Viděl jsem nad sebou několik oken. Snad jedině tudy by bylo možno
proniknout nahoru. Riziko bylo sice velké, nikoliv však tak velké,
abych je nebyl vzal na sebe pro nejkrásnější ženu vesmíru, pro svoji
zbožňovanou Dejah Thoris.

Pohlédl jsem dolů. Asi sto stop pode mnou ležela masa obrovských
žulových balvanů, tvořících úpatí věže, a pod nimi zela hluboká, té-
měř bezedná propast; kdyby mně uklouzla noha nebo kdyby mé prsty,
zatknuté do vyčnívajících skulptur, povolily, byť i jen na okamžik, byl
bych jistě našel svoji smrt mezi žulovými balvany nebo v propasti.

Leč nezbývala mi jiná cesta. Lehce jsem se zachvěl, vystoupil na
okenní rám a jal jsem se zlézat strmou vnější zeď věže.

Ke svému nemalému roztrpčení jsem shledal, že sochařské ozdoby byly na rozdíl od jiných barsoomských staveb zakulaceny, takže ne tvořily ostrých výstupků, což nesmírně ztěžovalo můj krkolomný výstup.

Ve výši asi padesáti stop nad mojí hlavou nalézal se okrasný prvek vytvořený z řady vyčnívajících, cylindricky přisekaných kamenů o průměru asi šesti palců. Ozdoba tato se opakovala několikrát nad sebou vždy po šesti stopách. Také vzdálenost jednotlivých kamenů od sebe obnášela šest stop. Jelikož otesané kvádry vyčnívaly asi čtyři nebo pět palců ze základního zdiva věže, skýtaly mně poměrně velmi snadný výstup - ovšem záleželo na tom, došplhám-li se vůbec až k nim.

Pracně jsem se drápal vzhůru k válcovitým ozdobám a k okenním římsám, které byly umístěny o něco níže; uvažoval jsem také o tom, že bych mohl vniknout do věže oknem a vnitřkem pak postupovat dále.

Chvilími bylo moje postavení na oblých skulpturách věže tak chabé, že zakašlání, kýchnutí nebo slabý vánek by mne srazilo dolů do hlubiny.

Posléze jsem se došplhal k místu, kde se mé prsty mohly zachytit okraje římsy nejnižšího okna; spokojeně jsem si oddychl, když vtom jsem zaslechl v prostoru za otevřenou okenicí šum několika hlasů.

„Nikdy nepřijde na tajemný mechanismus zámku.“ Byl to hlas Matai Shanga. „Vystupme nahoru do hangáru, a dříve než nalezneme jinou cestu k nám, budeme daleko na severu - ovšem pochybuji vůbec, že by se mu podařilo proniknout až sem.“

„Ten bídný pes je všeho schopen a vše se mu zdaří,“ ozval se jiný hlas - tentokráte Thuridův.

„Pospěšme si tedy,“ promluvil opět Matai Shang. „Abychom však si byli dvojnásob jisti, nechám zde na stráži své dva věrné, kteří nás později na druhém letadle budou následovat do Kaolu.“

Zvolna a opatrně jsem stáhl ruku od okenního rámu. Mé prsty se jej nikdy nedotkly. Sotva jsem zaslechl hlasy v prostoru za oknem, přikrčil jsem se pod římsu a přimkl se ke zdivu, neodvažuje se ani řádně vydechnout.

Bylo mně úzko při pomyšlení, že by mne Thurid mohl překvapit v tomto trapném postavení. Kdyby se byl nachýlil z okna, mohl mne hrotem svého meče srazit do propasti, aniž bych se byl mohl bránit.

Posléze zvuk hlasů zeslábl; proto jsem se jal šplhat výše. Zlézání bylo nyní obtížnější a zdlouhavější, poněvadž jsem se musel vyhýbat oknům.

Z Matai Shangových slov jsem seznal, že prchají do hangáru na střechu; můj cíl se tudíž nalézal také na střeše věže a k jeho dosažení jsem napjal veškeré úsilí.

Posléze jsem se vydrápal přes nejobtížnější část stěny a oddychl jsem si, když se mé prsty dotkly nejnižšího z cylindrických kamenů. Musím sice doznat, že jednotlivé válcovité výstupky byly od sebe poměrně dosti vzdáleny, takže lezení po nich nebylo žádnou kratochvílí, měl jsem však alespoň vždy pod sebou pevný bod, o nějž jsem se v případě nenadálého nebezpečí mohl opřít.

Ve vzdálenosti asi deseti stop pod střechou věže se zeď skláněla lehce směrem dovnitř - sklon obnášel zhruba jednu stopu na oněch deset stop, takže v tomto místě šplhání bylo poměrně nejsnadnější.

Když jsem se vydrápal až k okapu a vysoukal se tak vysoko, že jsem mohl přehlédnout plochou prostoru, již byla věž zakončena, zřel jsem Letadlo připravené k odletu.

Na palubě letounu byli Matai Shang, Phaidor, Dejah Thoris, Thuvia z Ptarthu a několik thernských bojovníků. Thurid právě přelézal roubení stroje, chtěje vstoupit na palubu.

Byl ode mne vzdálen asi deset kroků a díval se právě na opačnou stranu; nevím však, proč se ke mně osud zachoval tak krutě, že přiměl Thurida, aby se obrátil právě v okamžiku, kdy se moje hlava objevila nad obrubou okapu.

Sotva mne Thurid spatřil, zazářily mu oči pekelnou škodolibostí a vrhl se na mne; snažil jsem se vyskočit nahoru, abych mohl útoku černého datora čelit.

Dejah Thoris mne v oné kritické chvíli rovněž zahlédla a zoufale, leč marně vzkřikla. Současně když jsem zaslechl její varovný výkřik, Thurid mne prudce kopl do obličeje.

Zapotácel jsem se jako poražený vůl, moje ruce se svezly z okapu a zřítíl jsem se z věže dolů.

NA KAOLSKÉ CESTĚ

Existuje-li skutečně nějaký osud, pak se vůči mně většinou ukázal neskonalé krutým - vlídná a laskavá Prozřetelnost však nade mnou vždy bděla svým krásným okem.

Když jsem se řítíl ze strmé věže dolů do hrůzné propasti, domníval jsem se, že jsem již mrtev; Thurid si jistě myslel totéž, poněvadž se ani nenamáhal, aby se za mnou ohlédl, neboť se okamžitě obrátil a vstoupil do čekajícího letadla.

Zřítíl jsem se pouhých deset stop a tu jeden z pevných řemenů mé zbroje se zachytil na cylindrickém kamenném výběžku - a pevně držel. Nemohl jsem ani uvěřit podivnému zázraku, že jsem skutečně zachráněn před nebezpečím bezprostřední smrti. Chvilí jsem visel nehybně nad propastí a studený pot se mně řinul z pokožky celého těla.

Když jsem se posléze na výstupku usadil v jakž takž snesitelné pozici, váhal jsem šplhat opět vzhůru, poněvadž jsem nevěděl, zda na mne Thurid nahoře dosud čeká, či ne.

A vtom dolehl k mému sluchu hukot vrtule; dle pozvolného slábnutí zvuku jsem si uvědomil, že moji nepřátelé odletěli k severu, aniž by se přesvědčili o mém osudu.

Opatrně jsem se jal drápat znovu vzhůru ke střeše; musím se přiznat, že když jsem zvedal hlavu nad okraj plošiny, jež tvořila vrchol věže, bylo mně u srdce velmi úzko. Přesvědčil jsem se však ke své nemalé radosti, že mi nebezpečí již nehrozí, a za okamžik poté stál jsem již na širokém a prostorném temeni budovy.

Vběhl jsem chvatně do hangáru a vytáhl zbývající letadlo - tento výkon netrval ani dvě vteřiny - a v okamžiku, kdy oba thernští bojovníci, o kterých se Matai Shang domníval, že poletí za ním, vystoupili z nitra věže na vrchol, vznesl jsem se nad jejich hlavy a srdečně jsem se jim vysmál.

Pak jsem se rychle snesl do vnitřního dvora, kde jsem zanechal Woolu. Byl jsem nesmírně potěšen, když jsem se se svým věrným zvířetem shledal.

Dvanáct obrovských lvů leželo ve dveřích svých doupat, a zlověstně mručíce, zírali nenávistně na Woolu, neodvážili se však zpronečit Thuviinu rozkazu; děkoval jsem v té chvíli osudu, že právě ji

zvolil k tomu, aby si je ochočila v podzemí Zlatých útesů, vybaviv ji tak obdivuhodnou přirozeností, jež si dovedla získat lásku a poslušnost krutých šelem.

Woola byl radostí celý bez sebe, když mne spatřil; sotva se podvozek letadla dotkl země, vskočil na palubu tak prudce, že výlevy jeho štěstí rozkymácely stroj natolik, že bych byl málem zádí narazil o hrádební zeď.

Vznesli jsme se do výše nad poslední pevnost Svatých Thernů za pustého řevu strážců a zamířili jsme přímo na severovýchod do Kaolu, kam se podle svých slov zamýšlel uchýlit Matai Shang se svými spojenci.

Teprve pozdě odpoledne spatřil jsem před sebou v dálce malý bod - letadlo. Nemohlo to být jiné letadlo než ono, na jehož palubě se nalézala moje ztracená láska a moji nepřátelé.

Před příchodem noci se mi podařilo značně dohnat letoun uprchlíků; uvědomiv si, že mne již jistě zpozorovali, a že jakmile se setmí, nerozsvítí světla, aby mně za tmy mohli spíše uniknout, nařídil jsem svůj cílový kompas přesně na pronásledované letadlo. Mart'anské kompasy jsou tak skvěle konstruovány, že jsouce jednou nařizeny na určitý objekt, neodchýlí se od něj, byť i se libovolně změnila poloha obou bodů.

Po celou noc jsme se řítili řídkým ovzduším Barsoomu, míjejíce nízké pahorky a dna vyschlých oceánů, dávno a dávno opuštěná města, zalidněná střediska a obydlí rudých Mart'anů, pásy kultivované půdy vroubící zavodňovací toky, jež obepínají celou planetu a které pozemšťané nazývají kanály Marsu.

Když se rozbřesko, zřel jsem, že jsem se opět letadlu uprchlíků značně přiblížil. Shledal jsem, že jejich letoun je mnohem větší než můj, a proto ne tak rychlý. Přesto jsme urazili v divé honbě ohromnou vzdálenost.

Změna vegetace v krajině, nad níž jsme letěli, mně naznačovala, že se valem blížíme k rovníku. Byl jsem již tak blízko své oběti, že jsem mohl použít palubního děla; leč i když jsem neviděl Dejah Thoris na palubě, bál jsem se vystřelit, abych ji snad neporazil.

Thurid nebyl tak ohleduplný jako já; ačkoliv nemohl vědět, zda jsem to skutečně já, kdo jej pronásleduje - a svému zraku nemohl valně důvěřovat - zamířil vlastnoručně dělem, jež bylo umístěno vzadu, na můj letoun a za okamžik poté zahvázdl třaskavý rádiový projektíl

nebezpečně nad mojí palubou.

Druhá Thuridova střela byla již lépe zaměřena, neboť zasáhla moje letadlo přímo do přídi, a vybuchnuvši, roztránila nosné nádrže a poškodila značně stroj.

Špice mého letounu se ihned obrátila k zemi, takže jsem měl sotva čas přivázat Woolu k palubě a zachytit řemení své zbroje o dělový kruh, než se stroj postavil zádí k nebi a počal klesat na své poslední pouti.

Zbytek odpudivých paprsků v zadních nosných nádržích zabraňoval, aby se letoun zřítíl rázem k zemi; Thurid však pátil do mne dále, chtěje nádrže úplně rozbít, abych se prudkým pádem roztránil.

Rána za ranou svištěla kolem nás nebo drtila moje letadlo, takže jsem považoval za skutečný zázrak, že ani já, ani Woola jsme nebyli zasaženi a že zásobní nosné nádrže nebyly poškozeny. Uvědomoval jsem si však, že štěstí nás nemůže provázet stále, a očekával jsem každým okamžikem, že příští šrapnel bude pro mne kritickým, neboť Thurid jistě bude pokračovat v palbě, dokud nebudu mrtev; proto jsem se pevně přivázal k dělovému kruhu, a pustiv se oběma rukama, stavěl jsem se bezvládným - zhroutil jsem se a těžce visel v řemení nad bezednou hlubinou.

Tato lest účinkovala, neboť Thurid okamžitě ustal ve střelbě. Za chvíli jsem zaslechl, jak hukot vrtulí nepřátelského letadla v dálce slábne. Byl jsem tedy opět v bezpečí.

Můj zmrzačený letoun klesal zvolna k zemi. Když jsem sebe i Woolu vyprostil z poškozených trosek, shledal jsem, že se nalézáme na pokraji přírodního lesa - byl to velmi řídký zjev, neboť lesy na vymřelé planetě kromě končin v Údolí Dor a na břehu Ztraceného moře Korus jsou skutečnou vzácností a dosud jsem žádné jiné neviděl.

Z knih a cestopisů jsem věděl cosi o málo známé zemi Kaol, která se rozkládá podél rovníku na východ od Helia, téměř na půl cesty kolem celé planety.

Vysoko nad námi čnely mohutné koruny obrovských stromů, jejichž listoví bylo tak husté, že vůbec nebylo vidět na oblohu. Nyní jsem chápal, proč Kaolští nemají a nepotřebují žádnou leteckou eskadru; jejich města, skrytá uprostřed hustého pralesa, nejsou z výše viditelná, a kromě toho nebylo by ani lze větším letadlem bez nebezpečí přistát.

Nemohl jsem pochopit, jak se Matai Shang a Thurid v těchto kon-

činách snesou na zem; teprve později jsem se dozvěděl, že v každém kaolském městě ční do výše vrcholků okolních pralesů štíhlá věž, v níž dnem i nocí bdí kaolští strážci, aby jejich země nebyla napadena nepřátelskou flotilou. Svatý Hekkador se ovšem těchto hlídek nemusel obávat a na vrcholu věže bez nebezpečí směl se svými průvodci přistát.

Když jsem došel s Woolou na dno srázu, seznal jsem, že půda pod mýma nohama je měkká a vlhká, takže jsme mohli postupovat kupředu jen velmi obtížně.

Štíhlé, purpurové a zlatavě žluté traviny s listy podobnými kapradině se tyčily všude okolo nás a čnely nad moji hlavu do výše několika stop.

Myriády popínavých rostlin vinuly se v elegantních obloucích ze stromu na strom; některé z nich náležely ke kategorii mart'anských „živoucích rostlin“, jejichž květy jsou opatřeny očima a rukama, kterými si podávají do úst hmyz, tvořící jejich stravu.

Tu a tam viděl jsem též žravé stromy, vymršťující se po svých obětech. Je to hrůzná odrůda rostlin, zvících velikostí jako naše obří pozemské keře pelyňku, roztroušené po pláních Západu. Každá z jejich větví je ukončena sadou silných tesáků, kterými strhávají do svých chapadel i dosti velká dravá zvířata a požírají je.

Woola i já vděčili jsme jen šťastné náhodě, že se nám podařilo uniknout těmto hnusným rostlinným příšerám.

Tu a tam rozseté ostrůvky pevné půdy nám chvílemi umožnily odpočinout si od úmorného prodírání se rašelinovou bažinou. Když mne můj chronometr varoval, že brzy nastane noc, rozhodl jsem se, že se na jednom takovém ostrůvku utáboříme.

Kolem nás vyrůstalo na stromech i keřích množství rozmanitých plodů; ježto mart'anští caloti se živí vším jedlým, pochutnal si Woola dnes večer zcela dobře - musel jsem mu ovšem potravu srazit dolů. Poté jsem pojedl i já, a opřev se zády o svého věrného psa, upadl jsem v hluboký, bezesný spánek.

Les kolem nás byl ponořen v neproniknutelnou tmou, když mne tiiché Woolovo zabručení probudilo. Slyšel jsem v houštích za námi opatrné našlapování plíživých tlap a tu a tam svítily zelenavé body zářících očí šelem. Vstal jsem a s mečem v ruce jsem očekával útok.

Vtom se náhle těsně u mne ozval příšerný ryk, vycházející z hrdla nějaké hrůzné lesní bestie. Uvědomoval jsem si, že jsem jednal velmi

neprozřetelně, když jsem nevyhledal pro Woolu a pro sebe bezpečnější úkryt ve větvích některého z nespočetných stromů, které nás obklopovaly.

Za denního světla by se mi již nějak bylo podařilo dopravit Woolu nahoru, nyní však to bylo zhola nemožno. Nezbyvalo nám než zůstat na místě, kde jsme stáli, a čelit jakémukoliv neznámému nebezpečí s pomocí štěstěny.

Dle příšerného ryku, který doléhal k našim uším, jsem usuzoval, že jsme obklopeni sty nebo snad dokonce tisíci zuřivých, lidožravých obyvatelů kaolské džungle.

Ohlušující řev zvířat trval celou noc, nechápu však dodnes, proč na nás tehdy bestie ani jedenkrát nezaútočily. Tuším, že příčinou toho byla skutečnost, že jsme stáli na prostranství porostlém rudým mechem, jaká byla v bažině roztroušena a jimž se dravci z neznámých důvodů vyhýbali.

Když se rozbřeslo jitro, stály šelmy dosud v kruhu kolem nás, ani jedna z nich však se neodvážila vkročit na rudý mech. Bylo by skutečně velmi zatěžko si představit shromáždění hnusnějších, hroznějších a krvelačnějších příšer, než byly ony, které nás obklopovaly.

Teprve když slunce vystoupilo výše nad obzor, odcházely bestie jednotlivě nebo v párech do džungle. Když pak zmizely všechny, vydali jsme se s Woolou na další cestu.

Během dne jsme často na dálku spatřili hrůzná zvířata; vždy však jsme naštěstí byli nablízku místa porostlého rudým mechem, takže jsme měli kam se bezpečně utéci.

K polednímu jsme došli na velmi dobře zbudovanou cestu, která vedla tímže směrem, kudy jsme my měli namířeno. Vše nasvědčovalo tomu, že ona cesta byla výtvorem dovedných inženýrů, a dle neklamných známek jejího stáří, jakož i dle její zřejmé používanosti jsem usoudil, že pravděpodobně vede do některého hlavního kaolského města.

Sotva jsme se ocitli na silnici, vynořila se z džungle na opačné straně obrovská příšera, která, jakmile nás spatřila, se okamžitě proti nám vrhla.

Představte si, můžete-li, lysohlavého pozemského sršně, vzrostlého do velikostí statného býka, a tu zajisté alespoň matně pochopíte, že okřídlená bestie, která se na mne řítila, byla skutečně příšerná.

Z tlamy jí čnely ohromné, hnusné tesáky, její zadek pak byl opatřen

mohutným kyjovitým ocasem s jedovou žlázou, proti níž můj meč byl pouhou žalostně ubohou zbraní. Neměl jsem valnou naději, že bych unikl bleskurychlým pohybům této nestvůry, či že bych se skryl před jejími slídivými zraky - myriády blýskavých očí jí pokrývaly téměř tři čtvrtiny ohavné hlavy, takže viděla zároveň na všechny strany.

I můj statný a neohrožený Woola byl proti této bestii bezbranný jako králík před slonem. Nebylo možno vůbec utéci - ostatně nemám ve zvyku prchat před nepřítelem; rozkročil jsem se a zaujal postoj ve střehu, zatímco Woola se vypjal u mých nohou, oba hotovi statečně bojovat a zemřít, tak jak jsme žili - v bitvě.

Bestie byla již téměř u nás. A vtom kritickém okamžiku mne napadlo, že naše postavení by přece jen nebylo tak beznadějně, kdyby se mi podařilo odstranit smrtelné nebezpečí hrozící nám z jedových váček, ukrytých v ocase netvora.

Vyzval jsem Woolu, aby se vymrštil na hlavu příšery a snažil se udržet se tam, v okamžiku pak, kdy jeho mohutné tesáky se zaryly do čenichu netvora a jeho drápy rozryly maso a kosti na oční ploše i na šíji, zvíře se vztyčilo, snažíc se bodnout svůj jedovatý ocas do Woolovy hlavy - této chvíle jsem využil a vběhl jsem pod netvora.

Vlastně jsem vstoupil do cesty zdvihajícimu se ohonu - život můj visel na vlásku, leč nebylo možno podniknout cokoliv jiného. Netvor, zpozorovav mne, vrhl se proti mně. Rozmáchl jsem se prudce mečem a jedinou ranou jsem oddělil bestii ocas - žihadlo i s jedovými váčky - od trupu.

Netvor zařičel bolestí a vyhodil po mně svojí lopatkovitou zadní nohou. Naneštěstí jsem neuskočil včas a rána mne zasáhla naplno. Úder byl tak prudký, že jsem byl, jsa napůl omráčen, vymršten do výše a dopadl jsem do křoví přes cestu na okraj džungle.

Dík svému šťastnému osudu jsem spadl mezi dva stromy; kdybych byl vlétl na kmen či do koruny, byl bych se byl jistě vážně zranil, ne-li dokonce zabil - letěl jsem tak prudce, jako bych byl vymršten z praku.

Byl jsem sice otřesen, přesto však jsem se postavil na nohy a potácel jsem se Woolovi na pomoc. Boj mezi oběma zvířaty byl tuhý; netvorná mnohooká bestie se bránila Woolovým útokům všemi šesti mocnými končetinami.

Dík své duchapřítomnosti nepustil jsem ani při nenadálém letu meč z ruky - vrhl jsem se proto okamžitě mezi obě zvířata a vbodl jsem do netvora několikrát za sebou ostří své zbraně.

Bestie mohla prchnout, vidouc náš tuhý odpor, pravděpodobně však tváří v tvář nebezpečí neznala strach, právě tak jako my. Vrhla se znovu na mne, a dříve než jsem měl čas uhnout se stranou, uchopila mne svými mohutnými trháky za rameno.

Při tom mne netvor bičoval bezmocným pahýlem svého ocasu, což ovšem mělo stejné účinky, jako když kope kůň - říkám-li bezmocným pahýlem, míním tím totiž, že byl zbaven části ohonu s jedovými váčky; rány ocasem přesto dopadaly na mne jako úderý kovářského perliku a zdálo se mi, že se mé tělo záhy promění v krvavou kaši.

Snad by mne byl netvor ubil k smrti, kdyby mne byl nezachránil někdo třetí.

Ačkoliv jsem se nalézal ve svrchovaně kritické situaci, byl jsem obrácen tak, že jsem viděl do vzdálenosti několika set yardů na cestu směřující k východu. Když jsem se již vzdal veškeré naděje, že z tohoto svízelného postavení vyvážnu, zřel jsem na silnici za ohybem se vynořujícího rudého bojovníka.

Jel na nádherném thoatu - byla to menší odrůda, chovaná zhusta na dvorcích příslušníků rudé rasy - a v ruce třímal dlouhý, lehký oštěp.

V okamžiku, kdy jsem neznámého zpozoroval, kráčel jeho thoat volným krokem, sotvaže však oči rudého muže spatřily naši zoufalou situaci, pobídl svého oře a hnál se k nám tryskem. Když byl těsně u nás, švihl vzduchem jeho oštěp a zaryl se do těla bestie, která by mne málem byla připravila o život. A ve vteřině neznámý jezdec i thoat stáli nade mnou.

Cítil jsem, jak svaly netvora tuhnou, jeho čelisti svírající mé rámě povolily, a vtom již se hora bezvládného jeho těla zřítila bez ducha napříč na cestu. Zavalila přitom Woolu, jenž v zápalu zuřivosti ani nyní nepovolil a svými trháky pevně držel svoji oběť, přestože již byla mrtva.

Mezitím co jsem se postavil na nohy, náš rudý zachránce dojel až k nám. Woola, vida posléze, že jeho nepřítel se nehýbá a je mrtev, uposlechl mé vybídnutí a pustil hlavu netvora, vyprostiv se z hory zkrváceného masa, které jej přikrývalo.

Chystal jsem se již neznámému poděkovat za jeho včasnou pomoc, leč tento mne nepustil ke slovu a pánovitě řekl:

„Kdo jste a jak se odvažujete vstoupit do země Kaol a lovit v královských lesích patřících jeddakovi?“

Poté, když pod spoustou krve a prachu, který mne pokrýval, spatřil

bílou pokožku, rozšířily se mu oči údivem a změněným tónem pravil: „Bylo by možno, že jste Svatým Thernem?“

Mohl jsem sice neznámého po nějakou dobu klamat, jako jsem dříve oklamal mnoho jiných, leč odhodil jsem již před Matai Shangem žlutou paruku a posvátný diadém a uvědomoval jsem si, že by moje pravá podstata tak jako tak byla dříve či později prozrazena.

„Nejsem Thernem,“ odvětil jsem, a odmrštiv zcela obezřelost, dodal jsem: „Jsem John Carter, helijský princ, jehož jméno vám zajisté nebude úplně neznámo.“

Jestliže se neznámému rozšířily zornice již při pomyslení, že jsem Svatý Thern, nyní, ledva uslyšel mé jméno, vylezly mu oči téměř z důlků. Když jsem se představoval, sevřel jsem pevně v pravici meč, domnívaje se, že moje slova zavdají cizímu muži podnět k útoku, leč k mému nemalému údivu nestalo se nic podobného.

„John Carter, helijský princ,“ opakoval neznámý zvolna moje slova, jako by nemohl rázem pochopit jejich pravdivost a dosah. „John Carter, nejstatečnější bojovník Barsoomu!“

Poté neznámý válečník sestoupil ze svého thoata a položil ruku na mé rámě po způsobu přátelského pozdravu na Marsu.

„Moje povinnost mně velí - a mělo by to vlastně být mým potěšením - abych vás zavraždil, Johne Cartere,“ řekl, „leč vždy v nitru svého srdce jsem obdivoval vaši statečnost a věřil jsem vašim dalekosáhlým nálezům a objevům, kdežto náboženství Thernů mně připadalo vždy podezřelým.“

Kdyby tato moje rouhavá slova někdo zaslechl na královském dvoře Kulan Titha, zaplatil bych je životem - vězte však, Johne Cartere, že jsem vám oddán a že jsem ochoten vyhovět všem vašim přáním, já, Torkar Bar, správce Kaolské cesty.“

Upřímnost zračící se v šlechetných tazích bojovníkovy tváře mne přesvědčila, že jeho slova jsou opravdově míněna, takže jsem mu plně důvěřoval. Jeho hodnost správce, dwara Kaolské cesty vysvětlovala jeho včasnou přítomnost v nitru divoké džungle, neboť každou silnici na Barsoomu střeží chrabří válečníci pocházející z nejvyšších vrstev. Byla to hodnost velmi vzácná, jelikož touto svrchovaně nebezpečnou a důležitou službou v odlehlých a málokdy navštěvovaných končinách Barsoomu jsou pověřováni jen členové nejvznešenějších šlechtických rodin.

„Jsem povinován Torkar Barovi neskonale vděčností,“ odvětil

jsem, ukazuje na mrtvolu bestie, z jejichž vnitřností Torkar Bar právě vytrhoval svůj oštěp.

Rudý správce Kaolské cesty se usmál.

„Jsem velmi šťasten, že jsem přišel včas,“ dodal. „Pouze otrávené ostří oštěpu, jež zasáhne sithovo srdce, může včas usmrtit tuto bestii, a zachránit tak nebohou oběť. V těchto končinách Kaolu jsme všichni ozbrojeni dlouhými oštěpy, jejichž hroty jsou napuštěny jedem, který se nachází v jedových váčkách těchto zvířat - žádný jiný jed neúčinkuje na tyto bestie tak rychle jako jejich vlastní.

Podívejte se,“ pokračoval, vytáhnuv dýku z opasku a učiniv zářez do ocasu netvora asi ve vzdálenosti jedné stopy od jeho kořene. Vyňal dva váčky, z nichž každý obsahoval plný galon oné smrtící tekutiny.

„Tak si doplňujeme své zásoby - ovšem potřebujeme jednu těchto netvorů hlavně k určitým technickým manipulacím, neboť lze říci, že ona zvířata - zvaná sithové - jsou téměř vyhynulá.

Nyní narazíme na jednotlivé zástupce jejich rodu pouze náhodou. Ovšem za starých časů byly končiny Kaolu zamořeny těmito hrůznými příšerami, které se vyskytovaly ve stádech po dvaceti či po třiceti, vnikaly do měst a unášely do svých doupat ženy, děti a dokonce i bojovníky.“

Zatímco Torkar Bar hovořil, uvažoval jsem o tom, co asi mohu říci a co nemohu, jak dalece totiž se mu smím svěřit s posláním, které mne vede do jeho země; jeho příští slova však zodpověděla moje pochyby a byl jsem rád, že jsem obezřele mlčel.

„A nyní pokud vás se týče, Johne Cartere,“ řekl Torkar Bar, „nebudu se vás tázat, co zde pohledáváte - nechci znát vaše úmysly. Mám oči a uši a soudný rozum - včera ráno jsem spatřil družinu, která z jihu přilétla do města Kaol na malém letounu. O jedno však vás požádám: zavažte se mně, Johne Cartere, že nechováte nepřátelských úmyslů vůči lidu kaolskému a jeho jeddaku.“

„Spolehněte se na mé slovo, Torkar Bare,“ odvětil jsem.

„Moje posláním mne vede tudy dále - směrem od města Kaolu,“ pokračoval Torkar Bar. „Nikoho jsem cestou nepotkal ani neviděl - tím méně vás, Johne Cartere. A ani vy jste neviděl, ba ani nikdy neslyšel o Torkar Barovi. Rozumíte?“

„Dokonale,“ přitakal jsem. Položil mi opět ruku na rameno.

„Tato cesta vede přímo do města Kaol,“ řekl dále Torkar Bar. „Přeji vám mnoho štěstí!“

A nasednuv na hřbet svého thoata, odklusal a brzy zmizel v dáli. Když minul soumrak, spatřili jsme s Woolou korunami hustého lesa mohutné hradby, které obklopují město Kaol.

Celou cestu až ke hradbám jsme urazili bez jakékoliv další nehody a dobrodružství - sice jsme potkali několik rudých jedinců, kteří si podezřele prohlíželi mého calota, žádný z nich však nepronikl tajemství rudé šminky, kterou jsem pečlivě potřel každý čtvereční palec svého těla.

Projít lesem a okolní krajinou a vstoupit do obezřele hlídaného města, v němž panoval Kulan Tith, jeddak Kaolu, byly však dvě zcela rozdílné věci. Do jakéhokoliv mart'anského města nemůže nikdo vkročit, aniž by podal stráží v bráně svůj podrobný a uspokojivý osobní výkaz. Neutěšoval jsem se také klamnou nadějí, že by se mi nějakým úskokem podařilo obelstít velitele všech hlídek střežících Kaol, k němuž bych byl pravděpodobně uveden, jakmile bych se objevil u některé brány, pokoušeje se proniknout dovnitř.

Nezbývalo mně než vloudit se do města tajně pod ochranou tmavé noci. Jakmile se ocitnu za hradbami, musím se skrýt v některé hustě obývané čtvrti, abych se nestal nápadným.

S těmito myšlenkami v hlavě jsem se plížil kolem mohutného opevnění Kaolu, stále se skrývaje na pokraji lesa. Stromy v bezprostřední blízkosti hradeb byly vykáceny, aby snad někdo nepovoláný nepoužil jejich větví jako pohodlného vstupu do města.

Na několika místech jsem se snažil zlézt hradby, než ani moje pružné pozemské svaly nedovedly zdolat tuto důmyslně zbudovanou překážku. Až do výše třiceti stop byla zeď na vnější straně vystavěna v ostrém úhlu směrem ven, pak čněla zhruba do stejné výše svisle vzhůru a nahoře asi patnáct stop byla skloněna dovnitř, kde tvořila ochoz.

Navíc povrch hradby byl tak hladký, že ani leštěné sklo nemohlo být hladší. Nakonec jsem si musel přiznat, že jsem dnes poprvé narazil na barsoomskou pevnost, se kterou nemohu nic svést.

Roztrpčen, obrátil jsem se znovu do lesa. Usadil jsem se mezi stromy nedaleko místa, kudy vstupovala do města od východu široká cesta. Brzy jsem usnul s Woolou po svém boku.

HRDINOU V KAOLU

Bylo již denní světlo, když jsem se probudil šelestivým zvukem, který se ozýval nedaleko mne. Jakmile jsem otevřel oči, i Woola se pohnul a napřímil se, zíraje otvorem v křoví na cestu - každý chlup jeho hřívy byl vzrušením mocně zježen.

Zprvu jsem nepozoroval nic podezřelého, až teprve po chvíli jsem spatřil, jak se mezi rudou a žlutou vegetací opatrně plazí cosi zeleného.

Napomenul jsem Woolu, aby zůstal tiše stát na místě, a obezřele jsem se plížil kupředu na výzvědy. Jsa skryt za kmenem mohutného stromu, spatřil jsem dlouhou řadu příšerných, sveřepých zelených bojovníků, jejichž domovem jsou vyschlá dna oceánů, ukrývající se v husté džungli nedaleko cesty.

Pokud jsem viděl, zelení rozsévачi zkázy a smrti byli tiše skryti v křoví podél silnice vedoucí do Kaolu. Zde bylo možné jediné vysvětlení - usuzoval jsem, že pravděpodobně číhají na okamžik, až z Kaolu vyjdou čtyři rudých ozbrojenců, aby je pak znenadání přepadli.

Nechoval jsem sice ve svém nitru žádných zvláštních citů vůči jedakovi Kaolu, uvědomoval jsem si však zároveň, že je příslušníkem těžce ušlechtilé rasy jako moje zbožňovaná princezna, protože jsem nemohl nečinně přihlížet tomu, jak jeho bojovníci budou podle, ze zálohy ubíjeni a vražděni krvelačnými zelenými démony, nehnatými z pustých končin Barsoomu.

Opatrně jsem se vrátil na místo, kde jsem zanechal Woolu, a nařídil mu, aby se choval tiše, vyzval jsem jej, aby mne následoval. Poté jsem oklikou obešel řady zelených, abych jim náhodou nepadl do rukou, a přiblížil jsem se těsně ke hradební zdi.

Ve vzdálenosti jednoho sta yardů po mé pravici nalézala se brána, ze které očividně měly očekávané ozbrojené kaolské čtyři vyjít. Kdybych byl šel přímo k této bráně, byl bych riskoval, že budu spatřen zelenými, čímž by můj plán varovat Kaolské byl zmařen, protože jsem se rozhodl, že se co nejrychleji odeberu k vedlejší bráně po levici, která ústila do hradeb asi ve vzdálenosti jedné míle od mého stanoviště.

Věděl jsem, že moje cenná zpráva bude pro mne nejlepší legimitací, a doznávám, že jsem se nyní snažil provést svůj úkol pokud

možná nejlépe, ne snad tak proto, abych zabránil srážce zelených s Kaolskými, jako proto, abych se dostal do města. Kromě toho znal jsem sebe až příliš dobře, že totiž nedovedu nikdy nečinně přihlížet k boji - dnes pak jsem neměl času nazbyt, abych jej mařil bitvou, na níž nemám osobního zájmu.

Dostane-li se za městské hradby moje nepředvídaná zpráva o útoku zelených, způsobí vzrušení a zmatek, kterého využiji ve svůj prospěch a vloudím se do královského paláce, kde jsou jistě ubytováni Matai Shang a jeho družina.

Sotva jsem však ušel asi sto kroků k vedlejší bráně, zaslechl jsem z města rytmický dusot kročejů, řinkot zbraní a hučení thoatů uvědomil jsem si rázem, že kaolští bojovníci právě docházejí k hlavní bráně a chystají se opustit město.

Nesměl jsem nyní ztrácet čas. Za okamžik se brána otevře a kaolské šiky vyrazí z města své smrti a zkáže vstříc.

Obrátiv se zpět k osudnému místu, běžel jsem rychle po kraji lesa. Pohyboval jsem se kupředu mohutnými skoky, které mne již na Barsoomu proslavily. Třicet, padesát, ba i sto stop na jeden ráz není nemožným výkonem pro pružné a cvičené svaly pozemského atleta na Marsu.

Když jsem míjel čekající řady zelených a tito si uvědomili, že jejich plán se kazí, ti, kteří mně byli nejbližší, vyskočili na nohy a snažili se mne zarazit, dříve než doběhnu k hlavní bráně.

V téže chvíli se rozevřela vrata dokořán a čtyři kaolských bojovníků se rojily ven. Asi tuctu zelených se podařilo vběhnout mezi mne a bránu - se zlou se však potázali, neboť nevěděli, kdo vlastně jsem.

Nezmenšil jsem proto svoji rychlost, a když jsem vrazil mezi ně, skosil jsem ty, kteří byli v cestě, ostřím svého meče - vzpomněl jsem si při tom na blahé časy, kdy jsem bojoval po boku Tars Tarkase, jeddaka Tharků, nejzdatnějšího z válečníků Barsoomu, kdy boj býval tak krutý, že kolem nás byla nakupena hora mrtvol stejně vysoká jako my sami.

Když mě někteří příliš tísnili, vyskočil jsem do výše a při dopadu jsem jim srážel hlavy - osvojil jsem si totiž tuto taktiku od hnusných rostlinných lidí, žijících v Údolí Dor.

Mezitím se hrnuli k nám rudí bojovníci z městské brány, proti nim pak se z džungle řítily sverpé hordy zelených démonů. Během několika vteřin jsem se ocitl uprostřed jedné z nejkrvavějších bitev, jakou

jsem kdy zažil.

Kaolští se osvědčili být skvělými bojovníky a zelení pocházející z končin kolem rovníku nezadali si ani vlas, pokud se týče bojechtivosti a sveřeposti, se svými krvelačnými bratranci z mírnějších pásem. Během boje naskytla se mnohokrát příležitost, aby jedna nebo druhá strana mohla odejít z bitvy, aniž by její válečná čest utrpěla úhony, leč z oboustranné úpornosti střetu jsem musel usoudit, že šarvátka se zvrhne v krutý masakr, který skončí úplným potřením a vyhlazením jedné či druhé strany.

Moje bojovná krev se mi rozproudila v žilách a bil jsem se tak, že jsem vzbudil pozornost obránců a často jsem byl z kaolských řad povzbuzován pochvalnými výkřiky.

Jestliže se vám zdá, že příliš často a s pýchou zmiňuji svoji schopnost udatně se bít, musím připomenout, že boj byl ostatně vždy mým povoláním. Je-li vaším povoláním kování koní či malování obrazů a děláte-li jedno nebo druhé lépe než jiní, byli byste pošetilí, kdybyste nebyli hrdi na své schopnosti. A stejně tak i já jsem neskonale hrd na to, že na obou planetách, na Marsu i na Zemi, nežil nikdy větší a slavnější bojovník nad Johna Cartera, helijského prince.

A dnes skutečně jsem si vroucně přál, aby Kaolští ocenili moje schopnosti, neboť jsem si chtěl získat vstup do jejich srdcí - a do jejich města. A moje přání se skutečně také splnilo.

Bojovali jsme celý den, až cesta byla rudá krví a pokrytá mrtvolami. Postupovali jsme i couvali na kluzké, vrtkavé silnici, leč ani na okamžik se neocitla městská brána v opravdovém nebezpečí.

Když boj chvílemi ustával, naskytla se mi příležitost hovořit s rudými válečníky, kteří bojovali po mém boku. Při jedné takové přestávce v bitvě přistoupil ke mně sám jeddak Kulan Tith, položil mně ruku na rameno a zeptal se mne na mé jméno.

„Jsem Dotar Sojat,“ odpověděl jsem, vzpomenuv si náhodou na jméno, které mi před mnoha léty přičkli Tharkové, utvořivše je, jak je jejich zvykem, z rodných jmen obou bojovníků, které jsem zabil.

„Jste velmi zdatný bojovník, Dotar Sojate,“ pravil Kulan Tith. „Až se bitva skončí, přál bych si s vámi promluvit v audienční síni.“ Boj se vtom rozpoutal nanovo a v krvavé seči ztratil jsem jeddaka z očí. Bylo mi veselo v srdci, neboť jsem dosáhl svého cíle, a proto se zdvojeným úsilím jsem kosil řady nepřátel, rozsévaje kolem sebe zkázu a smrt. Posléze zelení, vidouce, že jejich síly jsou potřeny, ustali v řeži a vy-

klidili bojiště, vracejíce se do vzdálených svých domovů na dně mrtvého moře.

Teprve když bylo po boji, dozvěděl jsem se, proč vlastně čtyř rudých právě dnes se chystaly vytáhnout z města. Kulan Tith očekával návštěvu mocného jeddaka ze severu, významného to a vznešeného spojence Kaolských - a také prakticky jediného - a proto chtěl mu vyjít celý den cesty v ústrety.

Tento uvítací pochod byl nyní odložen na příští jitro, až se čtyř Kaolských opět zkonsolidují. Po boji nebyl jsem sice vyzván, abych se dostavil do audienční síně před Kulan Titha, poslal však pro mě důstojníka, který mne vyhledal a uvedl do skvěle zařízeného příbytku, nalézajícího se v onom křídle paláce, kde přebývali důstojníci královské stráže.

Tam jsem se s Woolou velmi pohodlně vyspal. Ráno jsme se po námaze minulých dnů cítili velmi osvěženi - Woola totiž, jsa věren svým vrozeným pudům a dávné výchově, bojoval po mém boku jako pravý válečný pes. Zelené hordy jsou často do bitev na dnech vyschlých moří provázeny svými caloty.

Samozřejmě že jsme nevyšli z boje bez krvavých zranění, leč skvělé barsoomské hojivé masti nás přes noc oba zrestaurovaly. Snídal jsem s několika kaolskými důstojníky a shledal jsem, že dovedou být právě tak dvornými a roztomilými hostiteli jako helijští, kteří jsou po celém Barsoomu známi svojí zdvořilostí a ušlechtilostí mravů. Sotva jsem pojedl, přišel ke mně posel od Kulan Titha se vzkazem, abych se k němu dostavil.

Když jsem vstoupil do audienční síně, jeddak povstal, a sestoupiv z pódia, na kterém stál jeho skvělý trůn, popošel mně v ústrety - byla to pocta, jaká na Barsoomu bývá prokazována pouze návštěvám sousedních vladařů; jiným hostům jen zcela výjimečně.

„Kaor, Dotar Sojate!“ pozdravil mne. „Pozval jsem vás k sobě, abych vám jménem všeho kaolského lidu mohl poděkovat, neboť nebyť vaší hrdinné odvahy, kdy jste, nedbaje vlastního nebezpečí, neváhal nás varovat, byli bychom padli do chytře nastražené léčky. Sdělte mně, prosím, něco bližšího o sobě - odkud přicházíte a co vás přivádí ke dvoru Kulan Titha.“

„Přicházím z Hastoru,“ odvětil jsem - měl jsem totiž skutečně v onom městě, nalézajícím se v odlehlé končině heliumitského území, malý palác.

„Ve vaší zemi Kaol jsem se vlastně ocitl náhodou, neboť můj letoun se roztrhl na jižním okraji velkého lesa, který obklopuje vaše město. Když pak jsem hledal vstup do města, objevil jsem zelené hordy číhající na vás v záloze.“

Kulan Tith se jistě v duchu asi podívoval, co vlastně jsem se svým letadlem pohledával u jeho města, byl však tak dvorný, že se mne dále netázal - kdyby tak byl učinil, byl bych býval skutečně v rozpacích, jak mám odpovědět.

Během mé audience u jeddaka vstoupila do trůnní síně další skupina hostů. Byl jsem však k nově příchozím obrácen zády, takže jsem je spatřil teprve tehdy, když je Kulan Tith přivítal a mne jim představil.

Ledva jsem se otočil, stěží jen se mně podařilo opanovat výraz své tváře, neboť jsem zřel, že Kulan Tithovu chvalozpěvu o mé zdatnosti naslouchají moji úhlavní nepřátelé Matai Shang a Thurid.

„Svatý Hekkadore Svatých Thernů,“ pravil jeddak, „spočíte svými zraky na Dotar Sojatovi, udatném cizinci ze vzdáleného Hastoru, jehož obdivuhodný heroismus a přímo zázračná sveřepost zachránily minulého dne Kaol.“

Matai Shang přistoupil ke mně a položil svoji ruku na mé ramě. Ani jediné hnutí jeho tváře neprozradilo, že by mne byl poznal - moje přestrojení bylo tedy dokonalé.

Poté se mnou Matai Shang chvíli laskavě rozmlouval a představil mne Thuridovi. Ani černý dator mne nepoznal. Kulan Tith poté oba své hosty bavil líčením mých hrdinských činů na bojišti.

Největší dojem na jeddaka učinila moje pružnost, neboť s nesmírnou vervou vyprávěl, jak jsem nesčíslněkrát vyskočil nad svého protivníka a jak jsem mu při dopadu srazil či rozetnul hlavu mečem.

Během Kulan Tithova vyprávění jsem si všiml, jak se Thuridovy zornice podezřele rozšířily a jak upřeně pod přimhouřenými víčky zírá přímo do mé tváře. Bylo by možné, aby něco tušil? Když pak se Kulan Tith zmínil o divokém calotu, který bojoval po mém boku, zaplál paprsek podezření i v očích Matai Shanga - či snad se mi to jen zdálo?

Jakmile audience skončila, požádal mne Kulan Tith, abych mu prokázal potěšení a provázel jej na jeho vítací cestě, uspořádané na počest královskému příteli a spojenci. Když jsem pak odcházel s důstojníkem, který mně měl opatřit novou zbroj a thoata, Matai Shang i Thurid se rozplývali v projevech radosti nad tím, že měli příležitost

mne poznat. Ledva jsem překročil práh audienční síně, oddychl jsem si, jsa přesvědčen, že pouze mé hříšné svědomí mně vnukalo myšlenku, že Matai Shang a Thurid tuší moji pravou totožnost.

Za půl hodiny poté jsem vyjel z městské brány v průvodu, který provázel Kulan Titha na jeho vítací cestě. Přestože během audience a svého pobytu v Kulan Tithově paláci vůbec jsem měl oči i uši otevřeny dokořán, neslyšel jsem, ba ani jsem nespatrił žádné stopy po Dejah Thoris a Thuvii z Ptarthu. Byl jsem přesvědčen, že se jistě nalézají někde uvnitř rozlehlého královského sídla. V duchu jsem si přál, abych nemusel odejít s jeddakem z paláce, neboť za jeho nepřítomnosti byl bych mohl vše nerušeně prohledat.

K polednímu jsme se setkali s předvojem průvodu, jemuž jsme vyšli v ústřety.

Návštěvou přicházející jeddak byl provázen skvělým zástupem, jenž se táhl v délce několika mil po nekonečné, široké a bílé kaolské cestě. Jezdci na thoatech, oděni v přepychové, drahokamy a vzácnými kovy zdobené zbroji, třpytili se v záři slunce, tvoříce čelo karavany, za nimi pak jelo asi tisíc vozů tažených obrovskými zitidary.

Nízké a objemné vozy jely vždy dva vedle sebe a po obou jejich stranách klusali bojovníci; v kočárech se vezly ženy a děti královského dvora. Na hřbetech jednotlivých zitidarů seděli mladí Mar'ané. Když jsem tuto bizarní scénu spatřil, vzpomněl jsem si na první dny svého pobytu na Barsoomu, nyní již před dvaadvaceti lety, kdy jsem poprvé spatřil groteskní zástup tvořený hordou zelených Tharků.

Dosud nikdy, až dnes poprvé, jsem viděl zitidary ve službách rudých. Tato mastodontní zvířata dosahují obrovských tvarů, takže ční do nesmírné výšky i nad zelené bojovníky a jejich olbřímí thoaty u srovnání pak s rudými, kteří jsou normálních postav, a s jejich miniaturními komoni vypadala jako skutečné živoucí hory, jež působily přímo děsivě.

Zvířata byla ověšena čabrákami z nádherných látek a koží, jež byly protkány skvostnými výšivkami, ornamenty a šňůrami diamantů, perel, rubínů, smaragdů i dalších nesčetných bezejmenných drahokamů Marsu. Na každém voze pak vlálo tucet pestrobarevných vlajek a faborů.

Před průvodem vozů jel sám na návštěvu přijíždějící jeddak na čistě bílém thoatu - byla to opět další barsoomská zvláštnost - za ním pak následovaly nepřehledné zástupy střelců, vrhačů oštěpů a šermířů. Byl

to skutečně pohádkový obraz.

Kromě řinkotu zbraní a náhodného zabručení rozdivočeného thoata nebo chrapotu zitidara pokračoval průvod kupředu zcela tiše, neboť ani thoatové, ani zitidarové nejsou okováni a široké obruče kol jsou zhotoveny z elastické hmoty, takže při jízdě nerachotí.

Tu a tam se ozval zvonivý smích žen nebo žvatlání dětí - rudí Marťané jsou společenšší a zábavymilovní lidé, tvoříce tak mocný kontrast s ponurou a chladnou rasou zelených.

Zvyky a ceremonie spojené s vítáním obou jeddaků vyžádaly si celou hodinu. Poté jsme se obrátili a vydali se na zpáteční cestu do Kao-lu. Předvoj průvodu stihl města k večeru před soumrakem, kdežto zád' kolony dorazila do nitra městských hradeb teprve časně k ránu.

Naštěstí jsem jel na začátku průvodu a okamžitě po banketu, kterého se zúčastnili všichni důstojníci královské stráže, jsem se mohl odebrat k odpočinku. V paláci i v jeho okolí bylo po celou noc velmi živo, neboť stále docházeli jiní a jiní důstojníci z družiny na návštěvu zavítavšího jeddaka, takže jsem se nemohl odvážit pokračovat v pátrání po Dejah Thoris, a jakmile to bylo možné, odebral jsem se přímo do svých komnat, které mně minulého večera byly vykážány.

Když jsem procházel chodbami mezi hodovní síní a svojí ložnicí, zdálo se mi, že jsem kýmsi hlídán - obrátil jsem se znenadání a spatřil temnou postavu, která sotvaže viděla, že je prozrazena, zmizela v nejbližších otevřených dveřích.

Přestože jsem se bleskurychle vrátil na místo, kde se ona postava ukryla, nenalezl jsem po ní ani stopy, byl bych však mohl přísahat i za ten kratičký okamžik! - že neznámý špeh měl bílou tvář a žlutou paruku.

Tato příhoda mě přivedla na vážné úvahy, neboť potvrdily-li by se moje dohady, pokud se týče totožnosti špeha, pak Matai Shang a Thurid tuší, kdo skutečně jsem; je-li tomu tak, pak ani služby, které jsem Kulan Tithovi prokázal, mne nezachrání před jeho náboženským fanatismem.

Nikdy však neurčité dohady nebo neopodstatněné obavy do budoucna nebyly s to oddálit ode mne spánek, a tak jsem se uvelebil ve svých hebkých pokrývkách a kožich a usnul jsem bezesným spánkem spravedlivých.

V paláci nebylo dovoleno přechovávat caloty, a tak jsem byl donucen zanechat svého nebohého Woolu v palácových stájích, kde byli

umístění království thoati. Oddělení, ve kterém se nalézal Woola, bylo pohodlné, ba možno říci dokonce přepychově zařízeno, byl bych však jej měl raději u sebe; kdyby byl býval oné noci u mne, nebylo by došlo k tomu, co se mně přihodilo.

Spal jsem sotva asi čtvrt hodiny, když jsem byl probuzen dotekem čehosi slizkého a chladného na svém čele. Okamžitě jsem se vymrštil a vztáhl ruku směrem, kde jsem tušil nočního vetřelce. Ucítil jsem na paži dotek lidského masa. Při tom, jak jsem se snažil skočit po tajemném návštěvníkovi, se mi zaklesla noha do spacích pokrývek, klopýtl jsem a upadl.

A dříve než jsem se sebral ze země a stiskl vypínač příruční svítilny, nezvaný noční host zmizel. Prohledal jsem poté pečlivě komnatu, v níž bylo moje lůžko, nenalezl jsem však nic, z čeho bych mohl soudit na totožnost a úmysly osoby, která mě tak tajně uprostřed noci navštívila.

Že by se jednalo o krádež, jsem se nedomníval, neboť je na Barsoomu prakticky vůbec neznáma. Vražda by již byla pravděpodobnější - ovšem v dnešním případě nešlo jistě o vraždu, poněvadž neznámý noční host mne mohl zcela lehce zavraždit, kdyby byl chtěl.

Chtěl jsem již pustit trapnou příhodu z hlavy a uložit se znovu ke spánku, když vtom asi tucet kaolských strážců vstoupilo do mé komnaty. Jejich velitel byl jedním z mých dnešních přívětivých spolustolovníků, leč nyní výraz jeho tváře nebyl přátelský, nýbrž chladně vypjatý.

„Kulan Tith vám nařizuje, abyste se k němu dostavil!“ tlumočil mi jeddakův vzkaz. „Pojďme!“

NOVÍ SPOJENCI

V průvodu strážců jsem krácel spletitými chodbami zpět do audi-enční síně Kulan Titha, jeddaka Kaolu, která se nalézala uprostřed masívní stavby královského paláce.

Sotva jsem vstoupil do skvěle ozářené síně naplněné kaolskými šlechtici a důstojníky na návštěvu příjedsího jeddaka, oči všech se obrátily na mne. Na prostranném pódiu u jednoho konce sálu stály tři trůny, na nichž seděli Kulan Tith a jeho dva hosté, Matai Shang a dru-hý jeddak.

Kráceli jsme mlčky středem síně za hrobového ticha a u paty trůnů jsme se zastavili.

„Ujměte se slova,“ řekl Kulan Tith, obraceje se ke komusi, jenž stál v hloučku šlechticů po jeho pravici.

Oslovený - byl to Thurid, černý dator Prvorozených - vykročil pře-de mne a zíral mně ostře do tváře.

„Nejvznešenější jeddaku,“ pravil, otočiv se ke Kulan Tithovi, „od prvního okamžiku jsem choval ve svém nitru podezření vůči cizinci, kterého přechováváte ve zdech svého paláce. Vaše líčení jeho houžev-naté zdatnosti v boji se shoduje s charakteristickými vlastnostmi úhlavního nepřítele pravdy na Barsoomu.

Aby však nebyla možná mýlka, vyslal jsem kněze vašeho vlastního svatého kultu, aby vám přinesl neklamný důkaz jeho přetvářky a od-halil vám pravdu. Zřete výsledek!“

A Thurid se surově dotkl prstem mého čela.

Oči všech přítomných se upřely oním směrem - jediný já ze všech jsem si nebyl vědom, jaké osudové znamení mám asi vepsáno nad obočím.

Důstojník stojící vedle mne vytušil mé rozpaky; když výraz Kulan Tithovy tváře se ponuře zachmuřil a jeho zraky se vbodly do mého čela, důstojník vyňal z kapsy malé zrcadélko a podržel mi je před očima.

Jediný pohled do lesklé plochy mně postačil.

Ruka nočního špeha dotkla se pod ochranou tmavé noci mého čela a setřela z mé kůže rudou šminku na ploše zvicí asi dlaně, takže bylo zcela jasně vidět moji bílou pleť.

Thurid se na chvíli odmlčel, patrně aby se pokochal dramatickým

výsledkem svého objevu. Poté pokračoval.

„Zde, ó Kulan Tithu,“ zvolal, „zříte před sebou toho, kdo znesvětil chrámy bohů Marsu, kdo vztáhl ruce na samotné osoby Svatých Thernů a kdo roznítil vzpouru proti našemu starobylému náboženství. Před vámi, ve vaší moci, jeddaku Kaolu, Obránče Svatých, stojí John Carter, princ Helia!“

Kulan Tith se obrátil tázavě k Matai Shangovi, jako by na něm žádal potvrzení těchto obvinění. Svatý Thern kývl hlavou na znamení souhlasu.

„Ano, skutečně je to onen arcirouhač,“ přisvědčil. „Odvážil se za mnou až sem do nitra tvého paláce, Kulan Tithu, aby mne zde zavraždil. On...“

„Matai Shang lže!“ zvolal jsem. „Kulan Tithu, vyslechněte mne, abyste seznal, kde je pravda. Slyšte, proč John Carter následoval Matai Shanga až do vašeho paláce! Slyšte mne právě tak jako jeho a pak posuďte, zda moje činy se spíše nesrovnávají se zákony barsoomské cti, než jeho zlovolné výbuchy zlosti, jimiž se mstí za to, že jsem zbalvil Barsoom proklaté přetvářky náboženské lži.“

„Ticho!“ vykřikl jeddak, povstav z křesla a chopiv se rukou jílice svého meče. „Ticho, rouhači! Kulan Tith nedovolí, aby vzduch v této síni byl poskvrněn nečistými svatokrádežnými řeči, které prýští z vašeho rouhavého hrdla.“

Sám jste se již odsoudil. Nám zbývá, již jen abychom určili způsob vaší smrti. Ani služba, kterou jste prokázal kaolské branné moci, vám neprospěje; byl to od vás pouhý úskok, jímž jste se chtěl vetřít do mé přízně a přiblížit se tak k svatému muži, po jehož životě jste prahl. Uvrhněte jej do podzemí!“ dodal, obrátiv se k veliteli stráže.

Ocitl jsem se v úzkých. Stál jsem sám proti celému národu, Byl jsem vydán na milost a nemilost zfanatizovanému Kulan Tithovi, jenž otrocky podléhal vůli Matai Shanga a Thurida.

Černý dator se mi škodolibě vysmíval.

„Tentokráte nám, pozemšťane, neuniknete,“ šklebil se.

Stráže mne obklopily. A vtom mně rudá záře zastřela vědomí. Před očima jsem zřel krvavou mlhu - bojovná krev mých virginských předků mi opět mocně zaproudila v žilách. Zmocnilo se mne jakési vražedné šílenství.

Jediným skokem jsem se ocitl u Thurida, a dříve ještě než d'ábelský úsměv opustil jeho pohlednou tvář, udeřil jsem jej sevřenou pěstí do

brady; stará dobrá americká rána seděla skvěle, neboť černý dator odlétl dobrých dvanáct stop daleko a zhroutil se u podnože Kulan Tithova trůnu, plivaje krev a zuby ze zhmožděných úst.

A poté jsem se chopil meče a postavil se do střehu proti všem shromážděným, ba i celému národu, bude-li třeba.

V okamžiku se kolem mne shlukly stráže; leč dříve než padla první rána, třesk zbraní a křik bojovníků byl přerušen mohutným hlasem obra, jenž vstal ze svého trůnu vedle Kulan Titha a s taseným mečem se postavil mezi mne a mé protivníky.

Byl to jeddak, jenž dlel u Kulan Titha návštěvou.

„Zadržte!“ zvolal. „Vážíte-li si mého přátelství, Kulan Tithu, a vážíte-li si odvěkého míru, jenž panoval mezi našimi národy, odvolejte své bojovníky. Vězte, že kdykoliv a kdekoliv a proti komukoliv bojuje John Carter, princ Helia, vždy až do smrti bojuje po jeho boku Thuvan Dihn, jeddak Ptarthu.“

Rázem ustal pustý křik, výhrůžně tasené meče všech Kulan Tithových věrných klesly a tisíce očí se obrátilo s překvapením na Thuvan Dihna a poté tázavě na Kulan Titha. Jeddak Kaolu zprvu zesinal zlostí; dříve však, než promluvil, se opanoval, takže hovořil klidně, tak jak mrav a zvyk mezi dvěma velkými jeddaky toho vyžadoval.

„Thuvan Dihne,“ řekl zvolna, „jistě vážný důvod byl příčinou toho, že takto jste porušil odvěké mravy Barsoomu, jež určují způsoby, jakými se chová přítel v paláci svého spojence. Mám plné právo, abych i já nyní nedbal ohledů, jako jich nedbal můj královský host, zdržím se však do té doby, dokud mně jeddak Ptarthu neobjasní důvody svého činu.“

Zřel jsem, že jeddak Ptarthu je svrchovaně rozčilen a že by nejraději svůj odznak vrhl Kulan Tithovi do tváře, leč opanoval se vbrzku, právě tak jako jeho hostitel.

„Snad nikdo nezná lépe zákony a mravy, jež vládnou a jimiž se řídí činy v zemích jeho sousedů, než Thuvan Dihn,“ řekl důstojně. „Leč Thuvan Dihn zná také zákon vyšší nad tyto zákony - zákon vděčnosti. Neexistuje na celém Barsoomu muž, jemuž by byl zavázán hlubší vděčností, než právě John Carter, princ Helia.“

Před několika léty, Kulan Tithu,“ pokračoval Thuvan Dihn, „byl jste za poslední své návštěvy u mne mocně dojat krásou a kouzlem mé jediné dcery Thuvie. Viděl jste, jak jsem ji zbožňoval - později jste se také dozvěděl, že vlivem jakési neznámé podvratné síly či nevysvětlí-

telného vrtochu se vydala na poslední dlouhou, dobrovolnou pouť k chladným vlnám tajemného Issu, zanechavši mne mému zoufalství a žalu.

Před několika měsíci ke mně došla zvěst o výpravě, kterou John Carter podnikl proti Issu a proti Svatým Thernům. Doslechl jsem se o hnusných krutostech, jichž se Thernové po nescetné věky dopouštěli na těch, které k břehům jejich území přinášely ponuré vlny Issu.

Slyšel jsem o tisících zajatců, kteří byli propuštěni na svobodu pouze málokterí však se z nich odvážili navrátit se do vlastních domovů, neboť se obávali neblahého osudu smrti, jenž očekává všechny ty, kdož se vracejí z Údolí Dor.

Nemohl jsem zprvu věřit rouhačným řečem, které jsem slyšel, a modlil jsem se, aby moje dcera Thuvia zemřela, dříve než spáše sva-tokrádežný čin a vrátí se na vnější svět. Leč láska otcovská mne zmohla a přísahal jsem, že raději dám přednost věčnému zatracení před dalším odloučením od své drahé Thuvie, bude-li možno ji nalézt.

Vyslal jsem emisary do Helia a na dvůr Xodara, jeddaka Prvorozených, a k tomu, jenž nyní vládne nad kmenem Thernů, kteří se vzdali svého náboženství; ode všech těchto vládců jsem slyšel tytéž zvěsti o příšerných ukrutnostech, kterými byli Svatými Therny sužovány ubohé bezbranné oběti Issu.

Mluvil jsem s mnohými, kteří viděli nebo znali moji dceru, a od Thernů, kteří bývali nablízku Matai Shangovi, jsem se dozvěděl, jaké hanebnosti musela od něj osobně ona snášet; když jsem přišel k vám a shledal jsem, že Matai Shang je vaším hostem, byl jsem svrchovaně rád, neboť byl bych jej vyhledal, byť i kdyby to trvalo celý můj život.

A nejen to, slyšel jsem i o rytířské laskavosti, kterou prokazoval John Carter mé dceři. Vyprávěli mně, jak pro ni bojoval a jak ji zachránil, jak ji spasil před bídným otroctvím jižních Warhoonů a jak ji poslal do bezpečí na vlastním thoatu, sám čeliv obětavě přesile divokých hord.

Můžete se snad nyní po tom všem, co jste slyšel, divit, Kulan Tithu, že chci pro helijského prince vsadit v sázku mír svého lidu, svůj život a dokonce i vaše přátelství, kterého si nade vše cením?“

Kulan Tith chvíli mlčel. Četl jsem zcela zřetelně v tazích jeho tváře, že je svrchovaně zmaten. Teprve po delší době promluvil. „Thuvan Dihne,“ řekl přátelským, leč smutným tónem, „jak mohu já vás soudit? V mých očích je Otec Thernů dosud svatý a náboženství, které on

nám káže, je pro mne jediným pravým náboženstvím. Kdybych však se ocitl tváří v tvář takovému problému jako vy, jsem si jist, že bych nebyl schopen cítit a jednat jinak.

Mohu svobodně rozhodovat, pokud se týče Johna Cartera, prince Helia, nemohu však zasahovat do záležitosti vaší a Matai Shanga. Princ Helia bude bezpečně doveden na hranice mé země, dříve ještě než slunce zapadne, kdež bude mu volno kamkoliv jít, pod trestem smrti však nesmí více vkročit na území Kaolu.

A je-li jakési nedorozumění mezi vámi a Otcem Thernů, pak prosím vyrovnejte své účty, až se ocitnete za hranicemi mého království a mé moci. Jste spokojen, Thuvan Dihne?“

Jedak Ptarthu přikývl na znamení souhlasu, leč jeho ponuře zamračená tvář a blýskavé zraky spalující Matai Shanga svědčily o opaku. „Princ Helia však není spokojen,“ zvolal jsem, porušiv velebné ticho shromáždění, poněvadž jsem si nepřál smíru za tak ponižujících podmínek.

„Překonal jsem tisícerá nebezpečství smrti, abych dostihl Matai Shanga, a nedám se nyní odvést jako nemohoucný thoat na jatka, zvláště když dík obratnosti svého meče a pružnosti svých svalů jsem již u cíle.

A ani Thuvan Dihn, jeddak Ptarthu, nebude spokojen, až mě vyslechne. Víte, slavný jeddaku, proč jsem pronásledoval Matai Shanga a černého datora Thurida z lesnatého Údolí Dor přes hory a doly polovinou světa, nedbaje tisícerých překážek?

Byl byste schopen věřit, že John Carter, princ Helia, by bažil po vraždě? Což je i Kulan Tith tak pošetilý a věří lecjaké lži, kterou mu do ucha našeptává Svatý Thern nebo dator Thurid?

Nepronásleduji Matai Shanga, abych jej zavraždil, přestože jen sám Bůh mé rodné planety ví, že bych rád sevřel vlastníma rukama jeho podlé hrdlo. Vězte, Thuvan Dihne, že pronásleduji Matai Shanga, poněvadž odvléká s sebou dvě zajaté ženy - moji choť Dejah Thoris, princeznu Helia, a vaši dceru Thuvii z Ptarthu.

Byl byste ještě nyní schopen věřit, že bych mohl opustit hradby tohoto města, dříve než se shledám s matkou svého syna a než osvobodím vaši dceru?“

Thuvan Dihn se obrátil na Kulan Titha. Vášně zlosti mu plála v jiskrných očích; s největším úsilím se však opanoval a majestátně se ozval.

„Jsou vám tyto skutečnosti známy, Kulan Tithu?“ zeptal se. „Je vám povědomo, že moje dcera úpí v zajetí ve vašem paláci?“

„Nemůže mu to být známo,“ přerušil jej Matai Shang, bílý – jak jsem přesvědčen – spíše strachem než hněvem. „Nemůže mu to být známo, neboť řeč prince Helia je lživá.“

Chtěl jsem jedinou smrtící ranou splatit jeho podlá slova, leč Thuvan Dihn mne rozvážně zadržel, položiv těžkou paži na mé rameno.

„Sečkejte,“ řekl mi, a obrátiv se ke Kulan Tithovi, dodal: „Řeč prince Helia není lživá. Tolik jsem se o něm dozvěděl, že jej znám dokonale a vím, že nikdy nelže. Odpovězte mně nyní, Kulan Tithu, na moji otázku!“

„S Otcem Thernů přišly do mého paláce tři ženy,“ odvětil Kulan Tith. „Phaidor, jeho dcera, a dvě jiné, o nichž mně bylo řečeno, že to jsou její otrokyně. Jsou-li ony dvě Thuvia z Ptarthu a Dejah Thoris z Helia, nevím, neboť jsem ani jednu z nich neviděl. Je-li tomu však ve skutečnosti tak, jak pravil John Carter, nechť jsou zítra na úsvitě navraceny svým.“

Když Kulan Tith takto hovořil, zíral Matai Shangovi ostře do očí, ne jako oddaný věřící na svého velekněze, ale jako vládce na svého poddaného, jenž je povinen uposlechnout jeho rozkazy.

I Matai Shangovi muselo po tom všem, co zde slyšel, být zřejmo, že odhalení jeho nízkého charakteru notně zvíklalo víru Kulan Titha a že neschází mnoho, aby jeho ochránce se změnil v jeho úhlavního nepřítele; odvěká síla pověry na Barsoomu však byla tak mocná, že ani mocný jeddak Kaolu se neodvážil jediným rázem přervat pouta, která ho vázala se starým náboženstvím.

Matai Shang byl prozíravý, a vida nezbytí, slíbil Kulan Tithovi, že nazítří na úsvitě přivede do audienční síně obě otrokyně.

„Noc se již chýlí k úsvitu,“ řekl Matai Shang, „a nechci rušit spánek své dcery – kdyby nebylo toho, přivedl bych okamžitě obě otrokyně, abyste se přesvědčil, že John Carter, princ Helia, se mýlí.“ Při posledních slovech se Otec Thernů podíval na mne tak výsměšně, že se mně okamžitě vařila krev v žilách.

Chtěl jsem již energicky protestovat proti jakémukoliv odkladu a žádat, aby moje zbožňovaná princezna byla okamžitě přivedena, když vtom mne Thuvan Dihn předešel a učinil podobné naléhání jak se zdálo – zbytečným.

„Rád bych okamžitě spatřil svoji dceru,“ řekl jeddak Ptarthu, „než ujistí-li mne Kulan Tith, že dnešní noci nebude nikomu dovoleno opustit jeho palác, a zaručí-li se, že do úsvitu nebude ani Dejah Thoris, ani Thuvii z Ptarthu ublíženo, upustím od svého přání.“

„Ručím za to, že dnešní noci nikdo palác neopustí,“ odvětil jeddak Kaolu, „a Matai Shang se nám zaváže, že oběma ženám nebude zkriven ani vlas na hlavě!“

Thern přikývl na znamení souhlasu. Za několik okamžiků poté Kulan Tith prohlásil audienci za skončenou. Vyhověl jsem Thuvan Dihnovu pozvání a provázel jsem jej do jeho komnat, kde jsme se zdrželi až do svítání. Jeddak Ptarthu pozorně naslouchal mému líčení dobrodružství zažitých na Barsoomu a osudu jeho dcery, pokud mně byl znám.

Shledal jsem během oné doby, že otec Thuviin je mužem skvělého charakteru, blízkým mému srdci; oné noci zrodilo se mezi námi přátelství, jehož jsem si vážil vedle přátelství Tars Tarkase, jeddaka Tharků, nejvíce.

Sotva se rozbřesklo - náhle a rychle, jak bývá na Marsu obvyklé přišel k nám posel od Kulan Titha, který nás zval do audienční síně, kde Thuvan Dihn se měl shledat se svojí dcerou po mnoha letech odloučení a kde já jsem měl opětně sevřít v objetí svoji zbožňovanou princeznu, nádhernou dceru Helia, kterou jsem již takřka dvanáct let nespátřil.

Srdce mně bušilo mocně v hrudi, takže se mi zdálo, že zcela zřetelně slyším jeho tlukot. S netrpělivostí jsem očekával okamžik, až moje paže sevrou božskou krásu jejího věčně mladého těla, jež je pouze vnějším projevem její dokonalé duše.

Posléze byl vyslán bojovník pro Matai Shanga. Dychtivě jsem čekal, až užřím svoji zbožňovanou choť - leč posel se vrátil sám. Stanul před trůnem jeddaka a pevným hlasem, jež slyšeli všichni shromáždění, oznamoval:

„Ó Kulan Tithu, nejmocnější jeddaku všech jeddaků,“ oslovil svého vládce, jak kázal dvorský zvyk, „váš posel se vrací sám, neboť shledal, že komnaty vykázané Otci Thernů a jeho družině jsou prázdné.“

Kulan Tith zesinal.

Thuvan Dihn, jenž stál vedle mne, neboť neusedl do křesla, které proň bylo připraveno vedle hostitelova trůnu, zlostně zamručel. V

audienční síni Kulan Titha, jeddaka Kaolu, chvíli vládlo hrobové ticho. Byl to opět Kulan Tith, jenž je porušil první.

Vstal z trůnu a sešel dolů k Thuvan Dihnovi. Se slzami v očích položil obě svoje ruce na ramena svého přítele a pravil:

„Ó Thuvan Dihne, jak se hanbím, že toto se mohlo stát v paláci vašeho nejlepšího přítele. Přisahám vám, že vlastníma rukama bych byl zardousil Matai Shanga, kdybych jen byl tušil jeho podlé záměry. Minulé noci moje víra byla zviklána - a dnes ráno je rozmetána v prach; však jest již pozdě, příliš pozdě.

Vaše dcera a choť tohoto královského hrdiny musí být stůj co stůj vyrvána z drápů oné bestie. Veškerá branná moc Kaolu stojí připravena k vašim službám. Co máme počít? Udělte své rozkazy!“

„Nejprve musíme vypátrat ty, kteří jsou zodpovědní za uniknutí Matai Shanga a jeho družiny,“ navrhl jsem. „Bez pomoci alespoň části palácové stráže nemohl Matai Shang uprchnout. Vyhledejte viníky a vynuťte na nich, aby vám řekli, kdy a jak Otec Thernů prchl a kam.“

Dříve než Kulan Tith mohl vydat příslušné rozkazy, aby zahájeno bylo pátrání dle mých pokynů, předstoupil před nás mladý statný důstojník a oslovil svého jeddaka:

„Ó Kulan Tithu, nejmocnější jeddaku všech jeddaků, já sám jsem zodpověden za krutý omyl, který se v noci přihodil. Byl jsem v té době pověřen velitelstvím palácové stráže. Během noční audience jsem byl za svojí povinností v jiném křídle paláce a nevěděl jsem nic o tom, co se událo v audienční síni, takže když ke mně přišel Otec Thernů a řekl mi, že je vašim přáním, aby i se svojí družinou byl dopraven co nejrychleji z města, poněvadž jeho úhlavní nepřítel mu zde usiluje o život, tu učinil jsem to, co mně moje náboženství ukládalo jako povinnost - uposlechl jsem toho, o němž jsem věřil, že je vládcem nás všech, vládcem mocnějším nad všechny jeddaky.

Necht' následky a trest padne na moji hlavu, neboť já jsem vinen vším, co se stalo. Ostatní členové stráže, kteří byli nápomocni, jednali dle mých rozkazů.“

Kulan Tith pohlédl zprvu na mne a pak na Thuvan Dihna, jako by se nás chtěl otázat na náš úsudek; než omyl nebohého důstojníka byl tak očividný a omluvitelný, že nikoho z nás nenapadlo, abychom jej činili zodpovědným za přehmat, jehož důsledky byly tak jako tak trestem nenapravitelný.

„Jak vyšli z paláce?“ otázal se Thuvan Dihn. „A kterým směrem se

dali?“

„Odešli právě tak, jak přišli,“ odvětil důstojník. „Odlétli na vlastním letadle. Zíral jsem ještě chvíli po odstartování za nimi a pamatuji se, že jejich světla zmizela přímo na sever.“

„Kde na severu by mohl Matai Shang nalézt útočiště?“ zeptal se Thuvan Dihn Kulan Titha.

Jeddak Kaolu chvíli stál se schýlenou hlavou, jsa zabrán v hluboké myšlenky. Zanedlouho se jeho tvář rozjasnila.

„Již jsem na to přišel!“ zvolal. „Včera se mi během rozhovoru Matai Shang zmínil o cíli své cesty a vyprávěl mně o rase lidí, kteří nám nejsou podobní a přebývají daleko na severu. Ona odlišná rasa, jak tvrdil, vždy byla a je doposud věrnou a oddanou vyznavatelkou starého náboženského kultu. Svatí Thernové prý s těmito lidmi udržují styky odnepaměti. Matai Shang doufal, že mezi nimi najde bezpečný útulek, kdež jej nedostihne sverepá odvaha ,svatokrádežných rouhačů‘. Tam jistě Matai Shang uprchl.“

„A v celém Kaolu není jediný letoun, na němž bychom jej mohli stíhat!“ vykřikl jsem.

„Letadla jsou nejbližší v Ptarthu,“ dodal Thuvan Dihn.

„Počkejte!“ zvolal jsem. „Na jižní straně velkého lesa, který obklopuje Kaol, nalézá se vrak thernského letadla, na kterém jsem se sem dopravil. Poskytnete-li mi muže, Kulan Tithu, kteří by vrak dopravili sem, a mechaniky, kteří by mně byli nápomocni, dovedl bych jej znovuzřídit během dvou dnů.“

Zdánlivá upřímnost kaolského jeddaka mně byla zprvu nápadnou, leč nadšení, s jakým přijal můj návrh, a spousta mužstva a důstojnictva, které mi bylo dáno k dispozici, zaplašily z mé mysli poslední stopy podezření.

Za dva dny poté opravené letadlo spočívalo již na vrcholku strážní věže paláce, připravené k odletu. Thuvan Dihn a Kulan Tith mně nabízeli celé své branné moci - měl jsem k dispozici několik miliónů bojovníků ze dvou národů; leč moje letadlo bylo schopno unést kromě mne a Wooly pouze ještě jednoho člověka.

Když jsem vstoupil na palubu, Thuvan Dihn zaujal místo vedle mne. Byl jsem jeho rozhodnutím nesmírně překvapen. Jeddak Ptarthu obrátil se poté k nejvyššímu veliteli svých vojsk, která ho následovala do Kaolu, a pravil:

„Svěřuji vám péči o návrat mé družiny do Ptarthu,“ řekl. „Během

mé nepřítomnosti necht' vládne můj syn. Nedopustím, aby princ Helia šel sám do země svých nepřátel. Domluvil jsem. Sbohem!“

V JESKYNÍCH CARRIONU

Náš cílový kompas nás vedl dnem i nocí stále přímo k severu za uprchlíky. Od okamžiku, kdy jsem jej nařídil u věže thernské pevnosti, neztratil svůj směr ani objekt, na který byl zaměřen.

Na počátku druhé noci jsme zpozorovali, že ovzduší kolem nás znatelně chladne; uváživše si vzdálenost, kterou jsme od rovníku proletěli, usoudili jsme, že se kvapem blížíme k polárním končinám.

Vzpomněl jsem si, že mnohé expedice, které se vypravily na výzkumy do těchto neznámých oblastí, bídně ztroskotaly, a postupoval jsem kupředu velmi opatrně. Byl jsem si vědom, že se dosud nikomu nepodařilo proniknout do značnější vzdálenosti za mohutnou ledovou bariéru, která ohraničuje nejjižnější bod severní arktické zóny.

Co se s nebohými letci stalo, nikdo nevěděl - bylo známo pouze, že zmizeli navždy, navždy beze stopy v oné ponuré a tajemné polární končině.

Vzdálenost od ledové bariéry k pólu bylo lze urazit rychlým letadlem během několika málo hodin; tvrdilo se, že ti, kteří se ocitnou v těchto „zakázaných končinách“, jak se jim začalo říkat mezi Marťany vnějšího světa, jsou překvapeni nějakou neznámou katastrofou.

Když jsme se přiblížili k ledové bariéře, postupoval jsem kupředu velmi zvolna, neboť jsem chtěl letět nad ledovými pláněmi během dne, abych snad nevlétl do léčky. Kromě toho jsem se chtěl přesvědčit, zda ony končiny jsou skutečně obydleny, neboť zde se pravděpodobně muselo nalézat místo, kde se přede mnou chtěl Matai Shang ukrýt.

Letěli jsme kupředu jako plži v nepatrné výši pouhých několika stop nad zemí - vlastně jsme si prohmatávali naši cestu tmou, neboť oba měsíce právě byly pod obzorem a noc byla černá hustými mlžinatými mraky, jaké se vyskytují jen v obou polárních oblastech Marsu.

A vtom vyvstala přímo před námi obrovská bělavá zeď. Přestože jsem okamžitě obrátil kormidlo o sto osmdesát stupňů a zařadil zpětný chod stroje, bylo již příliš pozdě - neodvratné srážce jsem nezabránil.

Ozval se příšerný praskot a v ostrém úhlu jsme narazili na překážku.

Náš letoun se překotil. Motor se okamžitě zastavil; vznosné nádrže byly nárazem roztrženy a řítili jsme se střemhlav dolů k zemi našťestí

ne příliš hluboko, asi dvacet stop.

Osud se vůči nám zachoval milosrdně, nikdo z nás nebyl zraněn. Když jsme se vyprostili z haldy trosek roztržštěného letadla a menší měsíc se vyhoupl nad horizont, shledali jsme, že se nalézáme na úpatí mohutné ledové bariéry, jejíž jakési předhoří tvořily rozeklané jazyky žulových pahorků, které povlovně klesaly k jihu.

Jaký to bídný osud! Téměř u konce naší cesty jsme ztroskotali na opačné, a tedy špatné straně srážného a nepřístupného útesu z ledu a žuly!

Pohlédl jsem na Thuvan Dihna. Ten jen zoufale svěsil hlavu. Strávilí jsme zbytek noci na sněhu, který pokrýval úpatí útesů, zabalivše se do našich nedostatečných spacích pokrývek a kožišin, chvějíce se chladem.

Když se rozbřesko, nabyt jsem opět alespoň zčásti své obvyklé optimistické duševní svěžesti - ovšem uvědomoval jsem si zcela střízlivě naši situaci.

„Co si počneme?“ zeptal se mne Thuvan Dihn. „Jak překročíme tu to nepřekonatelnou překážku?“

„Nejdříve se musíme přesvědčit o její nepřekročitelnosti,“ odvětil jsem. „Nepřipustím, že tato ledová přehrada je nepřekročitelná, dokud ji celou neobejdu a nestanu opět na tomto místě, aniž bych našel průchod. Čím dříve se vydáme na cestu, tím lépe, neboť nevidím jiného východiska a namáhavá cesta kolem této nehostinné přehrady si vyžádá přinejmenším času jednoho měsíce.“

Pět dní jsme putovali sněhem a ledem. Pět dní trýzně a útrap, zimy a strádání! Divoké srstnaté šelmy nás napadaly za dne i za noci.

Ani na okamžik jsme nebyli bezpeční před útokem některé z těchto zuřivých bestii chladného severu.

Naším nejhouževnatějším a nejnebezpečnějším nepřítelem byla šelma zvaná apt.

Je to obrovské bělosrsté zvíře na šesti nohou, z nichž po čtyřech, které jsou mohutné a krátké, se velmi rychle pohybuje po sněhu a ledu; třetí pár končetin mu vyrůstá ze šíje po obou stranách dlouhého, silného krku a používá je jako dvou velmi obratných chapadel, zakončených bílými, bezsrstými dlaněmi, jimiž si přidržuje kořist.

Jeho hlava a čenich se podobají nejspíše ještě hlavě a čenichu jakéhosi dávno na Zemi vyhynulého hrocha - k jiným žijícím pozemským tvorům nelze tuto bestii přirovnat. Ze stran dolní čelisti pak vyrůstají

aptovi dva mírně dolů a dopředu zahnuté mohutné rohy.

Moji největší pozornost však vzbudily obě oči bestie. Jsou vytvořeny dvěma velkými oválnými plochami, které se táhnou od středu lebky dolů po hlavě až k místu, kde vyčnívají oba rohy, takže se zdá, že tyto přirozené zbraně vlastně vyrůstají z nižších partií oka. Oční plochy pak jsou složeny z několika tisíc malých oček.

Tato podivná struktura očí byla pozoruhodná zvláště u zvířete, které se ponejvíce zdržuje na oslňujících sněžných a ledových pláních - shledal jsem později u několika exemplářů, jež jsme ulovili, že každé jednotlivé miniaturní očko je opatřeno zvláštním víčkem, takže zvíře může otevřít nebo zavřít libovolný počet očí, z čehož jsem usoudil, že příroda je vybavila tímto zařízením proto, že jistě většinu svého života tráví v tmavých podzemních prostorách či sklepeních.

Brzy poté narazili jsme na největšího apta, kterého jsme dosud spatřili. Bestie byla dobrých osm stop vysoká a tyčila se před námi jako hora. Byla tak upravená, čistá a lesklá, že bych byl přísahal, že ji teprve nedávno někdo učesal.

Netvor napřímil hlavu a zíral na nás, jak se k němu blížíme; shledali jsme totiž, že je naprosto bezúčelno před těmito sněžnými démony prchat, neboť jejich bezmezná zuřivost je tím jen zvětšována - napadají totiž každého živého tvora, kterého svým bystrým zrakem vypátrají.

Když mají svoje útroby naplněny a nemohou více jíst, zabíjejí své oběti z pouhé rozkoše pramenící z toho, že někomu berou život. Byl jsem proto nesmírně překvapen, že tento zvláštní apt, který stál před námi nás nenapadl, nýbrž odběhl od nás, sotva jsme se k němu přiblížili. Stačil jsem si kromě toho také všimnout – s nemenším údivem – že kolem krku onoho netvora skvěl se zlatý řetěz.

I Thuvan Dihn si všiml tohoto neobvyklého zjevu, který nám ihned vlil do žil novou naději. Jediné vysvětlení bylo nasnadě. Jen člověk mohl umístit zlatý kruh na šíji oné bestii; ježto pak, pokud nám bylo známo, žádná civilizovaná marťanská rasa nechovala domácíky tato sveřepá zvířata, náležel onen tvor příslušníku nějakého neznámého národa, o jehož existenci jsme nevěděli, snad ke žluté rase Barsoomu, o níž jsme slýchali pouze v legendách – kdysi prý tato rasa bývala velmi početná a mocná, časem však zdegenerovala a vyhynula, leč podle názoru některých badatelů poslední její zbytky údajně dosud žijí v dalekých končinách severu.

Puzení zvědavostí, vydali jsme se kupředu po stopách velkého zví-

řete. Woola okamžitě pochopil náš úmysl, takže jsme mohli, vedeni jsouce jeho ostrážitým čenichem, jít za netvorem v dostatečné vzdálenosti mimo jeho dohled. Apt se pohyboval po sněhu kromobyčejně rychle, takže nám záhy zmizel z očí.

Dobré dvě hodiny nás stopa vedla rovnoběžně podél ledové přehrady a pak zabočila směrem k ní, do téměř nedostupných končin – musím doznat, že jsem dosud tak drsný a neschůdný terén neviděl.

Obrovské žulové balvany nám zahrazovaly cestu ze všech stran; hluboké trhliny v ledu hrozily, že nás pohltí při každém kroku; od severu pak narážel na naše nozdry nesnesitelný puch, který nás při sebemenším závanu větru téměř zalykal.

Za následující dvě hodiny jsme přešli sotva několik set yardů a přiblížili jsme se těsně k úpatí ledové bariéry.

Poté, když jsme obešli mocnou žulovou horu, ocitli jsme se na hladkém prostranství zvícím dva či tři čtvereční akry; před námi čněla do výš strmá ledová hradba, v níž se tu a tam černaly žulové skály – nepřekročitelná linie, se kterou jsme si po mnoho dní nevěděli rady – a v ní zel tmavý otvor jeskyně.

A z této jeskyně vyvěral proti nám onen příšerný puch. Thuvan Dihn se rozhlédl kolem sebe a náhle překvapeně zvolal:

„Při památce všech mých předků! Nikdy bych nebyl ani ve snu řekl, že na své vlastní oči uvidím Carrionské jeskyně, o nichž vyprávějí naše legendy. Je-li tomu skutečně tak, pak jsme našli cestu, která nás dovede za ledovou hradbu.

Starobylé kroniky prvních časů Barsoomu - tak staré, že jsme je celé věky považovali za mythologii - vyprávějí o tom, že žlutá rasa byla pronásledována a systematicky vyvražďována zelenými Mart'any - zelení rozšiřovali svá sídla postupně, jak vysychala voda oceánů a vyháněla tak vládnoucí rasy z jejich bašt.

Zbytky žluté, kdysi mocné rasy prchaly stále dále a dále, znepokojovány na každém kroku, až posléze našly průchod ledovou bariérou do úrodného údolí, rozkládajícího se nedaleko severního pólu.

U vchodu do těchto podzemních jeskyň došlo k příšerné bitvě, z níž žlutí vyšli jako vítězi; po bitvě pak nakupili mrtvolý zelených i žlutých ve slujích, aby hnusný zápach odradil nepřátele od dalšího pronásledování.

Od onoho dávno minulého dne pak odnášeli své mrtvé do legendárních Carrionských jeskyň, aby tam zetleli a jejich mrtvolný puch

ochraňoval živé před vpádem nepřátel. Kromě toho všechny látky a odpadky jsou v rozkladu - vše, co může hnit - jsou zanášeny na ona místa, aby pach byl co nejhnusnější a nejnesnesitelnější.

Mezi tlícími mrtvolami číhá pak na nás na každém kroku smrt v podobě sverpých aptů, kteří zde mají svá doupata a zvětšují svými zahnívajícími kořistmi, jež nestačí strávit, ohavný pach. Je to sice příšerná cesta, ale jediná.“

„Jste si tedy jist, že jsme našli cestu do země žlutých lidí?“ zvolal jsem.

„Ano, zcela jist,“ odvětil Thuvan Dihn - „ovšem řídím se pouze starou legendou. Zříte však, že jednotlivé podrobnosti, které se objevují ve starých pověstech, se nápadně shodují. Ano, našli jsme starobylou cestu ke skrytým sídlům žluté rasy.“

„Je-li tomu skutečně tak,“ řekl jsem, „a modleme se, aby bylo, pak se nám také zajisté podaří rozluštit záhadné zmizení Tardos Morse, jeddaka Helia, a Mors Kajaka, jeho syna, neboť toto je jediné místo na celém Barsoomu, které početné expedice a zástupy zvědů během minulých dvou let neprozkoumaly. Poslední zprávy tvrdily, že oba muži při pátrání po mém statečném synu Carthorisovi pronikli až za tuto ledovou bariéru.“

Zatímco jsme takto hovořili, došli jsme až ke vchodu do jeskyň. Sotva jsme překročili práh, přestal jsem se divit, že v odvěkých dobách zelení, táhnouce za žlutými, se zarazili před příšernými hrůzami této cesty.

Kosti mrtvol ležely nakupeny na zemi první sluje až do výše dvou nebo tří stop. Mezi těmito zbytky, obalenými hnijícím masem, z něhož vycházel hnusný pach, byla apty prohlodána příšerná cesta spojující jednu podzemní komnatu s druhou.

Strop prvé jeskyň byl poměrně nízký a stejně takové byly i klenby dalších prostor, takže pach byl tak ohraničen a zhuštěn, až se zdálo, že je přímo hmatatelný. Dýchání bylo svrchovaně obtížné. Mimoděk se mi vymaňovalo podvědomé pudové přání vytrhnout z opasku meč a prosekat si cestu na čistý vzduch.

„Je vůbec možno, aby člověk dýchal tento otrávený vzduch a nezemřel?“ zeptal se mne zoufale Thuvan Dihn.

„Dlouho bychom to zde nevydrželi,“ odvětil jsem; „proto si raději pospěšme. Půjdu napřed, vy jděte vzadu a Woola půjde mezi námi. Vzhůru!“ A dral jsem se smrdutou masou hniloby kupředu.

Prošli jsme sedm jeskyň, rozlohou i tvarem dosti rozdílných, avšak nelišících se příliš silou a kvalitou pachu, jímž byly zamořeny, aniž bychom byli narazili na nějaký fyzický odpor. Teprve v osmé sluji jsme objevili skryté doupě aptů.

V jeskyni se rozvalovalo asi dvacet oněch bestií. Některé spaly, jiné se rvaly o právě ubitou kořist, kterou si zanesly až sem, další pak spolu laškovaly.

Moje prvotní domněnka o potřebnosti jejich velkých, složitých očí se nyní potvrdila, neboť zde uvnitř podzemních prostor bylo pouhé pološero, které se valně nelišilo od úplné tmy.

Pokus o proniknutí doupětem plným aptů mně připadal holým šílenstvím, a proto jsem navrhl Thuvan Dihnovi, aby se s Woolou vrátil na vnější svět a aby se odebrali do civilizovaných končin, a sebravše dostatečný počet ozbrojených sil, pak přišli za mnou. Početného sboru bojovníků bude zapotřebí nejen k boji s apty, nýbrž i ku zdolání ostatních překážek, které se nám postaví do cesty.

„Mezitím,“ pokračoval jsem, „se mně snad podaří objevit nějaký způsob, jak bych sám pronikl do země žlutých. Podlehnu-li, pak bude obětován pouze jediný život. Kdybychom však zůstali a zahynuli zde všichni, nebyl by nikdo, kdo by vedl pomocnou výpravu na záchranu Dejah Thoris a vaší dcery.“

„Nemohu se vrátit a nechat vás zde samotného, Johne Cartere,“ odvětil Thuvan Dihn. „Nechť vás čeká vítězství, nebo smrt, jeddak Ptarthu bude vždy stát po vašem boku! Domluvil jsem.“

Dle rozhodného tónu Thuvan Dihnových slov jsem sebral, že by bylo marno mu odporovat, byl jsem tedy nucen se mu podvolit. Dohodli jsme se však na kompromisu - poslali jsme zpět na vnější svět pouze Woolu a na krk jsme mu do malé kovové schránky vložili napsanou zprávu. Pak jsem věrnému psu nařídil, aby se okamžitě vrátil do Helia k mému synu Carthorisovi. Byl jsem přesvědčen, že Woola - ačkoliv mezi ním a cílem ležela půlka světa a nesčetná nebezpečí - tam dojde, bude-li jen vůbec možno tam dojít.

Woola, jsa od přírody vyzbrojen obdivuhodnou vytrvalostí, rychlostí a sveřepostí, která z něj činila rovnocenného soupeře jakémukoliv nepříteli, byl svojí nadprůměrnou inteligencí a instinktem přímo předurčen k tomuto neobyčejně náročnému, ba téměř nemožnému výkonu.

Věrné zvíře se ode mne odloučilo se zřejmým bolem v nitru a jen

se sebezapřením vyhovělo mému rozkazu; nedovedl jsem se přemoci, a když Woola odcházel, vřele jsem jej objal. Woola třel svůj neohra-
baný čenich něžně o moji tvář. Za chvíli poté již spěchal sedmi Carri-
onskými jeskyněmi k vnějššímu světu.

Carthorisovi jsem v dopise přesně vypsál polohu Carrionských jes-
kyň a důtklivě jsem mu připomenul, aby pronikl do země žlutých pou-
ze těmito jeskyněmi a chránil se za všech okolností pokusu o přelet
ledové bariéry letadly. Vysvětlil jsem mu, že nemám tušení, co se asi
nalézá dále za osmou slují a na opačné straně ledové přehrady; ujistil
jsem jej, že jsem přesvědčen, že za ponurou bariérou je jeho matka v
moci Matai Shanga a že tamtéž se i pravděpodobně nachází jeho děd a
praděd, jsou-li ovšem dosud naživu.

Dále jsem mu poradil, aby se obrátil na Kulan Titha a na syna
Thuvan Dihnova se žádostí o pomoc, aby záchranná výprava byla
dostatečně silná, tak aby úspěch byl hned při prvním náporu zajištěn.

*A budete-li mít dosti času, končil jsem dopis, vezměte Tars Tarkase
s sebou, neboť budu-li ještě žít, až vy se záchrannou výpravou přijdete
za mnou, budu neskonale rád, budu-li moci bojovat opět po boku své-
ho hrdinného přítele.*

Když Woola odešel, usadili jsme se s Thuvan Dihnem v sedmé jes-
kyni a uvažovali jsme o tom, jak bychom přešli osmou, v níž bylo
doupě aptů. Pozorovali jsme, že mnohé z bestií ustaly v laškování,
další přestaly žrát a ulehly ke spánku.

Brzy jsme si uvědomili, že zanedlouho příšerné bestie budou klidně
dřímát, a nám se tak naskytne nebývalá příležitost projít nerušeně je-
jich doupětem.

Netvoři se jeden po druhém natáhli na zahnívající zbytky svých ko-
řistí, které zaplňovaly celou prostoru jejich brlohu - jen jediný apt zů-
stal vzhůru a pobíhal po sluji sem a tam, očmucháváje své druhy a
odporné pozůstatky povalující se okolo nich.

Chvílemi se zastavoval u obou východů z jeskyně a zíral ven. Z ce-
lého jeho chování bylo lze usoudit, že funguje jako stráž.

Posléze jsme dospěli k názoru, že onen poslední netvor si nelehne,
a proto jsme uvažovali o tom, co bychom měli podniknout, abychom
jej oklamali. Nakonec jsem vymyslel určitý plán, a ježto Thuvan Dihn
neměl proti němu námitek, přikročili jsme k jeho realizování.

Thuvan Dihn se postavil těsně ke stěně jeskyně u vchodu do osmé
kobky, já pak jsem se v okamžiku, kdy se netvor k nám zadíval, uká-

zal. Nečekal jsem však a přitiskl se hned poté, co mne apt spatřil, těsně k protější zdi u vchodu.

Apt se ihned nehlučně hnal po mně, chtěje se přesvědčit, jaký to vetřelec nepředloženě pronikl do jejich doupěte.

A když netvor prostrčil hlavu úzkým otvorem, který spojoval obě jeskyně, dopadly na jeho šíji dva těžké meče - z každé strany jeden a dříve než mohl z hrdla vyrazit poplašný zvuk, oddělila se jeho hlava od trupu.

Chvatně jsme pak pohlédli do osmé jeskyně - ani jediný apt se nepohnul. Přelezli jsme přes mrtvolu netvora, která zahrazovala téměř celý vchod, a opatrně jsme se vplížili do nebezpečného brlohu.

Plazili jsme se mezi spícími bestiiemi jako hadi. Hrobové ticho jeskyně bylo přerušováno pouze šelestem našeho dechu a šustotem našich nohou, když jsme je vytahovali ze zahnívající hmoty, která pokrývala podlahu sluje.

Když jsme přešli již polovici děsivé prostory, hnul se neklidně jeden apt přímo přede mnou, a to právě v okamžiku, kdy jsem stál jednou nohou nad jeho hlavou.

Zadržel jsem dech a s nohou ve vzduchu jsem stanul, neodvažuje se pohnout ani jediným svalem. V pravici jsem třímal svůj krátký meč, jsa hotov jej v nejbližším okamžiku vrazit netvoru do srdce.

Apt se převálil na druhý bok, vzdychl, jako by jej trápil zlý sen, a spal klidně dále. Spustil jsem nohu na zem za obrovitou hlavou a spokojeně jsem si oddychl.

Thuvan Dihn šel těsně za mnou a za několik okamžiků stanuli jsme oba u východu z jeskyně, aniž by některý ze spících aptů si byl uvědomil naši přítomnost.

Carrionské jeskyně pozůstávají z řady sedmadvaceti za sebou spojených komnat a byly pravděpodobně, soudě dle vzhledu jejich povrchu, vyhloubeny v šerém dávnověku proudy tekoucí vody, když neznámý jakýsi mocný veletok si prodral svoji cestu k jihu masivní bariérou ledu a skal, která ohraničuje končiny kolem pólu.

Zbývajících devatenáct jeskyň jsme s Thuvan Dihnem prošli bez jakékoliv další nehody.

Teprve později jsme se dozvěděli, že nám náhoda přála, neboť pouze jedenkrát za měsíc lze nalézt všechny apty shromážděny v jediné jeskyni.

Jindy se potulují jednotlivě nebo v párech po všech slujích, takže je

holou nemožností projít všemi sedmadvaceti jeskyněmi, aniž by člověk v některé z nich nenarazil na nějakého apta. Pouze jedenkrát za měsíc spí po celý den, shromáždění v některé kobce - osud byl vůči nám milostiv, že jsme vstoupili do Carrionských jeskyň právě v onom dni.

Z poslední jeskyně jsme vyšli do pusté krajiny pokryté sněhem a ledem. Dobře znatelná cesta nás však vedla dále k severu. Všude dokola kolem nás tyčily se obrovské žulové balvany, stejně jako na jižním okraji bariéry, takže jsme neviděli daleko před sebe.

Po několika hodinách jsme obešli mohutný útes a stanuli nad strmým srázem, vedoucím dolů do údolí.

Přímo pod sebou jsme spatřili asi půl tuctu mužů - byli to statní chlapíci s bradami porostlými černými vousy a s pletí barvy zralého citrónu.

„Žlutí lidé Barsoomu,“ zašeptal překvapeně Thuvan Dihn, jako by ani nyní, kdy viděl, že žlutí skutečně na Barsoomu žijí, nechtěl a nemohl věřit v jejich opravdovou existenci v této zapadlé, nepřístupné končině.

Ucouvli jsme chvatně za veliký balvan a pozorovali jsme počínání žlutých, kteří stáli u nedalekého skaliska a byli k nám obráceni zády.

Jeden z nich vyhlédal přes okraj žulového masívu, za nímž se krčili ostatní, jako by cíhal na někoho, jenž se má přiblížit z protilehlé strany.

Posléze se očekávaný ocitl v mém dohledu - viděl jsem, že to je také příslušník žluté rasy.

Všichni byli oblečení v nádherné kožešiny - oněch šest u skaliska v žlutočerně pruhované kože orluka, kdežto onen sedmý, jenž přicházel, byl zahalen v překrásnou, stříbřitě bílou kožišinu apta.

Žlutí byli ozbrojeni dvěma meči a kromě toho na zádech měli připraven krátký vrhací oštěp, na levých pažích pak měli zavěšeny pohárovité štíty, které nebyly větší než obyčejný talíř a jejichž konkávní strany obraceli proti nepříteli.

Na první pohled vypadaly tyto štíty jako malicherné hračky, kterými proti opravdovému šermířskému umění nelze nic vážného podniknout - teprve později jsem seznal jejich pravý účel a obratnost, s jakou jich žlutí používají.

Nápadným mně byl také jeden z obou mečů, kterými byli žlutí bojovníci ozbrojeni. Zovu onu zbraň mečem, byla to však úzká, naostře-

ná čepel, tvořící na vzdálenějším konci dokonalý hák.

Druhý meč byl asi téže délky jako onen hákem opatřený nástroj byla to zbraň střední délky, přímá a broušená na obou hranách. Kromě svrchu zmíněných zbraní byl každý z bojovníků vyzbrojen dýkou.

Když se pak osamělý válečník ocitl v bezprostřední blízkosti, vyrazilo oněch šest proti němu s ďábelským pokřikem; bylo to totéž, jako když jsou Apači našeho Jihozápadu na válečné stezce.

Napadený se okamžitě chopil obou svých mečů a došlo ke skvělému boji, který bylo pro mne potěšením sledovat.

Bojující se snažili zachytit protivníka hákem, leč miskovitě štíty, dík obratnosti svých vlastníků, vždy zbraň bleskurychle zadržely a strhly do své prohlubně.

Osamocenému bojovníku se posléze podařilo uchvátit hákem jednoho ze svých soků, a když si jej přitáhl k sobě, proklál jej mečem.

Síly obou stran byly však příliš nerovné; přestože neznámý, jenž bojoval samojediný proti šesti, byl nejlepším a nejhrdinnějším ze všech, viděl jsem, že je pouze otázkou času, kdy jej zbývajících pět udolá.

Moje sympatie byly vždy na straně slabších, a byť i mně byla příčina boje neznáma, nemohl jsem nečinně přihlížet, jak takový hrdina bude ubit hrubou přesilou.

A pak, musím se přiznat, nemusel jsem pro sebe dlouho hledat omluvu, neboť mám příliš rád boj, než abych zůstal pouhým divákem.

A dříve než Thuvan Dihn pochopil, oč běží, spatřil mne po boku válečníka oděného v bílou kůži, jak se bijí jako šílený s jeho pěti žlutými protivníky.

U ŽLUTÝCH LIDÍ

Thuvan Dihn neváhal a vzápětí nato již se bil po mém boku; přestože hákovitá zbraň žlutých nám byla neznáma a bylo lze velmi těžko se proti ní bránit, podařilo se nám třem brzy udolat našich pět vousatých protivníků.

Když bylo po boji, náš nový spojenec se ke mně obrátil, sňal z paže svůj štít a podal mi jej. Nerozuměl jsem sice přesnému významu tohoto činu, usoudil jsem však, že oním gestem mně chce dát najevo svoji vděčnost.

Později teprve jsem se dověděl, že podobné podání štítu je symbo-

lem obětování vlastního života za nějakou významnou zásluhu; samozřejmě jsem tuto velkomyslnost neznámého musel dvorně odmítnout, což byl čin, který se ode mně zřejmě očekával.

„Nuže přijměte alespoň od Talua, prince Marentiny,“ řekl náš nový žlutý známý, „tento malý důkaz vděčnosti.“ A vnořiv ruku do širokého rukávu, vytáhl z něj skvostný zlatý náramek a vsunul jej na moji paži. Tatáž ceremonie se opakovala s Thuvan Dihnem.

Poté se tázal na naše jména a odkud přicházíme. Z jeho řeči jsem usoudil, že je zcela dobře obeznámen se zeměpisnými pojmy vnějšího světa, a když jsem mu řekl, že pocházím z Helia, významně se usmál.

„Ach,“ poznamenal, „hledáte svého vládce a jeho družinu?“

„Víte snad něco o nich?“ zeptal jsem se jej.

„Vím pouze, že byli zajati mým strýcem Salensus Ollem, Jeddakem jeddaků, Pánem Okaru, země žlutých lidí Barsoomu. O jejich dalším osudu není mně nic známo, neboť se svým strýcem, který chtěl v Marentině omezovat moji moc, jsem ve válečném poměru.

Ti, před nimiž jste mne právě zachránili, jsou bojovníci, které on vyslal, aby mne vyhledali a zavraždili - oni vědí, že já často vycházím na lov a ubíjím posvátné apty, které Salensus Oll tak uctívá. Salensus Oll mě nenávidí, poněvadž já nenávidím jeho náboženství, ale nejen to, on se obává i mé vzrůstající moci a moci mých přívrženců, kteří by mne rádi prohlásili vladařem Okaru a Jeddakem jeddaků na jeho místě.

Salensus Oll je krutý tyran, kterého všichni nenávidí, a kdyby se jej nebáli, podařilo by se mně za jedinou noc shromáždit vojsko, které by smetlo z povrchu zbytek jeho věrných. Moji vlastní lidé jsou mně oddáni a malé údolí Marentiny neplatilo obvyklou daň Salensus Ollovi již po celý rok.

A nemůže nás donutit k této povinnosti ani násilím, neboť tucet mužů uhájí soutěsku vedoucí do Marentiny třebas i proti miliónu ozbrojenců. Ale vraťme se nyní k vašim záležitostem. Jak a čím vám mohu být nápomocen? Poctíte-li mne svojí návštěvou v Marentině, můj palác je vám k dispozici.“

„Až splníme svůj úkol, pak milerádi přijmeme vaše pozvání,“ odvětil jsem. „Nyní bychom vám byli povděční, kdybyste nám ukázal cestu ke dvoru Salensus Olla a sdělil nám, jak bychom si mohli získat přístup do města a do paláce, či na jakékoliv jiné místo, kde jsou naši přátelé uvězněni.“

Talu pohlédl zkoumavě na naše hladké tváře a na Thuvan Dihnovu rudou kůži a na moji bílou pleť.

„Nejprve se musíte odebrat do Marentiny,“ řekl, „neboť dříve než se smíte objevit v kterémkoliv městě v Okaru, musí se váš zevnějšek důkladně změnit. Vaše tváře musí být žluté a porostlé černými vousy a váš ústroj musí být takový, aby nevzbudil podezření. Mám v paláci muže, který vás upraví tak, že vás od skutečných žlutých nerozezná ani sám Salensus Oll.“

Rada Taluova byla zcela rozumná, a jelikož nebylo jiného východu, jež by nám zajistilo úspěšný vstup do Kadabry, hlavního města Okaru, vydali jsme se s Taluem, princem Marentiny, na cestu do jeho horami obklopené země.

Cesta to byla příšerná, jedna z nejhorších, jaké jsem kdy absolvoval; nedivím se, že vzhledem k tomu, že zde neexistovali ani thoatové, ani letadla, Marentiňané se neobávali nepřátelského vpádu. Konečně jsme stihli cíl své pouti, jež jsem poprvé zahlédl z nevelké vyvýšeniny asi půl míle od města.

Marentina ležela v hlubokém údolí, vybudována z mart'anského betonu, a všechny ulice, prostranství a vůbec volné prostory byly zastřešeny sklem. Okolní krajina byla celá zasypána sněhem a ledem, na okrouhlé krystalové kupoli, která pokrývala město jako klenba, však žádný sníh nebyl.

Zřel jsem, jak se tito lidé uměle brání arktické zimě, která v jejich končině vládne, a jak žijí v pohodlí a přepychu uprostřed země věčného ledu.

Jejich města byla skutečnými skleníky, a když jsem se ocitl uvnitř zdejší metropole, můj obdiv a úcta před vědeckým důvtipem tohoto polozapomenutého národa neznaly mezí.

Sotva jsme vstoupili do města, Talu svlékl ze sebe svůj kožešinový plášť a vyzval nás, abychom učinili také tak. Všiml jsem si, že Taluův spodní úbor se nelišil valně od úboru ostatních Barsoomianů. Kromě kožené zbroje, hustě posázené drahokamy a zlatem, byl nahý - ve vlhké a vlhké atmosféře Marentiny nebylo možno chodit jinak.

Tři dny jsme byli hosty prince Talua a během této doby nás zahrnoval projevy přízně a dvornosti i důkazy své moci. Ukázal nám vše, co bylo v jeho velkém městě pamětihodné.

Marentinská továrna na ovzduší je s to donekonečna udržet dýchatelnou atmosféru ve městech kolem severního pólu, byť i ostatní kon-

činy Marsu byly zbaveny vzduchové zásoby, což se mohlo snadno přihodit, kdyby centrální atmosférická továrna opětně vypověděla službu, jako se to již jednou stalo - nebýt tehdy mne, byla by tato zvláštní planeta, již jsem si tolik zamiloval, pouze pustým hrobem.

Talu nám ukázal tepelné zařízení, které shromažďuje sluneční paprsky ve velkých rezervoárech, jež jsou umístěny v podzemí města. Je skutečně podivno, jak malé kvantum tepla postačí k udržování příjemné teploty v tomto nádherném arktickém ráji.

Široké třídy pokryté okrově žlutou vegetací, která jinak porůstá dna vyschlých oceánů, tlumí rachot lehkých pozemních letounů, které zde na severu za gigantickou ledovou bariérou jsou jediným dopravním prostředkem.

Široké pneumatiky těchto podivných strojů jsou vytvořeny z dutých gumových kruhů, jež jsou naplněny osmým barsoomským paprskem, zvaným též propulsační - paprskem, který umožnil Mart'ánům tak dokonale ovládnout jejich ovzduší. Je to tentýž paprsek, který odpuzuje odražené světlo planety zpět do prostoru a koncentrován poskytuje mart'anským letadlům či vzducholodím jejich vznosnou sílu.

Marentinské pozemní letouny mají ve svých pneumatikách právě tolik vznosného paprsku, aby se pomocí jeho snadno pohybovaly; řízení se děje převodem přes zadní kola, kudy se hnací síla přenáší do motoru, a kromě toho malou vrtulí, která je upevněna na předku vozidla.

Jízda v tomto velmi snadno ovladatelném dopravním prostředku po hebkých, mechovitých marentinských cestách je skutečně skvělým požitkem. Vozy-letadla tiše a lehce jako pírko klouzají mezi nádhernými karmínovými trávníky vroubícími ulice, pod klenbou obrovitých stromů obsypaných podivuhodnými květy, které charakterizují vysoce kultivovanou vegetaci Barsoomu.

Když se třetí den našeho pobytu v Marentině chýlil ku konci, dvorní holič - promiňte mi, prosím, tento pozemský výraz, neboť nevím, jak jinak bych jej popsal - změnil Thuvan Dihnúv i můj zevnějšek tak dokonale, že ani naše vlastní ženy by nás byly nepoznaly. Naše pleť se skvěla nádhernou citrónově žlutou barvou a z našich brad i rtů splýval bujný černý vous, obratně přilepený k našim hladkým tvářím. Zbroj, jakou nosívali okarští bojovníci, doplňovala naše přestrojení, pro chůzi mimo město jsme byli vybaveni pláští ze žlutočerné žíhané kůže orluka.

Talu nám přesně popsal cestu do Kadabry, hlavního města Okaru - Okar je názvem země i rasy žlutých. Náš dobrý přítel nás pak ještě na kus cesty vyprovodil, a slíbiv nám, že nám bude nápomocen, seč mu to jen bude možno, rozloučil se s námi.

Když jsme se rozcházeli, vsunul mi Talu na prst prsten podivného tvaru, v jehož středu byl zasazen černý matný kámen, který se podobal spíše kusu porézního uhlí, než drahokamu nesmírné ceny, jímž ve skutečnosti byl.

„Z mateřského kamene byly vylomeny a zabroušeny pouze tři další exempláře,“ řekl Talu. „Zbytek vzácného nerostu pak je v mém majetku. Ony tři kameny jsou noseny šlechtici, kteří se těší mé svrchované důvěře a kteří byli tajně vysláni na výzvědy ke dvoru Salensus Olla.

Ocitnete-li se v blízkostí asi padesáti yardů u jednoho z těch, kteří nosí onen kámen, ucítíte v prstě, na němž máte prsten s duplikátem, jako by vámi proběhla jiskra. Ten, kdo má na ruce týž drahokam, zakusí stejný pocit. Je to elektrická reakce, k níž dojde, jakmile se akční radius sil obou sesterských kamenů, ocitnuvších se v blízkostí, protne.

Uvědomíte si tak okamžitě, že máte nablízku přítele, který vám v kritické chvíli může prospět. Kdyby někdo z oněch tří, kteří nosí sesterský prsten, žádal od vás pomoc, neodepřete mu ji, a kdyby vám hrozila smrt, spolkněte raději prsten, než abyste dopustil, aby padl nepřátelům do rukou.

Chraňte, Johne Cartere, tento prsten zároveň se svým životem, neboť jednoho dne může tento klenot pro vás znamenat víc než sám život!“

S tímto napomenutím náš přítel odešel a obrátil se zpět k Marentině. My pak jsme pokračovali v cestě do města Kadabry, na dvůr Salensus Olla, Jeddaka jeddaků.

Ještě téhož večera jsme došli na dohled hradbami obehnanému a skleněným příklopem opatřenému městu Kadabra. Kadabra je položena v údolí nedaleko pólu a je obklopena skalnatými, sněhem pokrytými pahorky.

Ze soutěsky, již jsme vkročili do údolí, jsme měli nádherný pohled na toto skvělé severské město. Jeho křišťálové budovy a kupole se třpytily v zářícím slunci, které se odráželo o vnější hradby, pokryté silnou vrstvou jinovatky a mající v obvodu celých sto mil.

Hradby byly v pravidelných mezerách proraženy prostornými bra-

nami. Přestože jsme byli od místa určení dosud vzdáleni, viděli jsme, že všechny brány jsou uzavřeny. Uposlechli jsme proto Taluovy rady a odložili vstup do města až na příští jitra.

Jak nám náš přítel sdělil, v horách kolem nás nalézala se spousta jeskyň. Do jedné z nich jsme se uchýlili, abychom v ní strávili noc. Naše teplé orlučí kůže nám nyní prokazovaly skvělé služby. Posilnivé se nerušeným spánkem, probudili jsme se příštího jitra brzy po úsvitě.

Město bylo již na nohou, neboť jsme zřeli, jak z několika bran vycházejí čtyři žlutých mužů. Řídíce se přesně pokyny našeho marentinského přítele, zůstali jsme během několika následujících hodin ve skrytu, až četa, pozůstávající asi z půl tuctu bojovníků, prošla kolem jeskyně, v níž jsme dleli, a vstoupila do hor soutěskou, kterou jsme my předešlého dne přišli.

Jakmile nám žlutí zmizeli z dohledu, vylezli jsme s Thuvan Dihnem z jeskyně a spěchali jsme za nimi do kopců.

Rozhodná chvíle nadešla, když jsme je hluboko v horách dohnali. Ledva jsme byli těsně u nich, oslovil jsem nahlas jejich vůdce. Celá četa se zastavila a všichni zírali na nás. Kritická zkouška započala. Podaří-li se nám je oklamat nyní, vše půjde zcela hladce.

„Kaor!“ pozdravil jsem.

„Kaor!“ odvětil velitel skupiny.

„Přicházíme z Illallu,“ pokračoval jsem v řeči, udávaje jméno nejvzdálenějšího města Okaru, které je ve velmi řídkých či téměř nulových stycích s Kadabrou. „Dorazili jsme teprve včera večer do Kadabry a dnes ráno nám kapitán stráže u brány řekl, že jste právě vyšli na lov orluků, kterýžto sport se v našich končinách neprovozuje. Spěchali jsme za vámi, abychom vás požádali o svolení, zda bychom vás směli na lov doprovázet.“

Vůdce čtyř byl naším zevnějškem dokonale oklamán a s radostí nám dovolil, abychom si s nimi vyšli na lov. Měli jsme štěstí, že jsme skutečně padli na skupinu, směřující na lov orluků. Talu nám však řekl, že s pravděpodobností deset ku jedné téměř každá četa z Kadabry, ubírající se onou soutěskou do hor, vychází na lov orluků, neboť zdejší pusté končiny byly místem, kde se tyto nemotorné, slonům podobné bestie povětšinou zdržují.

Lov se nám však nezdařil, neboť během celého dne jsme nespatriili ani jediného orluka. Tato skutečnost nám ovšem přišla nesmírně vhod,

neboť četa žlutých, s nimiž jsme vyšli na lov, byla touto nehodou tak dotčena, že se její členové nechťeli do města vrátit touže branou, kterou vyšli - pravděpodobně se totiž kapitánu stráže chvástali svojí loveckou zdatností a nyní se obávali výsměchu.

Vraceli jsme se tudíž do Kadabry ze zcela jiné strany a nemuseli jsme mít strach, že nám u brány budou kladeny otázky, které nás přivedou do rozpaků a na něž bude možno jen velmi těžce odpovídat.

Když jsme došli zcela těsně k městu, byla moje pozornost upoutána vysokým černým kulem, který čněl do výše několika set stop.

A pod tímto obrovským sloupem ležely v neladu a skladu jakési trosky, zpola pokryté sněhem a ledem.

Neodvážil jsem se tázat členů naší čety, abych snad svojí ignorancí, že totiž neznám to, co každý pravý žlutý zná, nevzbudil podezření, dříve však ještě, než jsme došli k městské bráně, dozvěděl jsem se, k čemu slouží onen příšerný vysoký černý kůl a co znamená zasněžená země trosek pod ním.

Byli jsme již nedaleko městské brány, když vtom jeden z naší čety upozornil výkřikem ostatní a ukázal rukou ke vzdálenému jižnímu horizontu.

Zahleděv se naznačeným směrem, zřel jsem obrovské letadlo, blížící se od vrcholů bělavých hor.

„Noví pošetilci, kteří chtějí rozřešit tajemství nezbadatelného severu,“ poznamenal důstojník napůl pro sebe. „Což se nikdy nenasytí jejich osudná zvědavost?“

„Doufejme, že ne,“ odvětil jeden z bojovníků. „Neboť odkud bychom brali své otroky a povyražení?“

„Máte pravdu, jaká jsou to však pošetilá zvířata, že znovu a znovu přicházejí do končin, odkud se nikdy nikdo z nich nevrátil.“

„Vyčkejme tedy zde a sledujme jejich konec,“ navrhl jeden z mužů. Důstojník pohlédl směrem k hradbám.

„Stráž je již spatřila,“ řekl. „Zůstaneme, neboť nás zde může být zapotřebí.“

Pohlédnuv rovněž k městu, zřel jsem, jak z nejbližší brány vychází několik set bojovníků. Šli pomalu, jako by nebylo důvodu ke spěchu - později jsem seznal, že skutečně neměli proč spěchat.

A ohlédl jsem se opět po neznámém letadle. Blížilo se stále rychleji a rychleji k městu. Když bylo tak blízko, že jsem očima byl s to rozeznat podrobnosti, všiml jsem si ke svému nemalému překvapení, že

vrtule se nehýbají.

A vzdušný koráb se šílenou rychlostí řítí přímo k ponurému kůlu. V poslední kritické minutě jsem viděl, jak se mužstvo snaží zoufalým obracením kormidla změnit směr plavby, leč letoun se hnal kupředu, jakoby přitahován nějakou neznámou, neodolatelnou silou.

Na palubě korábu panovalo hrůzné vzrušení, všichni pobíhali sem a tam, jedni se chápali střelných zbraní, jiní připravovali ke startu malá jednosedadlová letadla, jakých je vždy množství na každé větší válečné vzducholodi, neboť patří k obvyklému vybavení. Blíže a blíže řítí se letoun ke kůlu hrůzy. Za okamžik dojde k příšerné srážce.

Ozval se důvěrně známý poplašný signál a malá letadélka se odpoutala od mateřské paluby jako hejno rojících se včel. Mohla jich být asi stovka. Leč sotva menší stroje opustily loď, jejich přídě, puzeny neznámou silou, obrátily se ke kůlu a touže zkázonosnou rychlostí řítily se do téže - nyní jasně neodvratné - záhuby, která hrozila velkému letadlu.

Za okamžik nato došlo ke srážce. Mužstvo padalo z paluby do hlubiny, vymršťeno všemi směry, a letadlo, roztržitější se o příšerný sloup, žalostně se zřítilo v troskách na úpatí kůlu.

A zároveň s velkým korábem zhynula i malá letadélka tímže osudem, neboť každé se krutě roztržilo o příšernou past.

Všiml jsem si, že vraky letadel klesají těsně podél kůlu dolů a že jejich pád není tak rychlý, jak by se dle jejich tíže dalo soudit - a tu jsem teprve pochopil hrůzné tajemství onoho sloupu a uvědomil jsem si záhadu, proč se žádné letadlo, které přelétne příliš daleko ledovou bariéru, nemůže vrátit.

Kůl byl vlastně obrovský magnet, a jakmile se některý koráb ocitl v okruhu jeho přitažlivé síly, žádná moc na celém Barsoomu nebyla s to zabránit jeho neblahému osudu, jakého jsme byli svědky, neboť celá konstrukce vzducholodí byla povětšinou z aluminiové oceli.

Později jsem se kromě toho dozvěděl, že magnetický kůl je zbudován právě nad magnetickým pólem Marsu - nevím však, zda tato skutečnost podstatně zvyšuje jeho d'ábelskou přitažlivou schopnost, či nikoliv. Jsem válečník, a ne vědec.

Onen kůl hrůzy mi rovněž rázem vysvětlil příčinu dlouhé nepřítomnosti Tardos Morse a Mors Kajaka. Oba zdatní a neohrožení bojovníci, vidouce žal Dejah Thoris, princezny Helia, vydali se s výzkumnou výpravou až do nehostinných končin mrazivého severu, aby

zde pátrali po osudu jejího ztraceného syna Carthorise.

Sotva poslední letoun dopadl na úpatí kůlu, žlutí vousatí bojovníci se shrnuli kolem hromady trosek jako hejno vos a brali do zajetí ty, kteří zůstali nezranění, raněné pak občas dobíjeli surovými ranami mečem a dýkou - zejména ty, kdo kladli odpor či nechtěli strpět jejich výsměch a ponižování.

Několik rudých, kteří vyvázli životem, bilo se statečně s přesilou krutých nepřátel, většinou však byli tak konsternováni nenadálou katastrofou, která je stihla, že se šmahem vzdávali a nechávali se netečně spoutat zlatými řetězy.

Když byli všichni živí trosečníci zajištěni, četa žlutých bojovníků se vrátila s nimi do města. V bráně jsme potkali tlupu divokých aptů, kteří byli na šíjích spoutáni zlatými kruhy - vždy jeden apt byl veden dvěma bojovníky na silných řetězech z téhož kovu, které byly připevněny ke zlatému obojku.

Sotva se bojovníci ocitli s bestii za městskou branou, uvolnili řetězy a pustili divokou smečku k vrakům ležícím pod kůlem hrůzy. Okamžitě jsem si uvědomil jejich ponurý úkol. Kdyby v Kadabře neúpěli v zajetí ti, kteří potřebovali mé pomoci daleko více než oni ubozí ranění a umírající mezi troskami tisíců letadel na třesnutém mraze, byl bych se vrátil a bil se s nestvůrami, které zde zastávaly úlohu jakési zdravotní policie.

Vida však pošetilost tohoto záměru, kráčel jsem za žlutými válečníky se schýlenou hlavou a děkoval jsem milosrdnému osudu, že Thuvan Dihnovi a mně poskytl příležitost k tak snadnému přístupu do Kadabry, sídelního města Salensus Olla.

Když jsme došli do města, odloučili jsme se zcela lehce od našich ranních přátel a odebrali jsme se do marťanské stravovny.

VE MĚSTĚ KADABRA

Veřejné domy, v nichž se lze ubytovat, jsou - jak jsem shledal - téměř na celém Barsoomu stejné. Odděleně zde žijí pouze manželské dvojice.

Svobodní muži obývají prostorné místnosti, jejichž podlaha obvykle bývá z bílého mramoru nebo z masívního skla a je vždy úzkostlivě udržována v čistotě. V komnatě je zbudováno množství malých výstupků pro hosty - jejich spací látky a kožešiny. Nemá-li příchozí své vlastní kožešiny, či má-li je ušpiněné, vypůjčí si za malý poplatek čisté.

Jakmile jednou někdo odložil svoje svršky na výstupek, který mu byl vykázan, stává se hostem domu a stupínek je jeho državou, dokud neodejde. O své svršky se nemusí obávat, neboť zloději na Barsoomu neexistují.

Ježto jedině vraždy jest se bát, vlastníci veřejných obývacích domů mívají v pronajímaných místnostech strážce, které za dne i noci procházejí sem a tam a bdí nad hosty. Dle počtu strážů a nádhery jejich zbroje lze pak soudit na třídu hotelu.

V těchto obývacích domech nebývají podávány pokrmy, jsou k nim však přidruženy veřejné jídelny. Ložnice jsou opatřeny koupelnami a vyžaduje se, aby se každý host denně koupal; kdyby tak neučinil, musel by opustit hotel.

Ve druhém nebo třetím patře obývacích domů jsou obvykle vyhrazeny ložnice pro osamělé ženy, jejich zařízení se však valně neliší od zařízení mužských ložnic. Strážce, které bdí nad bezpečností žen, procházejí pouze předsíněmi, kdežto uvnitř hlídají otrokyně, které v případě potřeby zpraví bojovníky na chodbě.

Byl jsem překvapen, když jsem seznal, že všichni strážníci v hotelu, v němž jsme se ubytovali, jsou rudí - když jsem se jednoho na tuto zvláštnost zeptal, dozvěděl jsem se, že byli vlastníkem hotelu koupeni od vlády.

Muž, který střežil můj výstupek v ložnici, byl dříve velitelem vzdušné eskadry kteréhosi velkého marťanského kmene; neblahý osud však zanesl jeho vlajkovou loď přes ledovou bariéru do okruhu přitažlivé síly magnetického kúlu - nyní úpěl již dlouhá léta v otroctví žlutých.

Vyprávěl, že mezi otroky žluté rasy je mnoho princů, jedů, ba i jeddaků vnějšího světa; když jsem se jej zeptal, zda tu snad slyšel o osudu Mors Kajaka a Tardos Morse, potřásl záporně hlavou, řka, že neví, že by zde byli zajati, že však jejich sláva ve vnějším světě je mu dobře známa.

Stejně mu nebylo známo nic o Otcí Thernů a o černém datoru Prvo-rozených - vysvětlil mně, že nemůže mít povědomost o všem, co se děje v paláci. Pozoroval jsem jeho nemalý údiv, že se žlutý bojovník tolik zajímá o osud rudých vězňů zpoza ledové bariéry a že ví tak málo o zvycích a způsobech svého vlastního národa.

Abych se přiznal, vida před sebou rudého muže, zapomněl jsem na svoje přestrojení. Bylo kupodivu, že mu nebylo dosud podezřelé, že se jej ptá příslušník žluté rasy na skutečnosti, které by mu vlastně měly být známy. Jeho rostoucí úžas mě ovšem včas varoval, a uvědomiv si svoje postavení, ustal jsem v kladení dalších otázek, jsa rozhodnut neprozradit svoji totožnost, dokud nebudu moci upotřebit služeb ochotného rudého strážce. Uvažoval jsem dokonce, že snad později se mi s přičiněním štěstěny podaří osvobodit jej i tisíce ostatních z otrockého jha.

V noci, když jsme seděli vedle sebe na svých spacích kožešinách mezi stovkami žlutých, rokovali jsme s Thuvan Dihnem potichu o svých plánech. Hovořili jsme šepem, což nebudilo podezření, ježto tak ve společné ložnici vyžadovaly slušnost a mrav.

Posléze, shodnuvše se, že nelze podniknout nic dříve, dokud nepoznáme důkladně a podrobně celé město a nepokusíme se provést plán navržený Taluem, popřáli jsme si dobrou noc a usnuli jsme.

Po snídani příštího jitra vyšli jsme na prohlídku Kadabry. Díky šlechetnosti marentinského prince, který nás zaopatřil dostatečnou zásobou běžných okarských peněz, koupili jsme si pěkné pozemní letadlo. Naučivše se je ovládat za našeho pobytu v Marentině, strávili jsme projížďkou po Kadabře velmi příjemný den. V pozdních hodinách odpoledních jsme se zastavili před nádhernou úřední budovou na prostranství naproti královskému paláci - Talu nám totiž řekl, že vládní úředníci a hodnostáři jsou v tuto dobu v úřadovnách přítomni.

Prošli jsme sebevědomě kolem ozbrojené stráže do nitra budovy, kdež nás zastavil rudý otrok a otázel se nás, co si přejeme.

„Vyřiďte Soravovi, vašemu pánu, že dva bojovníci z Illallu si přejí vstoupit do služeb palácové stráže,“ řekl jsem mu.

Věděli jsme totiž již od Talua, že Sorav je velitelem palácové bran-
né moci. Vzhledem k tomu pak, že jsme udali, že přicházíme ze vzdá-
leného Illallu, a jako tací jsme skýтали svým původem záruku, že ne-
budeme ještě prosyceni jedovatým semenem intrik, které po léta již
zamořovaly dvůr Salensus Olla, bylo jisto, že budeme přijati bez obtí-
ží a že nám nebude kladeno příliš mnoho otázek.

Talu nám udělil základní rady, jak si máme počínat, abychom ob-
stáli před Soravem. Později pak jsme se měli podrobit zkoušce před
Salensus Ollem, který měl konečně rozhodnout o naší fyzické zdat-
nosti a způsobilosti sloužit v palácové strážii.

Bylo ovšem na závalu, že jsme neuměli valně zacházet s hákovi-
tým mečem a miskovitým štítem, které jsou charakteristickou zbraní
žlutých, takže jsme se obávali, že při závěrečné zkoušce neobstojíme.
Měli jsme však alespoň naději, že budeme v mezidobí mezi úvodní
audiencí u Sorava a závěrečnou zkouškou před Jeddakem jeddaku
ubytováni po několik dní v paláci Salensus Olla.

Po zdlouhavých minutách čekání v předpokoji jsme byli vybídnuti,
abychom vstoupili do Soravovy soukromé úřadovny. Vysoký důstoj-
ník nás velmi zdvořile přivítal a pozdravil. Laskavé přijetí nápadně
kontrastovalo s jeho surovým, vousatým vzezřením.

Poté se nás Sorav zeptal po našich jménech a po místu původu.
Když se mu dostalo uspokojivých odpovědí, položil nám ještě několik
otázek, které Talu předvídal a na něž nás také připravil.

Asi po desetiminutovém rozhovoru vyzval Sorav svého pobočníka
a nařídil mu, aby nás přesně zapsal do seznamu a pak nás odvedl do
křídla paláce, které je vyhrazeno pro aspiranty členství v jeddakově
strážii.

Pobočník nás zavedl nejprve do své úřadovny, kdež nás změřil,
zvážil a ofotografoval - všechny tyto úkony byly vykonány rázem
pomocí velmi důmyslně zkonstruovaného stroje, a to tak, že kopie
byly současně odeslány do pěti jiných vládních budov, vybavených
stejnými, navzájem propojenými přístroji, jež byly umístěny v růz-
ných končinách Salensus Ollova království v místech, kde byla větší
vojenská posádka. Poté nás pobočník zavedl nádhernými parky do
hlavní palácové strážnice a předal nás důstojníku, který měl právě
službu.

Důstojník stráže se nás stručně vyptal na naše generalia a poslal nás
s jedním vojínem do bytů, které nám byly vykázaný. Ubytovali nás ve

druhém poschodí paláce v polooddělené věži v zadním křídle budovy.

Když jsme se ptali našeho vůdce, proč jsme byli ubytováni tak daleko od strážnice, vysvětlil nám, že je tak nyní zvykem, poněvadž starší členové stráže rádi vyhledávali hádky s nováčky, z čehož rezultovaly mnohé smrti končící souboje, takže bylo jen velmi těžko možno udržet stráž v plném počtu. Salensus Oll proto vykázal nováčkům oddělené byty, kde byli bezpečně uzamčeni před zlovolnými útoky starších členů gardy.

Tato ne valně příjemná informace zhatila naše původní plány, neboť jsme takto byli faktickými zajatci v paláci Salensus Olla do té doby, dokud nebudeme podrobeni zkoušce zdatnosti.

Ježto jsme právě tohoto mezidobí hodlali využít k usilovnému pátrání po osudech Dejah Thoris a Thuvie z Ptarthu, byla naše žalost nesmírná, když jsme slyšeli, jak za námi zapadl těžký zámek, jakmile nás náš průvodce opustil.

Se zkormoucenou tváří obrátil jsem se k Thuvan Dihnovi. Můj druh a přítel svěsil zoufale hlavu a smutně se zadíval z okna, umístěného na vzdálenějším konci místnosti.

Ledva chvíli zíral ven, zavolal mne - na jeho hlase se zračilo potlačované vzrušení a překvapení. Okamžitě jsem mu stanul po boku. „Hleďte!“ zašeptal Thuvan Dihn, ukazuje na dvůr pod oknem. Zíraje naznačeným směrem, spatřil jsem dvě ženy, procházející se po zahradě, která byla kol dokola obehnaná zdí.

Okamžitě jsem je poznal - byly to Dejah Thoris a Thuvia z Ptarthu! Zde byly ony, za kterými jsem spěchal od pólu k pólu přes celý Barsoom. Pouze několik yardů a pár kovových mříží mne od nich oddělovalo.

Výkřikem jsem upoutal na sebe jejich pozornost, a když Dejah Thoris ke mně vzhledla, učinil jsem něžný posunek, jímž na Barsoomu muži dávají najevo lásku ženám.

K mému nemalému údivu a hrůze Dejah hrdě napřímila hlavu, její tvář se zachmuřila pohrdáním a posléze se ode mne vůbec odvrátila. Moje tělo je poseto jizvami z tisíce bojů, nikdy jsem však v životě nezakusil takovou bolest jako nyní, kdy mne pronikl palčivý hrot nenávistných zraků ženy, kterou jsem miloval více než sám sebe.

Zalkal jsem a skryl hlavu v dlaních. Slyšel jsem, jak Thuvan Dihn hlasitě volal na Thuvii, leč vzápětí mi jeho žalostný výkřik oznámil, že i on byl zavržen svou vlastní dcerou.

„Nechtějí o nás ani slyšet,“ pravil smutně. „Zakryly si uši rukama a odešly na protější konec zahrady. Chápete něco tak podivného, Johne Cartere? Jsou jistě očarovány.“

Byl jsem bezměrně zoufalý, leč přesto jsem se vrátil k oknu vždyť jsem ji neskonale miloval, ačkoliv mnou pohrdala - a nebyl jsem schopen odpoutat své zraky od její božské tváře a postavy. Sotva mne však Dejah spatřila, okamžitě se ode mne znovu odvrátila.

Nedovedl jsem si vysvětlit svrchovaně podivné chování Dejah Thoris, jež bylo právě tak nepochopitelné, jako odmítavé chování Thuvie vůči jejímu otci. Bylo by skutečně možno, aby moje milovaná princezna dosud lnula k hnusné víře, od níž jsem osvobodil Barsoom? Bylo by možno, aby na mne zírala s opovržením a nenávistí, poněvadž jsem se vrátil z Údolí Dor, či protože jsem znesvětil svaté temply a jejich thernské ochránce?

Jinak jsem si nedovedl vysvětlit její podivné chování, přesto však mně tento výklad připadal absurdní, neboť láska Dejah Thoris k Johnu Carterovi byla neskonalá, bylo to pouto mocnější než světská moc, víra a náboženství.

Jak jsem tak lítostivě zíral na svoji choť, jež ke mně byla povzneseně otočena zády, otevřela se dvířka na protilehlém konci zahrady a vstoupil jimi muž. Když neznámý vcházel do dvora, vsunul cosi do ruky žlutému strážci - vzdálenost nebyla tak značná, abych si díky svému dobrému zraku nevšiml, že to bylo zlato.

Okamžitě jsem si uvědomil, že příchozí se vloudil do zahrady neprávem. Poté se obrátil k oběma ženám, a já jsem viděl, že to není nikdo jiný než Thurid, černý dator Prvorozených.

Dříve než promluvil, přiblížil se zcela těsně k oběma dívkám. Sotva Dejah Thoris zaslechla jeho hlas, otočila se a vzápětí prudce ucouvla.

Tvář Thuridova se stáhla v potměšilou grimasu, když znovu přistoupil k Dejah a cosi jí řekl. Nemohl jsem pro nemalou vzdálenost rozumět jeho šeptem proneseným slovům, její odpověď však zněla zcela jasně.

„Vnučka Tardos Morse dovede vždy zemřít,“ odvětila, „nedovedla by však nikdy žít za cenu, kterou jste vyřkl.“

A tu jsem zřel, jak černý bídák před ní poklekl do prachu a usilovně cosi na Dejah žádal. K mému sluchu dolehly pouze úryvky rozhovoru, neboť Thurid, jsa zmítán vášní a vzrušením, mluvil dosti nesrozumí-

telně, jednak se bál hovořit nahlas, aby se neprozradil.

„Chci vás zachránit před Matai Shangem,“ řekl. „Víte, jaký osud vás očekává v jeho rukou, což nechcete raději zvolit mne než jeho?“

„Nezvolila bych ani vás, ani jeho,“ odvětila Dejah Thoris, „i kdybych měla svobodnou volbu - víte přece, že jsem provdána.“

„Jste svobodna!“ zvolal Thurid. „John Carter, princ Helia, je mrtev.“

„To není pravda; a i kdyby byl mrtev a já bych okolnostmi byla donucena zvolit si nového chotě, dala bych spíše přednost bílé opici nebo rostlinnému netvoru před vámi či Matai Shangem, vy černý calote!“ opáčila Dejah pohrdavě.

A vtom Thurid jako šelma puštěná ze řetězů se vrhl na moji štíhlou, útlou choť, a pustě zaklev, sevřel svými ohavnými drápy její něžné hrdlo. Thuvia vzkřikla a spěchala ohrožené své družce na pomoc.

A v téže chvíli ani já jsem se nedovedl opanovat a jako šílený jsem zalomcoval mřížemi v okně a vyrval jsem je rázem, jako by to byly pouhé dráty.

Vrhl jsem se z úzkého otvoru střemhlav dolů na zahradu - dopadl jsem však na místo, vzdálené asi sto yardů od zdi, kde černý dator ohrožoval moji milovanou choť. Jediným velkým skokem jsem byl u něj. Beze slova jsem odtrhl jeho hnusné drápy z ladné šije mé choti a mrštil jsem jím stranou, takže dopadl na trávník ve vzdálenosti dobrých dvaceti stop.

Po chvíli se Thurid sebral ze země, a jsa šílený vztekem, hnal se proti mně jako rozzuřený býk.

„Žlutý muži,“ vzkřikl, „nechápete ani, na koho jste se odvážil vztáhnout svoji znesvěcující, hanebnou ruku, dříve však, než vás zničím, vám ukáži, co to znamená urazit vznešenou osobu Prvorozeného.“

A sápal se po mém krku. Bylo to právě tak jako kdysi na nádvoří Issusina chrámu - sehnul jsem se, takže jeho ruce sevřely prázdný vzduch, a dříve než měl čas se napřímit k nové ráně, zasadil jsem mu do levé čelisti příšerný hák.

Výsledek byl tentýž jako tenkrát. Thurid se zapotácel, kolena pod ním podklesla a zřítíl se v bezvědomí k zemi u mých nohou.

A vtom jsem zaslechl za sebou jakýsi hlas.

Byl to hluboký, velitelský hlas, charakterizující despotického vládce. Když jsem se obrátil, abych mluvčího poznal, zřel jsem před sebou

žlutého muže olbřímí postavy. Okamžitě jsem si uvědomil, že to je sám Salensus Oll. Po jeho pravici stál Matai Shang a za ním několik stráží.

„Kdo jste,“ zvolal na mne, „a jak se opovažujete vtrhnout do mé zahrady, která je vyhrazena ženám? Nepamatuji se na vaši tvář. Jak jste sem vůbec přišel?“

Při počátečních slovech jeddaka jsem byl tak vzrušen, že bych byl málem zapomněl na své přestrojení a otevřeně bych byl prohlásil, že jsem John Carter, princ Helia; jeho otázka mne však vzpamatovala. Na vysvětlení své přítomnosti jsem ukázal na mříže vytržené z věžního okna.

„Ucházím se o přijetí do palácové stráže,“ řekl jsem, „a zřel jsem z okna věže, v níž jsem byl ubytován po dobu, než budu podroben zkoušce zdatnosti, jak tento surovec útočí na ženu. A nemohl jsem, ó velký jeddaku, nečinně přihlížet tak bídné podlosti, spáchané na pozemcích vašeho paláce - domníval jsem se, že posloužím svým činem vám a vašemu dvoru.“

Svojí parátní řečí jsem zřejmě učinil na vládce Okaru mocný dojem, zvláště když se obrátil tázavě na Dejah Thoris a na Thuvii z Ptarthu, které obě potvrdily můj údaj a zlobně pohlížely na Thurida.

Když Dejah Thoris vykládala o příkoří, které jí činil Thurid, zasvitl v Matai Shangových ďábelských očích záblesk nenávisti. Ledva pak se Dejah zmínila o mém zákroku, bylo znát v jejím hlase zákmit vděčnosti - leč zpozoroval jsem v jejích zracích, že je jaksi podivně rozpačitá a zmatená.

Nedivil jsem se podivuhodnému chování se Dejah Thoris vůči mně, když byli ostatní přítomni; stále jsem však nechápal a tuze bolestně mě trápilo, že mne zapřela, když byla s Thuvii v zahradě sama.

Thurid na mne během rozhovoru udiveně zíral a pozorně si mne prohlížel, pak se mu náhle rozšířily zornice, a posléze propukl v příšerný chechtot.

Salensus Oll se k němu obrátil a řekl:

„Co chcete podotknout k těmto obviněním?“ zeptal se jej hlubokým, ponurým hlasem. „Jak se odvažujete toužit po oné, kterou si vyvolil sám Otec Thernů - po ženě, která by byla i hodna stát se chotí samotného Jeddaka jeddaků?“

Při této poslední větě černovousý tyran upřel dlouhý, lačný pohled na Dejah Thoris, jako by mu jeho vlastní slova náhle vnukla nový

záměr.

Thurid chtěl již odpovědět a vzpupně ukazoval pozdviženou rukou na mne, když vtom jej zarazilo Salensus Ollovo vzezření.

Do očí se mu vkradl prohnáný lesk a z výrazu Thuridovy tváře jsem viděl, že má cosi za lubem. Pochopil jsem, že slova, která řekne, nebudou táž, jaká původně zamýšlel vyslovit.

„Ó nejmocnější Jeddaku všech jeddaků,“ pravil, „onen muž i obě ženy nemluví pravdu. Ten chlapík se vloudil sem do zahrady, aby jim dopomohl k útěku. Stál jsem za nimi a vyslechl jsem jejich rozhovor. Když jsem se objevil, žena vzkřikla, muž na mne skočil a chtěl mne zavraždit.“

Co je nám známo o onom muži? Je to cizinec a odvažuji se říci, že je to i nepřítel a špeh. Zkoumejte spíše jeho pravou totožnost, Salensus Olle, než činy vašeho přítele a hosta, Thurida, datora Prvorozených.“

Salensus Oll byl zřejmě v rozpacích. Znovu zkoumavě pohleděl na Dejah Thoris. Poté Thurid přistoupil těsně k němu a zašeptal mu cosi do ucha.

Salensus Oll nato udělil rozkazy jednomu ze svých pobočníků. „Dbejte, aby onen muž byl přísně střežen, dokud nebudeme mít více času, abychom důkladněji prozkoumali tuto záležitost - a ježto rozbití mříží, jak se zdá, je pro něj hračkou, spoutejte jej navíc řetězy.“

Poté opustil Salensus Oll zahradu, odváděje s sebou Dejah Thoris; jeho ruka spočinula na jejím rameni. Thurid a Matai Shang odešli také - když procházeli zahradní brankou, Thurid se obrátil a zachechtal se mi do tváře.

Co měla asi znamenat tato náhlá změna v jeho chování vůči mně? Bylo by to možné, aby tušil moji pravou totožnost? Pravděpodobně tomu již tak bylo; hádal jsem, že jsem se prozradil příšernou ranou, kterou jsem jej srazil k zemi a která byla obdobná oné, již ode mne kdysi utržil v Issusině chrámu.

Když mne strážé odváděly, bylo mně v duši smutno a hořko zároveň. Ke dvěma nepřítelům, které jsem pronásledoval po celém Barsoomu, přibyl nyní i třetí - musel bych být pošetilým bláznem, kdybych nepoznal vášeň, jež se zrodila v hrudi Salensus Olla, Jeddaka jeddaků, vládce Okaru, k mé spanilé Dejah Thoris.

SKLEPENÍ HOJNOSTI

Ve vězení Salensus Olla jsem nebyl držen dlouho. Během oné poměrně krátké doby, jsa spoután na rukou i nohou zlatými řetězy, uvažoval jsem o osudu Thuvan Dihna, jeddaka Ptarthu.

Můj hrdinný druh mne následoval do zahrady, když jsem napadl Thurida, a ledva Salensus Oll odešel s Dejah Thoris a ostatními, zapomenuv na Thuvii, zůstal se svojí dcerou v parku, aniž si toho kdo všiml, neboť se svým zevnějškem valně nelišil od jeddakových strážů.

Naposledy jsem Thuvan Dihna viděl v okamžiku, kdy mne Salensus Ollovi ozbrojenci vyváděli ze zahrady ven - zavíral za námi bránu, aby mohl být s Thuví sám. Bylo by skutečně bývalo možno, aby byl s dívkou šťastně unikl? Pochyboval jsem o tom, a přesto jsem si v duchu snažně přál, aby opravdu tomu tak bylo.

Třetího dne poté, co jsem byl uvržen do vazby, objevil se u mne asi tucet ozbrojenců, kteří mě odvedli do audienční síně Salensus Olla, jenž mne chtěl osobně vyslechnout. V místnosti se tísnilo veliké množství šlechticů. Spatřil jsem mezi nimi Thurida, Matai Shang však zde nebyl.

Dejah Thoris, zářící krásou jako vždy, seděla na malém trůnu vedle Salensus Olla. Bolestný výraz smutné beznaděje, zračící se v její dráhé tváři, se krutě zarýval do mého nitra.

Těžce se mne i jí dotýkalo, že musí sedět vedle Jeddaka jeddaků, a pevně jsem si umínil, že spíše v této komnatě zemřu, než abych ji nechal trpět v drápech onoho žlutého tyranského netvora.

Zabil jsem již silnější jedince, než byl Salensus Oll, a zabil jsem je holou rukou, a nyní jsem si přísahal, že kdybych nemohl svoji princeznu jinak zachránit, že jej zavraždím. Neuvažoval jsem v prvních okamžicích, že tento násilný čin by pro mne znamenal vzápětí smrt. Po chvíli však jsem si uvědomil, že podobnou nerozvážeností bych svoji milovanou choť nezachránil, neboť bych následně nemohl v její prospěch činit další kroky. I kdybych zabil Salensus Olla, tento akt by nenavrátil Dejah Thoris jejím lidem. Rozhodl jsem se tudíž, že vyčkám výsledek svého výslechu, abych se přesvědčil o záměrech okarského vládce, načež teprve potom se rozhodnu, co bych měl počít.

Sotva jsem se ocitl před jeddakem, Salensus Oll vyzval Thurida, aby přistoupil blíže.

„Datore Thuride,“ oslovil jej, „obrátil jste se na mne s podivnou žádostí; se zřetelem však k vašemu přání a k vašemu slibu, že ze všeho vzejde jen můj prospěch, rozhodl jsem se vyhovět vám a přistoupit na váš návrh.

Tvrdíte, že určité prohlášení bude mít za následek, že tento zajatek nejenže bude usvědčen, ale i moje nejvřelejší přání bude splněno.“

Thurid přikývl na znamení souhlasu.

„Nuže, učiním ono prohlášení zde přede všemi svými šlechtici,“ pokračoval Salensus Oll. „Již po celý rok je místo královny po mém boku uprázdněno - rozhodl jsem se proto, že si zvolím za choť nejhezčí ženu Barsoomu, což je zajisté tvrzení, které nemůže nikdo pravdivě popřít.

Šlechtici Okaru, obnažte své meče a vzdejte poctu Dejah Thoris, princezně Helia a příští královně Okaru, neboť po obvyklých deseti dnech se stane chotí Salensus Olla, vašeho vládce.“

Když šlechtici tasili meče a zdvihli je do výše, jak kázal starý zvyk Okaru u příležitosti vladařových zásnub, Dejah Thoris prudce vstala, vztáhla obě paže nahoru a hlasitě vzkřikla. Čepele se váhavě sklonily.

„Nestanu se chotí Salensus Olla,“ řekla vzrušeně, „neboť jsem již provdána, ba jsem již dokonce matkou. John Carter, princ Helia, dosud žije. Jsem o tom přesvědčena, neboť jsem zaslechla, jak Matai Shang říkal své dceři Phaidor, že jej viděl v Kaolu na dvoře jeddaka Kulan Titha. Jeddak nepojme nikdy za choť provdanou ženu a Salensus Oll nikdy tak bídne neporuší posvátné pouto manželství.“

Salensus Oll pohlédl vztekle na Thurida, jako by mu náhle přestal důvěřovat.

„Má toto snad být ono překvapení, jež jste mi sliboval?“ zvolal. „Ujišťoval jste mne, že mezi mnou a touto ženou nestojí žádná překážka, kterou by nebylo lze lehce zdolat, a nyní vidím, že se naskýtají nepřekonatelné obtíže. Co tím sledujete, muži? Co k tomu chcete podotknout?“

„A což kdybych Johna Cartera vydal do vašich rukou, Salensus Oll, neuznal byste pak, že jsem více než dostatečně splnil svůj slib?“ odvětil Thurid.

„Nemluvte tak pošetile,“ opáčil rozhněvaně jeddak. „Nejsem malé děcko, abych se takto nechal obelstít.“

„Hovořím fakta, poněvadž jsem si svojí věcí jist,“ odpověděl Thurid. „Neslibuji vám nic nemožného.“

„Nuže, vydejte mně Johna Cartera do deseti dnů, a neučiníte-li tak, vězte, že vás stihne tentýž bídný osud, který by stihl jej, kdyby se ocitl v mé moci!“ zvolal jeddak vzrušeně.

„Nemusíte čekat deset dlouhých dnů, Salensus Olle,“ odvětil Thurid; a obrátiv se ke mně, ukázal na mne prstem a zvolal: „Zde stojí John Carter, princ Helia!“

„Pošetilče!“ vzkřikl Salensus Oll. „Blázne! John Carter má bílou plet'. Tento muž však je právě tak žlutý jako já. Tvář Johna Cartera je hladká - Matai Shang mi jej podrobně vyličil. Tento zajatec však má vousy a knír tak tmavé a dlouhé jako kdokoliv jiný v Okaru. Strážě, chopte se tohoto černého šílence, který si chce tropit šašky z vašeho vladaře, a uvrhněte jej do podzemí!“

„Zadržte!“ zvolal Thurid, a přiskočiv bleskurychle ke mně, strhl mi z tváře můj falešný vous i paruku, a odhalil tak moji hladkou kůži na bradě a můj krátce střižený černý vlas. Vše se událo tak rychle, že jsem mu v tom nemohl zabránit.

Okamžitě nastal v audienční síni Salensus Olla příšerný zmatek. Bojovníci tasili meče a shrnuli se kolem mne, obávající se, že mám v úmyslu připravit jeddaka o život; zadnější pak se ze zvědavosti tísnili kupředu, chtějící vidět toho, jehož jméno bylo proslaveno od pólu k pólu.

Sotvaže moje totožnost byla odhalena, Dejah Thoris se s rozjasněnou tváří vrhla dolů po stupních trůnu, a nedbajíc Salensus Ollových ozbrojenců, prodírala si cestu ke mně. Dříve než jí v tom kdokoliv mohl zabránit, stála přede mnou s rozepjatou náručí. Oči jí planuly nezměrnou láskou.

„Johne Cartere! John Cartere!“ volala, když jsem ji bouřlivě přivinul k hrudi. Teprve nyní jsem pochopil, proč se vůči mně v zahradě chovala tak odmítavě.

Jak jen jsem mohl být tak pošetilým? Jak jsem se mohl domnívat, že by její zraky mohly proniknout znamenitou maskou, kterou mi na tváři vykouzlil dvorní kadeřník v Marentině? Dejah Thoris mne nepoznala - tím bylo vše vysvětleno; když pak viděla, jak neznámý cizinec ji vábí posunkem lásky, cítila se právem uražena. Ano, byl jsem pošetilý!

„To jste byl tedy vy,“ pokračovala, „jenž jste mne volal z věže! Jak jsem mohla jen snít o tom, že můj milovaný virginský choť je skryt pod tímto sverepým vousem a žlutou kůží?“

Vždy, kdykoliv Dejah Thoris chtěla být svrchovaně něžnou, nazývala mne libozvučným jménem mé rodné země, poněvadž věděla, že mám ono jméno, proslovené jejími krásnými a drahými rty, nesmírně rád. Dnes, kdy jsem je po tolika letech opět slyšel, zamžily se mně oči slzami a hlas se mi chvěl.

Moje štěstí však netrvalo dlouho, neboť Salensus Oll, chroptě zlostí a žárlivostí, klestil si cestu k nám.

„Chopte se onoho muže!“ zvolal na své bojovníky a na sta surových rukou mne odtrhlo od mé milované choti.

Bylo štěstím pro šlechtice Okaru, že jsem neměl u sebe zbraň. Použil jsem však přesto holých pěstí, jejichž pádnost zakusili ti nejbližší, a proboujel jsem si cestu do polovice stupňů vedoucích k trůnu, na nějž Salensus Oll vynesl moji choť.

Teprve tam jsem byl zdolán přesilou asi půl stovky válečníků; dříve však než mne děšť ran mých protivníků přivedl do bezvědomí, zaslechl jsem slova své milované choti, která mne za moji trýzeň sladce odměnila.

Stojíc vedle sveřepého žlutého tyrana, který ji surově svíral za paži, ukazovala druhou, volnou rukou na místo, kde jsem se sám bil proti strašlivé přesile.

„Domníváte se, Salensus Olle, že žena takového reka, jakým je John Carter, by byla s to znesvětit jeho památku tím, že by se provdala za méně významného smrtelníka, byť i on byl tisíckrát mrtev? Domníváte se, že snad žije ve vesmíru někdo, kdo se může vyrovnat Johnu Carterovi? Žije někdo, kdo by byl s to proboujet se celou planetou přes nástrahy divokých hor a sveřepých zvířat pro lásku své choti?“

Já, Dejah Thoris, princezna Helia, náležím jemu. On pro mne bojoval a vydobyl si mne. Jste-li, Salensus Olle, sám statečný muž, budete ctít jeho hrdinství a nezavraždíte jej. Učiňte jej otrokem, chcete-li, leč ušetřete jeho života. Raději budu žít s ním co otrokyně, než s vámi jako královna Okaru.“

„Ani královna, ani otrokyně nemůže poroučet Salensus Ollovi,“ odvětil Jeddak jeddaků. „John Carter zemře přirozenou smrtí ve Sklepení hojnosti, a v den, kdy zemře, Dejah Thoris se stane mojí chotí.“

Odpověď Dejah Thoris na tato slova jsem neslyšel, neboť jsem právě v té chvíli ztratil vědomí. Když jsem opětně přišel k sobě, byl jsem v audienční síni s hloučkem strážců sám. Jakmile jsem otevřel

oči, nastavili proti mně hroty svých mečů a rozkázali mi, abych vstal.

Pak mne vedli dlouhými točitými chodbami do dvora nalézajícího se kdesi uprostřed paláce.

Ve středu dvora byla hluboká jáma, kolem jejíhož okraje stálo asi půl tuctu strážců, kteří na mne zřejmě čekali. Jeden z nich měl v ruce dlouhý provaz, který právě, jak jsme přicházeli, rozvinoval.

Když jsme se ocitli asi ve vzdálenosti padesáti stop od oněch mužů, ucítil jsem v jednom prstu zvláštní bodavý vjem.

V první chvíli jsem si onen pocit nedovedl vysvětlit - teprve posléze jsem si vzpomněl na tajemný prsten, který mně daroval princ Talu z Marentiny a jež jsem ve víru jiných událostí úplně pustil z hlavy.

Prohlédl jsem si proto bedlivěji skupinu mužů, k níž jsme přicházeli. Aby můj prsten byl dobře viditelný pro toho, kdo jej měl spatřit, přešel jsem si dlaní nenápadně čelo - a téměř současně jeden ze skupiny bojovníků, kteří na mne čekali u prohlubně, zdvihl levou ruku, aby si pročesal vlasy. Na jednom z jeho prstů jsem spatřil duplikát svého vlastního prstenu.

Dorozuměli jsme se navzájem chvatným pohledem. Poté však, abych nevzbudil podezření ostatních přítomných Okarianů, jsem se střezil, abych o svého spojence ani zrakem nezavadil.

Když jsme došli k okraji jámy, zřel jsem, že je velmi hluboká a tmavá. O jejím účelu a skutečné hloubce jsem se měl v nejbližším okamžiku na vlastní oči přesvědčit.

Jeden z mužů, který třímal provaz, obtočil mi jej kolem pasu takovým způsobem, že mohl být každé chvíle seshora uvolněn; poté do mne surově strčil a já jsem se zřítíl dolů do zející propasti.

Po prvním nárazu, který byl způsoben mým zaklesnutím se do volného provazu a byl dosti bolestivý, mne spouštěli lehce dolů. Dříve než jsem byl svržen do prohlubně, asi tři či čtyři muži mně upravovali lano kolem pasu, přičemž jeden z nich použil příhodné chvíle, a přiblíživ svá ústa těsně k mému uchu, zašeptal:

„Odvalu!“ Prohlubeň, která v mé podrážděné obrazotvornosti mně připadala být bezednou, byla ve skutečnosti hluboká asi sto stop; ježto však její stěny byly hladké jako jemně vybroušené sklo, bylo zřehla jedno, zda je jáma hluboká pouhých sto, či tisíc stop - nemohl jsem doufat, že odtamtud uniknu bez cizí pomoci.

Po celý den jsem zůstal v čiré tmě; a poté náhle se moje podivné vězení rozjasnilo nevysvětlitelnou září. Jelikož jsem od minulého dne

ničeho nepojedl ani nepil, měl jsem tou dobou již notný hlad a žízeň.

Ke svému nemalému překvapení jsem shledal, že stěny šachty, o kterých jsem se domníval, že jsou zcela hladké, jsou vroubeny podnoisy a miskami, na nichž byly vystaveny nejrozmanitější lahůdky a nejosvěživější nápoje, jaké mohl Okar nabídnout.

Vzkřikl jsem radostí a hnal se po mísách, chtěje ukojit svůj velký hlad a pochutnat si na některé lahůdce, dříve však, než jsem na pokrm dosáhl, světlo zhaslo a moje ruce volající po jídle narazily na hladkou, tvrdou zeď vězení, kterou jsem již dříve ohmatal.

Hlad a žízeň se hlásily v mém nitru ke svému právu bodavým pocitem. Touha po pokrmu a po nápoji, která byla zprvu zcela mírná a příliš mne netrápila, pohledem na zásoby lahůdek se rozšířila a změnila v hlodavou bolest.

Znovu mne obemkla temnota, hustá, neproniknutelná temnota, a kdesi nedaleko mne se ozval škodolibý smích.

Po celý následující den se nepříhodilo nic, co by bylo vyrušilo monotónní průběh mé neskonale trýzně. Hlad a žízeň mne trápily více a více. Teprve později, když moje nervy poněkud otupěly, trýzeň polevila; a vtom tajemné světlo opět zazářilo a přede mnou stály řady nových lahůdkových pokrmů s lahvicemi čerstvé vody a džbány osvěžujícího vína. Misky s ledem ležely vedle nádob, na nichž se třpytila chladivá rosa.

Jako divé, šílenstvím a hladem podrážděné zvíře jsem vyskočil, abych ukořistil svůdný pokrm, leč právě tak jako minulého dne světlo zhaslo a narazil jsem na tvrdou, hladkou zeď.

A znovu se ozval škodolibý smích. Sklepení hojnosti!

Jak hrubý musel být mozek, jenž dovedl vymyslet tuto pekelnou trýzeň! Ona muka se opakovala den ze dne, až jsem se ocitl téměř na pokraji šílenství; a pak náhle v jedné chvíli, právě tak jako v podzemních sklepeních Warhoonů, jsem opětně nabyl vlády nad svým rozumem a zdravě jsem počal uvažovat o své zoufalé situaci.

Ocelovou vůlí jsem znovu nabyl kontroly nad svým rozkolísaným myšlenkovým během, takže se mně při příštím osvětlení mé kobky a objevení imaginárních pokrmů zdařilo zírat na preludy bez jakéhokoliv vzrušení. Nelitoval jsem svého sebeovládání, neboť se mně alespoň zdařilo rozluštit zdánlivé tajemství mizících pokrmů.

Ježto jsem se ani nepokusil o to, abych na potraviny dosáhl, zůstalo světlo rozsvíceno - snad se neznámí pokašitelé domnívali, že přece jen

neodolám, a těšili se, že se opět budou kochat z mé trýzně.

Když jsem nyní zcela klidně se díval na podnosy a pokrmý, zřel jsem, že lákadlo bylo velmi jednoduše upraveno, tak jednoduše, že jsem se nyní divil, že jsem na to nepřišel dříve. Stěny mého vězení byly z jemného, průsvitného skla - za sklem pak byly vystaveny mučivé mísy s lahůdkami a nádoby s nápoji.

Když uplynula asi hodina, světlo posléze zhaslo - tentokráte se však neozval onen škodolibý smích, alespoň ne z úst mých trýznitelů. Já však, abych je přesvědčil, že můj rozum je jasný, že jsem dosud nezešílel, jsem se dal do pekelného, posupného smíchu.

Minulo devět dní, byl jsem zesláblý hladem a žízní, duševní útrapy však se již na mne nedostavovaly. A tu dopadl vedle mne z temnoty nahoře na podlahu vězení malý balíček.

Lhostejně jsem po něm sáhl, domnívaje se v prvním okamžiku, že je to nějaký nový výmysl mých žalárníků, kterým mne chtějí týrat.

Ohmatal jsem balíček - bylo to cosi zaobaleného v papíře, jenž byl upevněn na konci silného a tuhého provázku. Když jsem onu věc rozbalil, vypadlo mně do klína několik tablet. Přičichnuv k nim, shledal jsem, že to jsou tablety, obsahující koncentrované výživné látky, kterých se na Barsoomu obvykle používá při válečných výpravách.

Jed! - byla moje první myšlenka.

Leč co na tom záleží? Proč bych raději jedním rázem neukončil svoji bídu, než déle v ponuré kobce se mučil hladem? A zvolna jsem vložil do úst jednu kuličku.

„Sbohem navždy, Dejah Thoris!“ vzdychl jsem. „Žil jsem pro vás a bojoval jsem pro vás, a nyní se splní mé další nejvroucnější přání, neboť i zemru pro vás,“ a vloživ pilulku na jazyk, pozřel jsem ji.

A snědl jsem všechny tablety jednu po druhé - všechny byly stejně bez chuti a ze všech se na mne šklebila hrůzná přišera smrti, ba snad dokonce nějaké ohavné, hnusné smrti, plné muk a utrpení.

Když jsem tak seděl na podlaze svého vězení, očekávaje svůj konec, moje prsty se náhodou dotkly kousku papíru, v němž byly tabletky zabaleny, a jak jsem si tak lhostejně s oním papírem pohrával, toulaly se mé myšlenky po vzdálené minulosti - chtěl jsem alespoň ve vzpomínkách prožít část svého ztraceného štěstí. A tu jsem si uvědomil, že na hladkém povrchu útržku, se kterým jsem si hrál a jenž byl podoben pergamenu, lze nahmatat jakési hrbolky.

V prvním okamžiku jsem tomuto objevu nevěnoval vůbec pozor-

nosti, prostě jsem si uvědomoval, že ony hrbolky na papíru jsou; teprve později jsem přišel na to, že výčnělky nejsou nepravidelné, nýbrž že mají určitou formu a že jsou seřazeny do řádky - bylo jediné vysvětlení možné, že totiž ony hrbolky tvoří písmo.

Nyní moje prsty s opravdovým zájmem přejížděly po papíře sem a tam, snažíce se rozluštit tajemný vzkaz. Nahmatal jsem čtyři skupiny vyčnívajících písmen. Bylo by skutečně možno, aby ona písmena tvořila slova, jež mně mají přinést jakousi zprávu?

Čím déle jsem na tuto možnost myslel, tím jsem byl vzrušenější, až posléze se moje ruce chvěly nad tajemnými řádky jako ruce šílence.

Leč nedospěl jsem k nijakému výsledku a tu jsem si uvědomil, že nemístný spěch byl vlastně příčinou toho, že nedovedu rozluštit onu zprávu. Započal jsem znovu a pozvolněji. Ukazováčkem jsem přejížděl sem a tam po první skupině písmen.

Mart'anské písmo lze pozemšťanu jen velmi těžko vysvětlit - je to jakýsi druh znaků mezi těsnopisem a obrazovým písmem a jednotlivá slova se ve výrazu valně liší od mluvené mart'anské řeči, neboť vlastně tvoří zcela jiný jazyk.

Na Barsoomu existuje pouze jediná řeč.

Touto řečí mluví dnes všechny rasy a národnosti; je tomu tak již od prvopočátku lidského života na Barsoomu. Barsoomská řeč se vyvíjela zcela postupně, s vývojem vědy a umění - je velmi pružná a bohatá na významy, takže každý, byť i sebenovější pojem lze vždy patřičně vyjádřit. Pro všechny nové věci, objevy či myšlenky bylo přirozenou cestou vytvořeno nové slovo, a tak - bez ohledu na to, jak daleko od sebe dnes žijí - všechny národy hovoří identickým jazykem.

Ovšem písemný výraz jednotlivých ras a kmenů se liší. Neexistují dva kmeny, které by měly tentýž písemný projev, ba stává se, že i jednotlivá města téže národnosti liší se v grafickém výrazu navzájem mezi sebou a i od písemného projevu vlastního kmene.

Proto také značky na papíře, pokud to vůbec byla slova, mne uvedly v prvním okamžiku do rozpaků; posléze po mnohém úsilí se mi však podařilo jednu z nich rozluštit.

Byl to písemný výraz pro „odvahu“, vyjádřený hieroglyfy Marentiny. „Odvahu!“

Toto slovo mně zašeptal žlutý strážce do ucha v okamžiku, kdy jsem stál na okraji Sklepení hojnosti.

Věděl jsem, že je to můj přítel, a zpráva tudíž pravděpodobně po-

cházela od něho.

A dal jsem se se zdvojeným úsilím do dešifrování zbývajících tří slov - posléze se mně to zdařilo a četl jsem:

Odvahu! Po provaze vzhůru!

„PO PROVAZE VZHŮRU!“

Co měla znamenat tato slova?

Po provaze vzhůru! Po jakém provaze?

A vtom jsem si vzpomněl na motouz, ke kterému byl připevněn ba-liček, jenž padl k mým nohám. Hmátl jsem před sebe a skutečně jsem provázek nahmátl. Visel seshora dolů; když jsem jím zalomcoval, přesvědčil jsem se, že je nahoře důkladně připevněn, pravděpodobně na obrubě prohlubně.

Při bližší prohlídce jsem shledal, že motouz, přestože je tenký, je dostatečně pevný, takže může unést váhu třeba i několika mužů. Přišel jsem kromě toho na to, že ve výši asi mé hlavy je na provaze připevněna další zpráva. Tuto se mně podařilo rozluštit mnohem snáze než první, neboť jsem již znal klíč.

Sviňte a vezměte provaz s sebou. Za uzly vás čeká nebezpečí!

Tak znělo druhé sdělení. Bylo zřejmo, že bylo v chvatu napsáno po prvním vzkazu - nejspíše jako dodatečný nápad.

Nezdržoval jsem se s touto následující zprávou déle, než právě co jsem ji přečetl, přestože jsem si nedovedl dobře vysvětlit její druhou část - podivnou výstrahu, která zněla: Za uzly vás čeká nebezpečí! Uvědomoval jsem si pouze, že provaz pro mne znamená cestu ke svobodě a že čím dříve se nabízené příležitosti chopím, tím dříve se mohu zachránit.

Ostatně nikde mne nemohlo čekat nic hrůznějšího než ve Sklepení hojnosti.

Později jsem však poznal, že kdybych se byl opozdil v prohlubni byť i jen o dvě minuty, mohlo být mnohem hůře a bylo by bývalo po mně veta.

Když jsem vyšplhal po provaze asi do výše padesáti stop nad podlahu jámy, což mi mohlo trvat právě ony dvě minuty, moje pozornost byla upoutána podivným šelestem nade mnou. Ke své nemalé žalosti jsem spatřil, jak kdosi daleko nahoře odklopil desku zakrývající Sklepení hojnosti a v otvoru se objevily osvětlené tváře žlutých bojovníků.

Bylo by to možno, abych sám dobrovolně šplhal do nové léčky? Byly ony dvě zprávy pouhými nástrahami? A pak, v okamžiku největšího zoufalství, jsem spatřil něco pozoruhodného - přesněji řečeno dvě věci.

Jednou byl obrovský, zmítající se a rozzuřený apt, jenž byl spouštěn po laně do nitra sklepení. A druhou byl otvor po straně jícnu, širší než lidské tělo, do něhož vedl provaz, po kterém jsem šplhal. Zahlédl jsem ho, zrovna když jsem s úzkostí zíral po rozdivočelé bestii, blížící se na laně ke mně.

Apt mne minul právě v okamžiku, kdy jsem vklouzl do temného postranního otvoru. Sápál se po mně svýma dlouhýma chlupatýma rukama a příšerně mručel.

Nyní jsem si zcela zřetelně uvědomoval bídný konec, jaký mně Salensus Oll chystal. Nejprve mne chtěl mučit a zeslabit hladem a pak zuřivé zvíře, spuštěné do mého žaláře, mělo dokončit pekelné dílo pomsty, které jeddakova d'ábelská obrazotvornost zosnovala.

A kromě toho jsem si uvědomil ještě jinou skutečnost. Uběhlo právě devět dní z oněch deseti, které tvořily lhůtu, po jejíž uplynutí měl Salensus Oll učinit Dejah Thoris svojí královnou. Apt měl zajistit moji smrt před rozbřesknutím desátého dne.

Musel jsem se téměř dát do hlasitého smíchu, když jsem si vzpomněl, jak Salensus Ollovo bezpečnostní opatření selže, a kromě toho mně bude dokonce ku prospěchu, neboť až se přijde na to, že apt je ve Sklepení hojnosti zcela sám, budou se všichni domnívat, že mne kompletně pozřel, a jakékoliv podezření ohledně možnosti mého útěku vůbec nevzejde.

Svinul jsem provaz, který mne touto podivnou cestou dovedl až sem, a pátral jsem po jeho druhém konci. Shledal jsem však, že motouz se táhne stále dále kupředu. Nyní jsem teprve dobře rozuměl slovům oné první zprávy - *Po provaze vzhůru!*

Chodba, kterou jsem lezl kupředu, byla úzká a temná. Po několika stech yardech jsem ucítil pod prsty první uzel - *Za uzly vás čeká nebezpečí!*

Postupoval jsem proto nyní se svrchovanou opatrností. Za chvíli poté jsem se proplazil ostrou zatáčkou a ocitl jsem se u vchodu do rozlehlé, nádherně osvětlené síně.

Tunel, kterým jsem lezl, po celou dobu směřoval povlovně vzhůru, z čehož jsem usoudil, že komnata, do níž jsem právě zíral, se nalézala buď v přízemí paláce, nebo přímo pod ním.

Na protější straně místnosti se nalézalo množství podivných přístrojů, pák a kol, ve středu komnaty stál podélný stůl, u něhož seděli dva muži zabraní ve vážný rozhovor.

Ten, který byl ke mně obrácen tváří, byl příslušník žluté rasy malý, vyschlý, scvrklý starý chlapík s velkýma uhrančivýma očima, jejichž bělostné bělmo se ostře odráželo od jeho žluté pleti.

Jeho druh byl příslušníkem černé rasy - nemusel jsem mu ani vidět do obličeje, abych byl přesvědčen, že to je Thurid, neboť za ledovou bariérou nebyl jiný člen národa Prvorozených kromě něj.

Když jsem se ocitl u vchodu do komnaty, na doslech od obou mužů, Thurid právě mluvil.

„Solane,“ řekl, „neriskujete při tom nic a čeká vás velká odměna. Vím, jak nenávidíte Salensus Olla a že by vám působilo nesmírné potěšení, kdybyste mohl zhatit provedení některého jeho záměru. A dnes je nejhlavnějším záměrem Salensus Olla jeho sňatek s půvabnou princeznou Helia; leč i já ji chci získat pro sebe, a s vaší pomocí se mně to podaří.

Nežádám od vás nic více, než abyste, až vám dám znamení, na chvíli odešel z této místnosti. Sám se postarám o ostatní - a až budu pryč, vy se vrátíte a dáte hlavní páku zpět na patřičné místo a nikdo nic nepozná. Nežádám na vás a nepotřebuji více než jedinou hodinu, abych mohl bezpečně uniknout z dosahu pekelné moci, kterou vy zde třímáte ve svých rukou - v tomto skrytém sále pod palácem vašeho pána. Pohleďte, jak je to jednoduché,“ dodal černý dator, a povstav od stolu, přešel komnatu a položil ruku na širokou, lesknoucí se páku, která vyčnívala z protější stěny.

„Ne, ne, ustaňte!“ zvolal polekaně starý muž a hbitě přiskočil k Thuridovi. „Ne, ta páka to není. Tato reguluje nádrže se slunečními paprsky, a kdybyste ji stiskl příliš nízko dolů, celá Kadabra by byla sežehnuta nesnesitelným vedrem, dříve než bych tomu mohl zabránit. Pojdte odtud! Pojdte odtud! Nevíte, s jakými hrůznými silami si zahráváte. Zde, hleďte, je páka, kterou hledáte. Všimněte si dobře bílého symbolu, který je vyryt na jejím ebenovém povrchu.“

Thurid přistoupil blíž a pozorně si prohlížel rukojeť páky.

„Ach, magnet,“ řekl. „Budu si jej dobře pamatovat. Tedy vše je ujednáno, souhlasíte?“ dodal.

Starý muž váhal. Výraz divoké lakoty a zároveň obav se rozhostil na jeho ohyzdné tváři.

„Zdvojnásobte nabídku,“ pravil posléze. „A i to bude málo za službu, kterou ode mne požadujete. Uvažte, že již tím, že vás zde přechovávám, riskuji svůj život. Kdyby se Salensus Oll dozvěděl, že jste zde

na tomto zapovězeném místě, s mým vědomím, předhodil by mne ještě dnes hladovým aptům.“

„Neodvážil by se toho, to víte vy sám nejlépe, Solane,“ odporoval Thurid. „Moc, kterou vy máte v rukou nad životem a smrtí Kadabry a jejích obyvatel, je příliš velká, než aby se Salensus Oll opovážil vám hrozit smrtí. Dříve než by jeho pochopové mohli na vás vztáhnout ruku, mohl byste jediným trhnutím páky, před níž jste mě právě varoval, zničit život v celém městě.“

„Sám sebe ovšem také,“ řekl Solan, zachvěv se.

„Kdybyste tak jako tak musel zemřít, neváhal byste, poněvadž byste k tomu musel nalézt odvahu,“ podotkl Thurid.

„Ano,“ odpověděl Solan. „Často jsem již na to myslel. Nuže, Prvorozný, stojí vám rudá princezna za cenu, kterou od vás požaduji za své služby, nebo ji chcete zítra večer spatřit v objetí Salensus Olla?“

„Mějte svoji cenu, žlutý muži,“ odušil Thurid s pustým zaklením. „Zde je polovice a zbytek vám vyplatím, až splníte, čím jste mně povinován.“

A mrštil na stůl těžký váček s penězi.

Solan otevřel váček a chvějícími se prsty přepočítával jeho obsah. Jeho beztak velké oči se vášní lakoty ještě více rozšířily a jeho mohutný, neupravený vous se nervózně chvěl křečovitými pohyby jeho tváře a brady.

Bylo zřejmo, že Thurid chytře vypožoroval tuto slabou stránku Solanovy chamtivé povahy a na jejím podkladě zbudoval celý svůj plán. I hrabivé pohyby Solanových prstů svědčily o zruďné jeho vášni po zlatě.

Když se Solan přesvědčil, že počet zlatáků souhlasí, vsunul je opětně do váčku a vstal od stolu.

„Nuže,“ pravil poté, „znáte přesně cestu, která vás dovede k vašemu cíli? Musíte si pospíšet, abyste urazil vzdálenost k jeskyním a pak dále za okruh Velké moci během jediné hodiny, neboť déle vás nemohu šetřit.“

„Dovolte, abych vám zopakoval celý postup,“ řekl Thurid, „načež mi sdělíte, zda jsem se nemýlil.“

„Mluvte, poslouchám vás.“

„Oněmi dveřmi ven,“ začal Thurid, ukazuje na otvor v protilehlé stěně komnaty, „do dlouhé chodby, tam minou tři odbočující tunely po pravici - nato se dám do čtvrté chodby, která vede doprava, a to až na

místo, kde se sbíhají tři koridory; odtamtud půjdu opět napravo, stále těsně podél levé stěny chodby, abych se nezřítil do podzemní propasti.

Na konci této chodby narazím na spirálovitě zatočenou plochu, po níž se musím pustit dolů; další cesta vede přímým tunelem, který se již nerozvětjuje. Je to správně?“

„Ano, datore, zcela správně,“ odvětil Solan; „nyní však odtud zmizte. Již příliš dlouho jste pokoušel osud v těchto zakázaných místech.“

„Nuže, dnes v noci nebo zítra ráno očekávejte smluvené znamení,“ pravil Thurid, vstávaje k odchodu.

„Dnes v noci nebo zítra ráno,“ opakoval po něm mechanicky Solan. Když černý dator odešel a dveře komnaty se za ním zavřely, Solan zasedl ke stolu, vysypal obsah sáčku na stůl a probíral se chtivě v jeho blýskavém obsahu - rovnal zlatáky na hromádky, znovu a znovu je počítal a mazlil se s nimi, polohlasně si broukaje.

A vtom si přestal hrát s penězi; jeho oči se rozšířily a upřeně zíraly na dveře, jimiž Thurid odešel. Pobrukování se změnilo v krutý úsměšek.

Poté zlobně zamručel, a vstav od stolu, zahrozil pěstí k zavřeným dveřím. Ze rtů mu splynula nenávistná slova.

„Blázne!“ zamumlal. „Což se domníváte, že pro vaše osobní štěstí bude riskovat Solan svůj život? Kdyby se vám podařilo uprchnout, Salensus Oll by okamžitě věděl, že jsem byl s vámi spojen a jen tak že se vám útěk mohl zdařit. A jistě by poslal pro mne. A co já bych si pak počal? Spálil bych město i sebe na troud a popel? Ne, pošetilče, Solan dovede vše lépe zařídit - ponechá si peníze a pomstí se na Salensus Ollovi zároveň!“

A chrtivě se zasmál.

„Ubohý blázne! Co záleží na tom, že přesmyknete velkou páku, která vám propůjčí volný pohyb v ovzduší Okaru a dovolí, abyste bezpečně prchal se svojí rudou princeznou - své smrti vstříc? Až překročíte práh této komnaty, kdo může zabránit Solanovi, aby nepřesunul páku zpět na její místo, kde byla, dříve než vaše svatokrádežná ruka se jí dotkla? Nikdo! A neživý Strážce Severu pak si vyžádá život váš i život ženy, kterou milujete, a Salensus Oll, až uvidí vaše mrtvá těla, ani ve snu nepomyslí, že jejich smrt má na svědomí moje ruka.“

Poté se hlas Solanův změnil v nesrozumitelné mručení, které jsem téměř nedokázal postřehnout. Slyšel jsem však již více než dosti a

děkoval jsem milostivé Prozřetelnosti, že mne přivedla do této komnaty v čas tak rozhodný pro Dejah Thoris a pro mne.

Jak však projdu nepozorován kolem starého muže? Můj vůdčí provaz, na podlaze téměř neviditelný, se táhl přes celou komnatu do protilehlých dveří.

Nezbývala mně jiná cesta leč přímo před sebe - od provazu jsem se nesměl odchýlit. Musel jsem přejít komnatu; jak však to dokáži, aniž by mne starý muž zpozoroval, to byl tvrdý oříšek.

Ovšem, mohl jsem se na něj skokem vrhnout a holýma rukama jej umlčet navždy, leč uvědomil jsem si, že vzhledem k tomu, co jsem slyšel, mně jeho život může být k něčemu prospěšný, kdežto kdybych jej zabil a někdo jiný byl ustanoven na jeho místo, Thurid by sem již s Dejah Thoris nepřišel - což bylo nepochybně jeho úmyslem.

Zatímco jsem stál ve stínu ústí chodby, kterou jsem přišel, a mořil jsem si mozek, jak to navléci, a cíhal jako šelma na každý pohyb starého muže, zřel jsem, jak se chopil váčku ležícího na stole a odebral se s ním do vzdáleného koutu místnosti, kdež poklekl a hmoždil se s pohyblivou výplní ve zdi.

Pochopil jsem, že tam má skrýš na své bohatství, a zatímco byl ke mně obrácen zády, vkradl jsem se po špičkách do komnaty a snažil se přepířít na protější stranu, dříve než Solan dokončí svůj úkol a otočí se tváří ke mně.

Musel jsem učinit sotva třicet kroků, a přesto v mé podrážděné fantazii mně připadalo, že protější stěna je vzdálena několik mil; posléze jsem stanul u cíle - nespustil jsem při tom oči ze Solana, zaujatého vlastní lakotou.

Stařec se nepohnul až do okamžiku, kdy se moje ruka dotkla ovládacího tlačítka dveří, jimiž jsem musel projít. Proklouzl jsem šťastně a lehce jsem za sebou zavřel veřej.

Na chvíli jsem poté stanul a přitiskl ucho těsně k panelu, abych se přesvědčil, zda stařec něco snad přece netuší. Ježto však se uvnitř žádný podezřelý zvuk neozýval, pustil jsem se chodbou dále, stále pečlivě za sebou smotáváje provaz.

Za okamžik poté jsem došel na konec lana - bylo to právě v místě, kde se stýkalo pět chodeb. Co jsem měl počít? Kudy jsem se měl pus- tit? Byl jsem v nesmírných rozpacích.

Podrobná prohlídka konce provazu mne přesvědčila, že motouz byl nějakým ostrým nástrojem uříznut. Tato skutečnost a pak slova, že

nebezpečí na mne číhá za *uzly*, kdežto dosud jsem přišel pouze na jeden uzel, mne ujistily, že někdo nepovolaný provaz záměrně oddělil - můj neznámý marentinský přítel jistě neskončil svou práci zde; navíc bylo zřejmé, že po délce lana měly být nejméně dva či tři uzly.

Nevěděl jsem kudy kam, neboť jsem neměl ani tušení, kterou chodbou se mám dát a kde asi na mne číhá oznámené nebezpečí jedním z tunelů jsem se však pustit musel, neboť tam, kde jsem byl, jsem zůstat nemohl a nic bych tím nezískal.

Vběhl jsem tudíž do prostřední chodby a vnořil se do její temné, chmurné hlubiny s modlitbou na rtech.

Podlaha stoupala prudce vzhůru a za chvíli jsem se ocitl před těžkými dveřmi.

Chvíli jsem naslouchal za dřevěnou deskou, a když jsem za ní nic podezřelého neslyšel, vrazil jsem dovnitř. Ocitl jsem se v komnatě plné žlutých bojovníků.

První z nich, který mne spatřil, rozevřel údivem oči - a v téže chvíli jsem ucítil na prstě bodavý pocit, který mně věstil, že je kdesi nablízku přítel.

A vtom mne již zřeli i ostatní a hrnuli se výhrůžně ke mně - byli to vesměs členové palácové stráže, kteří mne znali a rázem pochopili, oč běží.

První na mě vložil ruku ten, který měl prsten téže moci jako já. Když se ocitl zcela těsně u mne, zašeptal mi do ucha: „Vzdejte se mně!“ a nahlas dodal: „Jste mým zajatcem, bílý muži,“ a výhrůžně se na mne zbraní osopil.

A tak John Carter, princ Helia, se bez obrany vzdal jedinému protivníku. Ostatní se seběhli kolem nás a zahrnovali mne otázkami. Odepřel jsem jim odpovídat a posléze ten, jenž mne zajal, prohlásil, že mne odvede zpět do mé cely.

Jakýsi důstojník nařídil několika bojovníkům, aby nás provázeli. Za okamžik poté jsme se vraceli touže cestou, kterou jsem přišel. Můj přítel krácel zcela těsně vedle mne a kladl mi mnoho pošetilých otázek, odkud přicházím a podobně, až posléze jeho druzi se nás a našeho tlachání přestali všímat.

Můj přítel hovořil stále tišším a tišším hlasem, až nám posléze ani nejbližší nemohli rozumět. Lest mého spojence byla skvěle vymyšlena a svědčila, že Talu se nemýlil v jeho schopnostech, když mu svěřil tak nebezpečný a zodpovědný úkol.

Jakmile se můj spojenec přesvědčil, že ostatní strážci nás neposlouchají, zeptal se mne, proč jsem nešel dále cestou, kterou mně naznačoval provaz. Když jsem mu řekl, že motouz byl přeríznut právě v místě, kde se chodba rozštěpovala na pět poboček, podotkl, že pravděpodobně někdo náhodou potřeboval kus provazu, a vida jej ležet na zemi, část si uřízl - neboť si byl jist, že „hloupí Kadabrané by ani ve snu nepřišli na jeho pravý účel.“

Dříve ještě než jsme došli k místu, kde se chodba rozdělovala na pět odboček, můj marentinský přítel zařídil vše tak, že jsme se poněkud opozdili za ostatními, a když jsme se ocitli na rozcestí, zašeptal mi:

„Prchejte první chodbou po vaší pravici. Vede do strážné věže na jižních hradbách. Já pak zavedu vaše pronásledovatele vedlejším tunelem,“ a vrazil mne do tmavého jícnu otvoru. Současně vykřikl, předstíraje bolestný úder - svalil se na zem, aby se ostatní domnívali, že jsem jej srazil a uprchl.

Za mnou se ozýval vzrušený křik strážců a ozvěna hlaholila v chodbách, ztrácejíc se teprve tehdy, když Taluův důvěrník je zavedl nepravou cestou dále, předstíraje horlivé pronásledování.

Šlo mně o život. Prchal jsem ponurým podzemím paláce Salensus Olla - přesto však že smrt na mne vztahovala drápy, musel bych býval být pozoruhodným zjevem pro každého, kdo by mě mohl v oné chvíli spatřit, neboť jsem se usmíval; byl to úsměv vděčnosti vůči bezejmennému marentinskému hrdinovi, kterému jsem děkoval za svůj život.

Onen neznámý byl právě takový jako moji milovaní Helijští. Kdykoliv potkám člověka s tak ryzím charakterem, ať je příslušníkem kterékoliv rasy, moje srdce se nedovede zdržet a překypuje radostí. Byl to věru skvělý čin! Můj neznámý spojenec riskoval svůj život pro mne z prosté příčiny, že jsem měl na prstě tentýž prsten jako onen, který mu svěřil jeho vladař.

Chodba, kterou jsem prchal, vedla značný kus cesty přímo a končila u paty spirálovité plochy vedoucí vzhůru - když jsem proběhl i tuto, stanul jsem náhle v kruhové síni v přízemí věže.

V komnatě dlelo asi tucet rudých otroků, kteří se zabývali leštěním a opravováním zbraní svých žlutých pánů. Stěny místnosti byly zakryty stojany, na kterých bylo pověšeno obrovské množství přímých i zahnutých mečů a řada dýk a nožů. Byla to zřejmě zbrojnice. Pouze tři žlutí bojovníci hlídali pracující otroky.

Jediným okamžikem jsem si uvědomil celou scénu. Zde byla hojnost zbraní! A byli zde i šlachovití rudí válečníci, jejichž branné síly bylo lze použít!

A nyní tu byl rovněž John Carter, helijský princ, který právě potřeboval obé: zbraně i válečníky!

Když jsem vkročil do místnosti, zřeli mne strážci i věžňové zároveň.

Blízko vchodu, jímž jsem vstoupil, byl umístěn stojan s dlouhými meči. Když moje ruka sevřela jílec těžké zbraně, všiml jsem si tváří dvou otroků, kteří pracovali bok po boku poblíž stojanů.

Jeden ze strážců se mně postavil do cesty. „Kdo jste?“ otázel se mne. „Co zde pohledáváte?“

„Přicházím pro Tardos Morse, jeddaka Helia, a jeho syna Mors Kajaká,“ zvolal jsem, ukazuje na oba rudé zajatce, kteří rázem vstali, a poznávající mě, zírali na mne udivenýma očima.

„Povstaňte, rudí muži! Než zemřeme, necht' svým hrdinským odbojem si v paláci okarského tyrana zbudujeme památník, který bude na věčnost zdobit čest a slávu helijského jména v análech Kadabry!“ pokračoval jsem, neboť jsem viděl, že všichni zajatci byli příslušníky Tardos Morsovy flotily.

A vtom již se na mne první strážce vrhl a řež započala. Ke své nemalé hrůze jsem si všiml teprve nyní, že rudí otroci jsou připoutáni řetězy ke kruhům, zapuštěným v podlaze.

PÁKA MAGNETU

Stráže si vůbec nevšímaly otroků, neboť neboží rudí se nemohli hýbat mimo okruh dvou stop, jelikož byli řetězy připoutáni ke kruhům zapuštěným v podlaze; přesto však se každý z nich chopil zbraně, kterou měl v práci v okamžiku, když jsem vstoupil do místnosti, a chystali se mně přispět ku pomoci, seč jen to bude možno.

Žlutí strážci se zabývali pouze mnou a brzy se přesvědčili, že ačkoliv jsou tři, jen těžko obhájí zbrojnici před Johnem Carterem. Kdybych tak byl měl u sebe svůj obvyklý dlouhý meč! Okarská zbraň, kterou jsem měl v ruce, mně valně nevyhovovala.

Zpočátku mně působilo dosti obtíží ubránit se jejich zákeřným hákům; po chvíli se mi však podařilo strhnout ze stojanu u zdi druhý meč, kterého jsem použil, abych čelil ranám zahnutých čepelí, jimiž mne moji protivníci zasypávali.

Všichni tři strážci na mne útočili najednou a jen šťastné náhodě mám co děkovat, že jsem vyvázl životem. Jeden z nich na mne nebezpečně vyrazil s hákem, zatímco ostatní dva mě tísnilí ke zdi. Uskočil jsem a nadzdvihl ruku, takže protivníková ocel mne jen škrábla na boku a zaryla se do stojanu s dýkami, jenž stál za mnou.

Dříve než strážce vyprostil svoji zbraň, proklál jsem jej mečem. Poté jsem se uchýlil k obvyklé taktice, která mně nesčíslněkrát zachránila život. Vrhł jsem se na oba zbývající válečníky jako příval, zasypával je deštěm ran a bleskurychlých výpadů, až jsem viděl, že se bojí o své životy.

A tu jeden z nich počal volat o pomoc, bylo však již pozdě na záchranu.

Oba byli nyní plně v mých rukou a jejich zdolání bylo již pro mne pouhou hračkou. Zahnal jsem je, kam jsem potřeboval - na dosah mečů rudých otroků, připoutaných řetězy k podlaze. Za okamžik byli oba strážci mrtvi. Jejich zoufalý křik o pomoc nebyl však nadarmo, neboť bylo slyšet na chodbách halas ozbrojenců a dusot kročejů, třesk zbraní a povely důstojníků.

„Dveře! Johne Cartere, rychle uzavřete dveře!“ zvolal Tardos Mors.

Otevřeným vchodem bylo vidět, jak stráže z protilehlého dvora přicházejí svým ohroženým druhům na pomoc.

Za několik vteřin již budou u nás v komnatě ve věži! Jediným skokem jsem se ocitl u těžkých dveří. S třeskotem zapadly mohutné veřeje.

„Závoru!“ volal Tardos Mors.

Snažil jsem se zasunout závoru do otvoru pro ni určeného, leč moje úsilí nevedlo k cíli.

„Zdvihněte ji trochu do výše, aby mohla spíše zapadnout do drápáku,“ upozorňoval mne jeden z rudých.

Slyšel jsem dusot žlutých bojovníků těsně za dveřmi. Posléze se mně podařilo zasunout závoru právě v kritickém okamžiku, kdy první žlutý válečník v prudkém útoku dopadl celou vahou svého těla na vnější stěnu veřejí.

Dveře držely pevně - zarazil jsem útok žlutých v pravý čas; zachránil nás vlastně pouhý zlomek vteřiny.

Nyní obrátil jsem svoji pozornost k zajatcům. Přistoupil jsem nejprve k Tardos Morsovi s otázkou, kdo má klíče, kterými lze otevřít zámky jejich pout.

„Má je velitel stráže,“ odvětil jeddak Helia, „který se nalézá mezi oněmi, již se sem právě dobývají. Bude nutno rozbít pouta násilím.“ Mnozí rudí mezitím již sekali do svých pout zbraněmi, které právě měli v ruce. Žlutí zuřivě bušili do dveří dýkami a sekýrami.

Hmoždil jsem se usilovně s pouty Tardos Morse. Znovu a znovu jsem se snažil ostrým mečem rozbít zámek - zatím nápor na dveře byl zuřivější a zuřivější.

Posléze jeden článek řetězu povolil mému úsilí a za okamžik poté Tardos Mors byl svoboden, pouze část okovu mu ještě visela na kotníku.

Třísky dveří, padající z dřevěné výplně do komnaty, svědčily o tom, že naši nepřátelé jsou na postupu.

Mohutné veřeje se chvěly pod příšerným deštěm ran rozdivočelých žlutých.

Třesk a hluk, způsobovaný bušením do dveří a rozbíjením pout, byl ohlušující. Sotva byl Tardos Mors volný, jal se pomáhat ostatním zajatcům, kdežto já jsem se jal osvobozovat z okovů Mors Kajaka.

Museli jsme si pospíšet, chtěli-li jsme všechna pouta rozbít, dříve než žlutí vyrazí dveře. A vtom již veřeje povolily - Mors Kajak přiskočil k otvoru, aby zabránil prvnímu náporu žlutých, neboť bylo třeba získat čas k osvobození zbývajících vězňů.

Jeddak Helia se chopil meče a působil v řadách Okarianů zmatek a hrůzu, kdežto my jsme se hmoždili s necitelnými řetězy, které tvořily překážku mezi našimi druhy a svobodou.

Posléze byli všichni rudí až na jednoho osvobozeni - zbytek dveří vtom padl dovnitř, jsa roztržtěn ranou improvizovaného berana, a žlutá horda se hnala na nás.

„Pospěšte do hořených komnat!“ vzkřikl rudý muž, který dosud byl připoután ke kruhu v podlaze. „Pospěšte do hořených komnat! Ve věži se ubráníte proti celé Kadabře. Nezdržujte se zde kvůli mně, neboť děkuji bohu za čest, že mně dopřál zemřít pro Tardos Morse a prince Helia.“

Byl jsem však spíše ochoten obětovat život nás všech, než opustit třebas i jen jediného z nás, tím méně pak hrdinu, který svými slovy prokázal svoji oddanost a neohroženost.

„Zbavte jej pout!“ zavolal jsem na dva z našich lidí. „My zatím zadržíme nápor žlutých.“

Bojovalo nás deset proti okarské stráž. Jsem si jist, že staré, ponuré zdi strážní věže nikdy dosud nespátřily tak zuřivý boj, jako byl onoho dne ten náš.

První vlna žlutých bojovníků byla odražena ostřím deseti mečů helijských veteránů. Tucet okarských mrtvol zatarasilo cestu, leč jejich druzi nedbali této ztráty a hrnuli se přes nehybná těla svých druhů. Stěny se otřásaly ozvěnou jejich sveřepého válečného pokřiku.

Brodili jsme se v krvi, opírajíce se jeden o druhého - byl to boj velmi těžký, neboť pro nedostatek místa jsme se museli mít na pozoru, abychom neporanili jeden druhého. Do válečného pokřiku Okarských mísil se hláhol našich: „Pro Helium! Pro Helium!“ - hláhol, který šířil po staletí slávu helijského jména od pólu k pólu a povzbuzoval v bitvách nejstatečnější ze statečných.

Podařilo se nám rozbít i pouta posledních z našich. Nyní nás stálo proti Salensus Ollovým žoldněřům třináct. Téměř všichni jsme krváceli z několika ran, leč dosud nikdo z nás nepadl.

Otvorem dveří jsme zřeli, jak stovky žlutých bojovníků se hrnou přes dvůr dovnitř, a v chodbě, jíž jsem vstoupil do zbrojnice, se ozýval řinkot kovu a ryk hlasů.

Bylo zřejmo, že za okamžik budeme napadeni ze dvou stran a veškerá naše hrdinnost nám nebude nic platná proti početné přesile. „Vzhůru do hořejších komnat!“ zvolal Tardos Mors a za moment poté

jsme spořádaně ustupovali k chodbě vedoucí do vyšších poschodí.

Když jsme couvli od dveřního otvoru, došlo ke krutému boji uprostřed zbrojnice, neboť žlutí se okamžitě hrnuli za námi. Při tom jsme ztratili svého prvního muže - byl to skvělý chlapík, kterého jsme stěží mohli postrádat; posléze všichni již se uchýlili do chodby vedoucí vzhůru, kromě mne - musel jsem zadržet nápor Okarských, dokud ostatní nahoře nebudou v bezpečí.

V úzkém, spirálně zatočeném koridoru mne mohl napadnout vždy jen jeden protivník, takže jsem se mohl skvěle a úspěšně bránit, alespoň po onu krátkou dobu, jež byla nezbytná. Poté, zvolna couvaje, stoupal jsem pozpátku chodbou vzhůru.

Boj byl stále tuhý a cesta na vrchol věže dlouhá. Sotva jsem zdolal jednoho soka, okamžitě vyvstal proti mně druhý, aby zaujal místo mrtvého druhá; a tak po hrůzném krveprolití - každá píd' chodby stála mnoho lidské krve - jsem se posléze dostal do prostranné strážní věže Kadabry, jejíž stěny byly ze skla.

Tam mne moji druzi na chvíli vystřídali, abych si mohl oddychnout, leč brzy již jsem opět stál u zdi a sledoval krajinu.

Z věže byl skvělý rozhled po širém okolí do vzdálenosti mnoha mil. Směrem k jihu táhla se syrová ledová pustina, sahající až k mohutné ledové bariéře. Daleko na východě a západě i na poněkud zamlženém severu rýsovala se ostatní okarská města; v bezprostřední blízkosti pak bylo lze zřít hradby Kadabry, za nimiž se hrůzně týčil do výše ponurý Strážce Severu.

Poté jsem obrátil své zraky dolů do ulic Kadabry; zřel jsem, že na volných prostranstvích i dvorech panuje kromobyčejná vřava. Všude kolem pak zuřila bitva - množství ozbrojenců v sražených řadách se hrnulo nejbližší branou do města.

Nechtěje věřit svým zrakům, přiblížil jsem se zcela těsně ke skleněné stěně věže a zíral jsem upřeně na kromobyčejnou podívanou. Než nemohl jsem déle pochybovat. Radostně jsem vykřikl na Tardos Morse, což jistě znělo podivně uprostřed kleteb a mručení mužů bojujících u vchodu, a stručně jsem mu vylíčil, co vidím.

Tardos Mors ke mně přistoupil a spolu jsme zírali do ulic Kadabry a na husté šiky helijských bojovníků, jejichž hrdé prapory vlály v studeném arktickém vzduchu.

Zpravili jsme o této šťastné události naše mužstvo a vzápětí nato prastaré stěny věže otřásaly se mocným chorálem upřímného dí-

kůvzdání.

Než museli jsme dále bojovat, neboť přesto, že naše šiky vtrhly do Kadabry, město jimi nebylo ještě úplně pokořeno a nevzdalo se - kromě toho jeddakův palác tvořil sám pro sebe těžko dobytou pevnost. Strídali jsme se jeden po druhém u ústí chodby a bránili jsme se proti náporu žlutých, zatímco ti z nás, kteří byli právě volní, kochali své zraky na vítězném postupu našich, kteří se bili dole pod námi.

Nyní pronikli až k palácové bráně. Obrovské berany byly metány proti mohutné okované ploše. Déšť smrtonosných střel a oštěpů, snesších se z vrcholu hradby, však zarazil jejich postup.

Naši znovu útočili, leč mohutný šik Okarských, vyhrnuvši se z vedlejší ulice, narazil na přední voj dobyvatelů - udatní naši krajané klesali mrtvi, zmoženi jsouce přesilou.

A vtom se brána paláce otevřela a výkvět vlastní osobní jeddakovy stráže spěchal posílit polorozdrcené šiky Okarských. V tomto okamžiku zdála se situace našich být skutečně kritickou, leč poté jsem spatřil statnou postavu bojovníka na olbřímím thoatu - nebyl to zakrslý thoat rudých Mart'anů, nýbrž jeden z jeho ohromných bratranců, jací obývají pusté končiny vyschlých oceánů.

Bojovník prosekával si pádnými ranami svého meče cestu kupředu a za ním se řadily rozvrácené šiky Helijských. Když pozdvihl hlavu, povzbuzuje zástupy, jimž velel, viděl jsem mu do tváře. Srdce se mně dmulo pýchou a štěstím, když jsem zřel, jak rudí pod jeho vedením znovu dobývají ztracené půdy, uvědomuje si při tom, že onen statečný bojovník na olbřím thoatu je můj syn - Carthoris z Helia.

Po jeho boku se rval mohutný mart'anský válečný pes - nepotřeboval jsem se podruhé dívat, abych poznal, že je to Woola, můj věrný, oddaný Woola, který skvěle vykonal svěřený mu úkol a přivedl záchranné šiky v nejkritičtějším okamžiku - v pravý čas!

Že skutečně v pravý čas?

Ozvaly se ve mně pochybnosti, leč bylo-li již skutečně pozdě na naši záchranu, bylo přece alespoň dosti času na pomstu. Vojáci naší neporazitelné armády, dozvědí-li se, že jsme mrtvi, nezanechají v Kadabře živou duši a kámen na kameni. Povzdechl jsem si při pomyslení, že již možná nebudu naživu, abych toho byl svědkem.

A znovu jsem obrátil své zraky ven. Rudí sice dosud ještě neztekli vnější palácové hradby, bili se však proti Okarským jako lvi - byli to věru skvělí bojovníci, kteří zápasili o každou píd' země.

A vtom moje pozornost byla upoutána novou bitevní jednotkou, která se objevila před městskými hradbami - byl to obrovský šik válečníků na thoatech, jejichž hlavy vysoko čněly nad rudé muže. Divočké hordy z pustých končin vyschlých oceánů dalekého jihu, naši věrní zelení spojenci nám přišli na pomoc.

Za hrůzně příšerného ticha hnali se k bráně - měkká kopyta jejich strašidelných thoatů deptala nehlučně půdu. Hrnuli se jako příval do města, jehož osud byl nyní již zpečetěn. Když stanuli na širokém prostranství před palácem Jeddaka jeddaků, zřel jsem v jejich čele obrovitou postavu jejich proslaveného vůdce - Tars Tarkase, jeddaka Tharků.

Moje přání se tedy splnilo, neboť zřel jsem opět svého nejlepšího přítele v ohni boje, a přestože jsme nebojovali bok po boku jako vždy dříve, bili jsme se za touž věc - já zde ve strážní věži Okaru, on dole na prostranství před jeddakovým palácem.

Naši nepřátelé ve věži neustávali v útocích a tvrdošíjně se dovnitř snažili vniknout noví a noví, přestože příchod do komnaty, v níž jsme byli shromážděni, byl zahrazen hromadami mrtvol jejich druhů. Chvillemi v útoku polevili - odtahovali totiž mrtvolky, aby měli místo k další řeži - a poté znovu pili z poháru smrti.

Bojoval jsem právě s ostatními u vchodu do komnaty, do níž jsme se uchýlili, když vtom Mors Kajak, jenž zíral na bitvu, zuřící dole v ulicích, vzrušeně vzkřikl. Jeho hlas zněl tak příšerně, že jsem přenechal své místo u dveří jinému a přiskočil jsem k němu. Ukázal mně do dálky k jižnímu obzoru, na němž se matně rýsovala sněžná a ledová hradba.

„Běda!“ zvolal. „Krutý osud mne přinutí, abych byl svědkem bídného konce těchto lidí, aniž bych měl jakoukoliv možnost je varovat či přispět jim ku pomoci - neboť již nyní jsou ztraceni.“

Když jsem se podíval oním směrem, zřel jsem příčinu jeho vzrušení. Ke Kadabře se majestátně blížila od ledové přehrady mohutná vzdušná flotila. Rychlost letu se každým okamžikem zvětšovala.

„Hrůzný kůl, který zde nazývají Strážcem Severu, bude jejich hrobem,“ řekl smutně Mors Kajak, „právě tak jako se stal hrobem hrdé flotile Tardos Morse; pohleďte jen na bídné trosky kdysi vznešeného vzducholodstva, které se kupí před sloupem smrti, jemuž nikdo neodolá.“

Viděl jsem totéž; viděl jsem však ještě něco více, co Mors Kajak

nemohl spatřit - zřel jsem v duchu podzemní komnatu, jejíž stěny byly posety podivnými přístroji a pákami.

Ve středu oné místnosti byl obdélný stůl a za ním seděl malý, scvrklý stařec, počítající své bohatství; nejzřetelněji však jsem viděl na zdi velkou černou páku, na jejíž hladce leštěné rukojeti byl vyryt symbol magnetu.

A ohlédl jsem se znovu na blížící se eskadru. Během pouhých pěti minut bude hrdá flotila rozdracena v bezmocné trosky, ležící u úpatí kůlu před Kadabrou; žluté hordy se vyhnou z městských bran a vrhnou se jako stepní psi na nebohé oběti zmírající ve vracích svých letounů; a za nimi přijdou sveřepí aptové. Zachvěl jsem se bezděky při této myšlence, neboť jsem si zcela zřetelně dovedl představit onu hrůznou scénu.

Nebyl jsem nikdy zvyklý dlouho uvažovat, vždy jsem raději rychle jednal; popud k činu a čin sám spadají u mne vždy v jedno. Uvažuji-li, pak uvažuji vlastně v podvědomí a objektivně o tom nevím. Ovšem psychologové mi tvrdí, že podvědomí není schopno rozumného úsudku, a tudíž že podrobné zkoumání mých mentálních pochodů by pro mne nebylo nikterak lichotivé; nechť ať je tomu již jakkoliv, často jsem svým bleskurychlým rozhodnutím získal více úspěchu než nudní, rozvášní myslitelé, kteří by se utopili ve svých úsudcích, dříve než by se dostali k činu.

A nyní rovněž rychlost akce byla základním předpokladem jakéhokoliv úspěchu ve věci, k níž jsem se rozhodl.

Chopil jsem pevně do ruky svůj těžký meč a vyzval jsem našeho válečníka, jenž právě chránil vchod do komnaty, aby mně ustoupil stranou.

„Cestu pro helijského prince!“ zvolal jsem; a dříve než udivený žlutý bojovník, jež neblahý osud postavil právě proti mně, se vzpamatoval a pochopil, oč běží, sťal jsem mu hlavu a hnál jsem se jako rozdivočelý býk kupředu - vstříc těm, kteří byli za ním.

„Cestu pro helijského prince!“ vzkřikl jsem a razil si neohroženě průchod mezi udivenými žoldněři Salensus Olla.

Sekaje doleva a doprava, bil jsem se v spirálovité chodbě tak statečně, že dříve než jsem došel dolů, Okarští se zmateně dali na útěk, domnívající se, že proti nim postupuje celá armáda.

Komnata v přízemí byla prázdná - všichni okarští bojovníci prchli do dvora, takže když jsem sestupoval točitým koridorem do podzemí,

nikdo mne nespátřil.

Hnal jsem se, jak jen jsem mohl nejrychleji, k rozcestí pěti chodeb, odkudž jsem odbočil do tunelu, vedoucího ke kobce lakotného starocha.

Nezdržoval jsem se formalitou, jakou je klepání, a vrazil jsem dovnitř jako puma. Stařec seděl u stolu; sotva mne však spatřil, vstal a chopil se meče.

Neohlížel jsem se po něm více a jedním skokem ocitl jsem se u magnetické páky; přestože však jsem byl rychlý, houževnatý stařík byl rychlejší než já a postavil se s mečem v ruce proti mně.

Vrhl se na mne jako tygr - teprve nyní jsem pochopil, proč Salensus Oll si vyvolil právě Solana k zastávání tak důležité povinnosti. Dosud nikdy v životě jsem nespátřil tak obdivuhodné šermířské umění a tak kromobyčejnou pružnost, jakou mně ukázal ten starý, scvrklý pytel kostí, zvaný Solanem. Byl v téže chvíli na čtyřiceti místech a musel jsem si dát dobrý pozor, aby mne skvělou ranou neposlal k mým předkům. Měl jsem pocit, že si snad ze mě tropí šprýmy, leč mohlo se zcela lehce stát, že budu záhy chladnou mrtvolou.

Nikdo by nevěřil, jak nevyhnutelná nutnost dovede v člověku vzbudit netušené schopnosti.

Onoho dne v podzemním sklepení barbarského paláce Jeddaka jedaků, Salensus Olla, jsem poznal, co znamená právě šermířské umění, a uvědomil jsem si, jakého mistrovství v ovládání zbraně jsem vlastně schopen, donutí-li mne osud bít se s takovým umělcem meče, jakým byl Solan.

V prvních okamžicích střetu jsem byl překvapen; po chvíli však se probudily skryté bojové schopnosti, dřímající ve mně, a bil jsem se tak, jak snad dosud žádný jedinec ve vesmíru.

Bylo skutečně škoda, ba téměř bych řekl neštěstím pro celou planetu, že onen královský souboj se odbyval v ponurém sklepení v podzemí paláce a že nebyl svědkem ani jediný pár lidských očí přinejmenším posuzováno dle barsoomského měřítká, podle nějž krvavý souboj je nejváženějším a největším činem mezi jednotlivci, národy i rasami.

Bil jsem se, abych se mohl přiblížit k magnetické páce, Solan se snažil všemocně mně v tom zabránit; přitom jsme nebyli vzdáleni od rukojeti více než pouhé tři stopy, a přesto se mně nepodařilo dosud přiblížit se k ní ani o jedinou píd'.

Pět minut trval již náš boj. Uvědomoval jsem si, že se musím dostat

k páce během několika nejbližších vteřin, neboť jinak bude přilétající vzdušná eskadra ztracena; uchýlil jsem se proto ke své oblíbené výpádové taktice. Solan však čelil mým výpadům jako skála mohl jsem právě tak bojovat s cihlovou zdí.

Třesk našich zbraní byl ohlušující, jiskry sršely z našich čepelí. Chvilími jsem byl blízek toho nabodnout se v zoufalství na hrot starcova meče, cítil jsem se však být v právu, a proto jsem si také více důvěřoval, kdežto Solan musel cítit, že se bije za zlou věc.

Nakonec mi nezbyvalo než uchýlit se ke lsti; zaútočil jsem na Solana z boku, doufaje, že i on, aby lépe čelil mým útokům, se ke mně obrátí stranou. Bili jsme se nyní bokem k magnetické páce - vytoužený cíl jsem měl na dosah pravé ruky.

Kdybych se byl však byť i jen na jediný okamžik nekryl a sáhl po páce, byl bych býval zcela jistě zabit. Musel jsem ovšem riskovat toto svrchované nebezpečí, a zachránit tak svým životem blížící se flotilu. Učinil jsem fingovaný výpad kupředu, rychle jsem couvl a pověsil se celou vahou na páku, strhnul ji dolů.

Solan byl tak překvapen a zděšen mým nenadálým činem, že zapomněl dokončit útok. Upustil meč z ruky, divoce vykřikl a hnál se po páce. Byl to jeho poslední výkřik, neboť dříve než se jeho dlaň dotkla držadla, proklál mu můj meč srdce.

ČAS BITVY

Solanův poslední zoufalý výkřik nebyl marný, neboť za okamžik poté vrazilo do komnaty asi tucet ozbrojenců; přišli však již pozdě, neboť ona krátká chvíle stačila, abych páku ohnul a zničil tak, že nebylo již možno navrátit ji do její původní polohy a uvést v činnost onen ďábelský magnet.

Náhly příchod ozbrojenců mne přinutil, abych hledal úkryt v nejbližší chodbě, která se mně naskytla; k svému nemalému rozmrzení jsem však shledal, že jsem se ocitl v nepravém tunelu, více nalevo, neboť jsem se v něm nevyznal.

Ozbrojenci buď slyšeli můj útěk, nebo alespoň tušili, kudy prchám, takže ledva jsem uběhl několik yardů, zaslechl jsem kroky svých pronásledovatelů. Neměl jsem v úmyslu zastavit se zde v podzemí a bít se tu, když bylo mých paží a mého meče nahoře ve městě mnohem spíše zapotřebí. Jakýkoliv boj v sklepení paláce byl bezúčelným mrháním sil.

Moji pronásledovatelé však byli těsně za mnou; poněvadž jsem ovšem neznal cestu, uvědomil jsem si, že mne brzy dostihnou, a že bych tudíž učinil nejlépe, kdybych se někde v chodbě skryl, tak aby mne přešli, načež bych se vrátil do Solanovy komnaty a odtamtud známým tunelem do věže nebo do městských ulic.

Chodba stoupala stále strmě do výše a nyní vedla přímo kupředu až tak daleko, pokud jsem před sebe dohlédl, a byla velmi dobře osvětlena. Až moji pronásledovatelé přijdou na tento rovný úsek tunelu, uvidí mne a moje naděje na uniknutí, aniž bych jimi byl zpozorován, bude vůbec zhcena.

A vtom jsem spatřil, jak po obou stranách ústí do chodby řada dveří; poněvadž všechny dveře vypadaly navlas stejně, otevřel jsem první, u kterých jsem právě stanul. Ocitl jsem se v malé, přepychově zařízené komnatě - byl to zřejmě jakýsi předpokoj úřední nebo audienční palácové síně.

Na protilehlé stěně byl dveřní otvor, zakrytý těžkými záclonami, za nimiž jsem slyšel šumot hlasů.

Prošel jsem chvatně malým předpokojem, a rozhrnuv záclony, nahlédl jsem do hlavní místnosti. Zřel jsem před sebou shromáždění asi padesáti nádherně oděných okarských šlechticů, stojících před trůnem,

na němž seděl Salensus Oll. Jeddak jeddaků právě mluvil k shromážděným.

„Stanovená hodina nadešla,“ pravil vládce v okamžiku, kdy jsem vstoupil do komnaty. „Vůle jeddaka Okaru se musí stát skutkem, přestože nepřátelé vtrhli do města. Upustíme od slavnostních obřadů, ponevadž každé paže je dnes zapotřebí pro obranu Kadabry. Pouze aby starému mravu bylo učiněno zadost, padesát nejvybranějších šlechticů bude svědky volby nové královny Okaru.“

Za několik okamžiků se obřad skončí a všichni se vrátíme do vřavy boje. Královna Okaru, ta, jež je doposud ještě helijskou princeznou, bude pak pohlížet z bezpečí dámské věže na zničení a zkázu svých bývalých krajanů a přesvědčí se o síle a zdatnosti svého nového chotě.“

Domluviv, přistoupil k jednomu z dvořanů a cosi mu tiše nařídil. Sluha popošel k malým dvířkám, ústícím do protilehlé stěny komnaty, a rozevřev je dokořán, zvolal:

„Cestu pro Dejah Thoris, budoucí královnu Okaru!“

V otvoru veřejí se objevili dva strážci, vlekoucí vzpouzející se nevěstu k oltáři. Dejah Thoris měla svázaný ruce za zády - zřejmě aby jí bylo zabráněno v sebevraždě.

Její rozevlátý vlas a dmoucí se hrud' svědčily o tom, že ačkoliv byla spoutána, bránila se svému údělu, jak mohla.

Sotva ji Salensus Oll spatřil, povstal, a tasiv svůj meč, vyzval shromážděných padesát šlechticů, aby i oni tasili meče, a utvořili tak oblouk, jímž měla nebohá Dejah Thoris projít svému neblahému osudu vstříc.

Když jsem si uvědomil, jaké kruté překvapení čeká v nejbližších okamžicích na vládce Okaru, nemohl jsem se ubránit, aby mé rty samovolně nezkřivil škodolibý úsměv, přičemž moje paže pevně sevřela jílec zkrváceného meče.

Když jsem zíral na procesí, blížící se zvolna k trůnu - bylo to několik kněží, Dejah Thoris a dva strážci - zahlédl jsem v pozadí komnaty za drapériemi, které zakrývaly stěnu za panovnickým stolcem, černou tvář, jejíž pronikavé oči byly upřeny na Salensus Olla, očekávajícího na trůnu svoji nevěstu.

Strážci surově nutili moji milovanou princeznu, aby vystoupila nahoru po stupních trůnu a postavila se vedle okarského tyrana. V té chvíli jsem neměl oči ani myšlenky pro nic jiného než svoji zbožno-

vanou Dejah Thoris. Jeden z kněží otevřel jakousi knihu, a pozvednul pravici do výše, odříkával starobylý zpívaný rituál. Salensus Oll vztahoval paži po ruce své nevěsty.

Měl jsem původně v úmyslu vyčkat, až se mně naskytne vhodná příležitost s rozumnou nadějí na úspěch, abych Dejah Thoris osvobodil; vždyť byt' i by se celá svatební ceremonie odbyla, jiné manželství nemohlo být platno, dokud já žiji. Jednalo se mně samozřejmě především o osvobození Dejah Thoris - chtěl jsem ji vyvést ze Salensus Ollova paláce, jakmile to bude možno; skutečnost pak, stane-li se to po pseudoobřadech, či před nimi, byla vedlejší.

Když však jsem spatřil, jak hnusná Salensus Ollova paže se vztahuje po něžné ruce mé milované princezny, nedovedl jsem se udržet déle, a dříve než si okarští šlechtici uvědomili, oč vlastně běží, prorazil jsem jejich řídké řady a stanul jsem na pódiu u trůnu, vedle Dejah Thoris a Salensus Olla.

Plochou hranou meče jsem odrazil jeho nataženou vilnou ruku; poté jsem uchopil Dejah Thoris kolem pasu a postavil se před ní; za sebou jsem měl stěnu s drapériemi a před sebou tyrana severu a jeho šlechtice.

Jeddak jeddaků byl muž jako hora - vlastně bylo to surové, sverepé zvíře; když jsem jej zřel stát nade mnou s vousy ježícími se hněvem v ohyzné tváři, věřím, že méně zkušený bojovník než já by byl z něj měl notný strach.

Salensus Oll zlostně zařičel a vrhl se s taseným mečem po mně; nemohu však říci, zda byl dobrým šermířem, či nebyl - v přítomnosti své Dejah Thoris přestával jsem být lidskou bytostí, stával jsem se nadčlověkem a žádný člověk se mně s úspěchem nemohl postavit na odpor.

Zvolal jsem: „Za princeznu Helia!“ A jediným máchnutím těžkého meče jsem proklát hanebné srdce hanebného okarského vladaře, jenž se svalil mrtev se strnulým úšklebkem ze stupňů slavnostního trůnu překvapeným šlechticům k nohám.

Na chvíli zavládlo v svatební síni ponuré ticho. Poté se všech padesát dvořanů rázem vrhlo na mne. Bil jsem se zuřivě; moje postavení bylo velmi výhodné, neboť jsem stál na vyvýšeném pódiu nad nimi - a pak, bil jsem se za nejkrásnější ženu celého vesmíru, za svoji zbožňovanou choť, za matku svého syna.

A za mnou ozývala se stříbrná kadence jejího něžného hlasu; po-

vzbuzovala mne válečným chorálem, který pějí helijské ženy, když jejich muži odcházejí boji a vítězství vstříc.

Cítil jsem, že bych nyní dovedl zdolat třebas i ještě větší počet nepřátel, nic nebylo pro mne v onom okamžiku nemožným ve svatební síni paláce v Kadabře.

Bitka zuřila dále. Salensus Ollovi věrní odvažovali se nahoru ke mně po stupních trůnu, káceli se však dolů se zkrvavenými, roztržitými lebkami. Můj meč poletoval jako blesk - oceňoval jsem mistrovskou školu, kterou jsem si osvojil v souboji se Solanem.

Byl jsem právě zabrán do nejprudšího boje, tísněn dvěma protivníky současně, když jsem za sebou zaslechl podivný šelest. Nemohl jsem se otočit, abych zjistil jeho pravou příčinu. Uvědomil jsem si také, že povzbuzující zpěv mé choti ustal. Chystala se snad Dejah Thoris zaujmout místo po mém boku?

Hrdinná dcera hrdinného světa! Nebylo nepravděpodobno, že by se bez váhání chopila meče a postavila se mně po bok - marťanské ženy se sice necvičí ve válečném umění, duši jsou však bojovnice a v případě nutnosti jsou odhodlány ke všemu.

Leč Dejah Thoris se neobjevila vedle mne - a byl jsem tomu rád, neboť moje postavení v boji bylo by tím ztíženo, jelikož bych byl nucen na ni dávat pozor. Domníval jsem se, že podniká pravděpodobně něco na vlastní pěst, a jsa přesvědčen, že stojí těsně za mnou, bil jsem se neohroženě dále.

Bojoval jsem proti šlechticům Okaru nejméně půl hodiny, aniž jediný z nich stanul nohou na výstupku, kde jsem stál - poté všichni zbylí Okarští, vidouce, že jsou téměř ztraceni, podnikli proti mně poslední zoufalý útok; sotvaže však se přiblížili ke stupňům trůnu, rozevřely se dokořán dveře komnaty a vrazil dovnitř zděšený posel.

„Jeddaku jeddaků!“ zvolal. „Kde je Jeddak jeddaků? Město podlehló náporu nepřátelských hord zpoza ledové bariéry, ba již i brána hlavního paláce je prolomena a bojovníci z jihu vnikají na posvátná místa.

Kde je Salensus Oll? Pouze on může rozdmýchat hasnoucí odvahu našich bojovníků. On jediný může být zachráncem posledního dne Okaru. Kde je Salensus Oll?“

Žlutí šlechtici poodstoupili, takže posel spatřil na zemi v krvi ležící zohavenou mrtvolu svého jeddaka.

Muž zavrával, jsa hrůzou jat, jako by byl zasažen bleskem.

„Prchněte tedy, šlechtici Okaru!“ zvolal. „Nic na Barsoomu vás již nezachrání. Je pozdě! Již přicházejí!“

A vtom již z chodby bylo slyšet hrubý křik, hlas kročeju a třesk a řinkot narážejících na sebe mečů.

Stal jsem se němým divákem této tragické scény. Okarští šlechtici, aniž by se mne dále všímali, prchali z komnaty druhým, postranním východem.

V téže chvíli objevil se ve dveřích, jimiž přišel posel, houf žlutých bojovníků. Couvali do sálu před četou rudých, kteří je zvolna, avšak tvrdošíjně tiskli zpět.

Ze svého vyvýšeného místa na trůně zřel jsem přes hlavy bojujících velitele rudých - byl to můj starý přítel Kantos Kan. Pod jeho vedením probíla si malá četa rudých cestu až do samotného nitra Salensus Ollova paláce.

V okamžiku jsem si uvědomil, že zaútočím-li na Okarské zezadu, uvedu jejich řady ve zmatek a znemožním tak jakýkoliv jejich další odpor. S touto myšlenkou jsem proto sestoupil ze stupňů trůnu sdělil jsem při tom přes rameno několika slovy Dejah Thoris své rozhodnutí, aniž však bych se byl po ní ohlédl.

Neměl jsem o ni již starost, neboť byla nyní, kdy Okarští byli tísněni z jedné strany mnou a z druhé strany Kantos Kanem a jeho družinou, na pódiu sama a úplně bezpečna.

Chtěl jsem, aby Helijští mne viděli a aby se dozvěděli, že i jejich milovaná princezna je přítomna - věděl jsem totiž, že ono vědomí je povzbudí ke svrchovaným výkonům hrdinství a statečnosti, bylo-li ovšem možno podat ještě větší důkaz neohroženosti a odvahy, než jaký poskytovala sama skutečnost, že se jim podařilo proniknout do nitra takřka neprodyšného Salensus Ollova paláce.

Když jsem sestoupil z trůnu a chystal se zezadu útočit na Kadabran, otevřela se náhle malá dvířka po levé straně komnaty a v nich objevili se k mému nemalému překvapení Matai Shang, Otec Thernů, a jeho dcera Phaidor - zírali do nitra sálu.

Vrhli kolem sebe rychlý, letmý pohled. Jejich zornice, rozšířené hrůzou, spočinuly nejprve na mrtvole Salensus Olla, na tratolišti krve pod trůnem a na mrtvých tělech šlechticů, které skosil můj meč - posléze spatřili i mne a shluk bojujících u hlavních dveří.

Nepokusili se sice vstoupit do komnaty, z místa však, kde stáli, pozorně si prohlédli každý kout. Když zhlédli vše, tahy Matai Shangovy

tváře vzaly na sebe krutý, zuřivý výraz a rty Phaidor přelétl chladný, surový smích.

Poté zmizeli, Phaidor však ještě dříve se mně d'ábelsky vysmála do tváře.

Nechápal jsem v první chvíli význam Matai Shangova a Phaidorina chování, věděl jsem však, že jistě nevěstí pro mne nic dobrého. Za okamžik nato udeřil jsem na okarské válečníky zezadu. Sotvaže mne rudí z Helia spatřili přes ramena svých soků, ozval se v komnatě i na chodbách jásavý hlahol, který v první chvíli přehlušil třesk boje. „Pro helijského prince!“ volali. „Pro helijského prince!“ A jako hladoví, rozvášnění lvi se vrhali na svoji kořist a ubíjeli bojovníky severu, jejichž odpor stále ochaboval.

Žlutí, ocitnuvší se mezi dvěma protivníky jako mezi dvěma mlýnskými kameny, bojovali zoufale. Chápal jsem jejich bídné postavení; kdybych byl býval na jejich místě, byl bych se bil právě tak, s pevným úmyslem povraždit před svojí smrtí pokud možno nejvíce nepřátel.

Byla to slavná bitva a zdála se již být rozhodnuta v náš prospěch, když vtom se v chodbě za četou rudých objevily nové žluté posily. Nyní se karta obrátila - zdálo se, že osud rudých je zpečetěn, neboť se pro změnu oni ocitli mezi dvěma mlýnskými kameny. Přesila žlutých na chodbě byla tak značná, že rudí proti ní museli obrátit všechny síly a na mne zbyli dvořané v trůnní síni.

Čekala mne tuhá práce; tak tuhá, že jsem si nebyl jist, zda ji zdo-lám. Žlutí mne tísnili natolik, že jsem musel od dveří couvat zpět do komnaty. Když pak všichni Okarští již byli uvnitř v místnosti, jeden z nich zavřel za sebou dveře na závoru, aby tak zamezil vstup Kantos Kanovým lidem, kdyby snad mně chtěli přispět ku pomoci.

Byl to od onoho tuctu mužů velmi chytrý strategický čin, neboť za daných okolností jsem jim, vzhledem k tomu, že jsem byl oddělen od svých druhů, byl vydán na milost a nemilost; rudým v chodbě pak byla odříznuta možnost ústupu.

Ocitl jsem se však již dříve v mnohem nebezpečnějších situacích a byl jsem si vědom, že i Kantos Kan často unikl z horších lécek, než byla tato. A proto jsem se vrhl do boje s optimistickou náladou.

Moje myšlenky stále a stále se vracely k mé zbožňované Dejah Thoris, neboť jsem toužil po okamžiku, až ji po boji sevru v objetí a uslyším z jejích něžných rtů slova lásky, která mně byla Osudem po tolik dlouhých let odepřena.

Během bitky neměl jsem čas ani na jediný okamžik se pokradmu ohlédnout na svoji choť, o níž jsem se domníval, že stojí za mnou u trůnu mrtvého jeddaka.

Divil jsem se, proč mne již nepovzbuzuje stříbřitým zpěvem marťanské válečné hymny, než nepotřeboval jsem jiného povzbuzení kromě slastného vědomí, že se bijí za svobodu své něžné choti.

Bylo by nudné, kdybych líčil podrobnosti onoho krvavého střetnutí; díky mému šermířskému umění se mně nakonec zdařilo u paty stolce zdolat i posledního svého soka.

A poté, když hrud' všech protivníků byla proklána mojí ocelí, obrátil jsem se s radostným výkřikem k trůnu, abych sevřel svoji Dejah Thoris v objetí a abych si z jejích rtů slíbal zaslouženou odměnu. Vždyť odyssea za záchranou mé zbožňované choti byla od pólu k pólu zbrocena krví mých nepřátel.

Radostný výkřik však mně odumřel na rtech; ruce mi bezvládně sklesly podél těla; zavrával jsem a klesl na stupně trůnu, jako bych byl zasažen smrtící ranou.

Dejah Thoris zmizela.

ODMĚNA

S uvědoměním, že Dejah Thoris zmizela z trůnní síně, vybavila se mně v hlavě vzpomínka na černou tvář, kterou jsem spatřil pokradmo zírat za drapériemi do nitra sálu poblíž stolce Salensus Olla v okamžiku, kdy jsem neočekávaně vstoupil a zahlédl podivnou scénu, jež se v komnatě odehrávala.

Bylo mně nyní nepochopitelné, že ona zlověstná tvář mne nepřivedla k větší opatrnosti. Proč jsem jen byl tak nepozorný a dopustil, aby prudký běh událostí byl příčinou toho, že jsem zanedbal obvyklá bezpečnostní opatření? Nyní však bylo pozdě zoufat - marnou lítostí se nic nespraví.

Moje zbožňovaná Dejah Thoris znovu upadla do drápů svého úhlavního nepřítele Thurida, černého datora Prvorozených. Moje trýzeň a námaha opět přišly nazmar. Teprve nyní jsem pochopil d'ábelsky škodolibý a hněvivý výraz Matai Shangovy tváře, když zíral do trůnní komnaty, a surový, pekelný chechtot jeho dcery.

Jistě věděli nebo alespoň tušili pravdu a hekkador Svatých Thernů, jenž přišel do trůnní síně se zřejmou nadějí, že zmaří Salensus Ollův plán a sám pro sebe se zmocní Dejah Thoris, vida před sebou jeddakovu mrtvolu a sál zbrocený krví, uvědomil si, že jistě Thurid jej přímo před nosem připravil o vzácnou kořist.

Phaidořin radostný smích pak byl výrazem jejího uvědomění si, jak se mne opět krutý osud dotkl; kromě toho její chorobná, nenávistná žárlivost dosáhla určitého zadostiučinění.

Napadlo mne jako první, abych se podíval za drapérii za trůnem, neboť tam právě jsem viděl Thurida. Jediným prudkým pohybem jsem strhl drahocennou látku z konzol - zřel jsem za ní úzká dvířka.

Uvědomil jsem si, aniž bych se musel více sám sebe tázat, že tudy pravděpodobně Thurid se svojí kořistí uprchl. Tato předtucha byla potvrzena malým, drahokamy vykládaným skvostem, který ležel o několik stop dále na podlaze chodby, do níž dvířka ústila.

Když jsem zdvihl šperk ze země, zřel jsem, že je na něm vyryt znak helijské princezny; přitiskl jsem jej ke rtům a hnal se jako šílený točitými chodbami, které vedly do nižších podlaží paláce.

Uběhl jsem krátkou vzdálenost, když jsem vstoupil do komnaty, v níž jsem se utkal se Solanem. Jeho mrtvola dosud ležela na místě, kde

jsem ji zanechal, a nic nenasvědčovalo tomu, že by zde někdo od oné doby byl prošel; věděl jsem však zcela určitě, že tak učinili alespoň dva lidé - černý dator Thurid a Dejah Thoris.

Octnuv se v kobce, zůstal jsem chvíli stát uprostřed, jsa v rozpacích, kterými dveřmi se mám vydat po správné stopě. Snažil jsem se vzpomenout si na údaje, které Thurid opakoval Solanovi, když jsem poslouchal jejich tajný rozhovor - posléze se mně ona slova Prvorozeného vybavila v paměť, jako by se prodírala z husté mlhy.

„Projdu chodbou - minu tři tunely odbočující doprava; pak se dám do čtvrté chodby vpravo a půjdu až na místo, kde se stýkají tři koridory; budu se držet stále vpravo, avšak těsně podél levé stěny, abych se nezřítil do propasti. Na konci této chodby přijdu na spirálovitou plochu, kterou musím sledovat směrem dolů; pak se již cesta nevětví a tunel vede stále přímo.“

A vtom jsem si již vzpomněl i na dveře, na které Thurid při posledních slovech ukazoval.

Nerozmýšlel jsem se dlouho a pustil se odhodlaně vpřed, ačkoliv jsem si byl vědom, že mne v podzemním labyrintu očekávají vážná nebezpečí.

Část cesty byla černá jako hřích, část pak byla skvěle osvětlena. Úsek, na kterém jsem musel jít těsně podél levé stěny, byl však nejtemnější ze všech. Byl jsem již téměř jednou nohou nad propastí, když jsem si uvědomil, že jsem vlastně na nejnebezpečnějším místě své pouti.

Podél levé stěny vedla uzounká, sotva jednu stopu široká stezka kdokoliv by o propasti předem nevěděl, byl by se do ní zřítil při prvním kroku. Posléze jsem se však šťastně dostal přes nebezpečné místo, chodba se rozsvětčila, a proběhnuv posledním koridorem, náhle jsem stanul na denním jasu uprostřed sněžného pole, pokrytého ledovou tříští.

Rozdíl teplého ovzduší uvnitř města Kadabry a studeného vzduchu zde působil na mne svrchovaně nepříjemně; uvědomil jsem si, že tak, jak jsem byl - to jest téměř nahý - nebudu s to snést trapný chlad a že bych zhynul mrazem, dříve než bych dohonil Thurida a jeho oběť, Dejah Thoris.

Osud byl vůči mně skutečně krutý - i sama příroda se spikla proti mému důmyslu; couvl jsem sklesle zpět do teplého ovzduší chodby a připadal jsem si neskonale zoufalým - snad nejvíce, jak jsem kdy byl.

Nevzdal jsem se ovšem v žádném případě svého záměru pokračovat v pronásledování - byl bych šel kupředu, i kdybych určitě věděl, že mám zemřít, dříve než dostihnu svůj cíl. Nicméně existovala-li by nějaká pohodlnější, byť i zdlouhavější cesta, neváhal bych ji použít, abych zastihl Dejah Thoris v bujaré síle a byl schopen boje.

Sotva jsem se vrátil do chodby, zakopl jsem o kus kožešinového oděvu, který se zdál být připevněn k podlaze těsně u stěny. V šeru jsem nemohl rozeznat, k čemu vlastně je kůže určena a co ji přidržuje, nahnatal jsem však vzápětí, že kožešina uvízla pod jakýmsi zavřenými dveřmi, umístěnými v boku tunelu.

Otevřev dveře dokořán, ocitl jsem se na prahu malé místnosti, jejíž stěny byly lemovány háky, na nichž visely kompletní oděvy, jaké nosívají žlutí při svých procházkách na sněhových pláních.

Vzhledem k tomu, že komnata byla umístěna při ústí chodby, vedoucí z paláce ven do ledové pustiny, bylo zřejmo, že jsem se ocitl v šatně, v níž se Salensus Ollova družina převlékala, dříve než opustila vlahé ovzduší města. Thurid pravděpodobně o této místnosti věděl a opatřil sebe i Dejah Thoris proti chladu arktických plání.

V chvatu strhl několik kožešin na zem a část jedné z nich, vniknuvší pod dveře, mne přivedla na spásnou stopu.

Během několika vteřin jsem na sebe navlékl odučí kůži, nohy jsem opatřil těžkými, kožešinami podšitými botami, jež jsou tak význačnou součástí oděvu člověka, který chce obstát na ledových pláních bez-útesného severu, ve vanu mrazivých větrů.

Znovu jsem vyběhl z ústí chodby, abych vyhledal v čerstvě napadaném sněhu stopy Thurida a Dejah Thoris. Nyní byl můj úkol alespoň lehčí, neboť jsem již nemusel tápat tmou a bát se útoku neznámých příšer; šlépěje ve sněhu mně udávaly bezpečný směr a námahy jsem nedbal.

Cesta vedla zasněženým kaňonem vzhůru k vrcholům nízkých pahorků. Za těmito klesala opět do jiné soutěsky a po čtvrt míli znovu stoupala úzkou stezkou, která se vinula po úbočí skalnatého vrchu.

Dle sněhových stop před sebou jsem zřel, že Dejah Thoris stále zůstávala pozadu a že ji Thurid musel téměř násilím vléci. Na některých úsecích cesty byly patrný pouze Thuridovy otisky - těžce zabořené do kypřého sněhu, hustě jeden vedle druhého; z těchto známek jsem poznal, že Thurid byl nucen Dejah Thoris nést, a představoval jsem si v duchu, jak asi se mu na každém kroku dravě bránila.

Když jsem obešel skalnatý výběžek kolem boku hory, spatřil jsem před sebou cosi, co mně zrychlilo puls - srdce mi bilo radostí, neboť v malém údolí mezi dvěma vrchy stáli před ústím velké jeskyně na sněhu čtyři lidé. Vedle nich spočívalo a jiskřilo na slunci letadlo, které bylo očividně nedávno vytaženo ze skalní skrýše, jež mu sloužila za hangár.

Oni čtyři byli Dejah Thoris, Phaidor, Thurid a Matai Shang. Oba muži byli právě zabráni do prudké hádky - Otec Thernů vyhrožoval Thuridovi, který se právě lopotil s jakousi prací, přičemž se Svatému Hekkadoru poškleboval.

Když jsem se po chvíli opatrně připlazil blíže - pokud to ovšem bylo možno, abych nebyl zpozorován - zřel jsem, že se oba muži shodli na jakéms takéms kompromisu, neboť s pomocí Phaidor vlekli vzpírající se nebohou Dejah Thoris na palubu letadla.

Tady ji pevně připoutali a sami pak sestoupili na zem a pokračovali v přípravách k odletu. Phaidor mezitím vstoupila do malé kabiny, která se nalézala nad palubou.

Doplazil jsem se k letounu až na vzdálenost pouhé čtvrt míle, když vtom mne Matai Shang zpozoroval. Viděl jsem, jak uchopil Thurida za rameno, obrátil jej směrem ke mně a ukazoval na mne. Musel jsem být nyní na bílém svahu jasně patrný. Vida, že jsem prozrazen, nesnažil jsem se déle skrývat a v šíleném kvapu jsem se hnál k letadlu.

Thurid i Matai Shang se zdvojeným úsilím cosi spravovali na vrtuli stroje, což byla činnost, kterou se celou dobu zabývali - oprava si totiž vyžádala, aby vrtuli sejmuli z ložiska a opět ji nasadili.

Vrtule byla nasazena, dříve než jsem urazil polovinu vzdálenosti, jež ležela mezi mnou a jimi - Thurid a Matai Shang stoupali již po žebříku na palubu letadla.

Thurid, jsa mrštnější, byl napřed - vyšplhal na plošinu jako opice. Dotkl se knoflíku, který uvedl v činnost vznosné nádrže, načež se letoun zvolna vznesl do výše; ne však tak rychle, jak by bylo lze očekávat od dobře seřízeného stroje.

Byl jsem dosud vzdálen několik set yardů, když se člun odlepoval od země. Pomalý vzestup letadla svědčil o tom, že s pohonem není něco v pořádku.

U hradeb Kadabry odpočívala mohutná letecká eskadra - válečné vzdušné jednotky Helia a Ptarthu, které jsem téhož dne zachránil před zkázou; dříve však, než bych se byl k nim vrátil pro pomoc, Thurid by

mně byl lehce unikl.

Viděl jsem, jak Matai Shang šplhá po úzkém a kymácejícím se žebříku na palubu, přes jejíž okraj se vychylovala ohavná, ďábelská tvář Prvorozeného. Ze zádi letadla viselo lano, které ve mně vzbudilo novou naději, neboť s jeho pomocí bych mohl dosáhnout cíle jednalo se ovšem o to, abych se k němu dostal dříve, než bude letoun příliš vysoko.

Že stroj je skutečně vážně v nepořádku, bylo vidno z toho, že se nemohl dobře vznést; kromě toho jsem zřel, že ačkoliv Thurid dvakrát stiskl startovní páku, letadlo se ani nepohnulo, pouze lehounký severní vánek je zvolna unášel.

Matai Shang došplhal již až k spodnímu okraji letounu. Jeho dlouhá, dráповitá ruka sahala po zábradlí.

Thurid, sledující stále svého komplice, se náhle nahnul přes okraj paluby. V jeho pozdvížené ruce se zableskla dýka, zamířená na hlavu Otce Thernů. Svatý Hekkador vzkřikl hrůzou a ustrašeně chopil Thurida za napřaženou paži.

Stanul jsem již téměř u dolů visícího lana. Letadlo dosud zvolna stoupalo, hnáno větrem ode mne. A tu jsem na zledovatělé pláni zakopl a při pádu jsem narazil hlavou na kámen. Byl jsem právě lanu, které se počínalo zdvihat ze země, vzdálen sotva na délku paže.

Úder do hlavy přivodil mé bezvědomí.

Neležel jsem však na ledové pláni zbaven smyslů příliš dlouho nejvýše několik vteřin. A zatím vše, co mně bylo dražší nad můj život, měl nyní v ruce můj úhlavní nepřítel... Když jsem otevřel oči, spatřil jsem, že Matai Shang a Thurid dosud spolu zápolí na provazovém žebříku, stroj však mezitím odletěl asi o dvě stě yardů jižněji a spodní konec lana byl dobrých třicet stop nad zemí.

Byl jsem blízek šílenství - z krutého zklamání, jež mě postihlo ve chvíli, kdy se zdál úspěch téměř zaručen; vzchopil jsem se a hnál se za letadlem, a ocitnuv se pod houpajícím se koncem lana, vypjal jsem své pozemské svaly k svrchovanému výkonu.

Obrovským kočičím skokem jsem se vyhoupl na tenký provaz - byl to jediný chabý prostředek, který mne mohl dopravit k mé lásce.

Moje prsty zachytily se lana asi jednu stopu nad jeho koncem. Přestože jsem se pevně držel, úzké lano mně klouzalo z dlaně; pokoušel jsem se pozdvihnout volnou paži tak, abych se zachytil výše nad druhou rukou - tato machinace však byla příčinou toho, že se mi pro-

vaz tím rychleji vysmekával.

Cítil jsem, jak se moje ruka neodvratně šine ke konci lana. Za okamžik vše, co jsem získal, bude ztraceno - vtom se mé prsty zachytily o silný uzel, kterým byl opatřen volný konec provazu.

S modlitbou díkůvzdání na rtech šplhal jsem zvolna k palubě letadla. Nyní jsem sice Matai Shanga a Thurida neviděl, ale dle hluku jsem soudil, že boj mezi nimi dosud trvá. Thern se bil o svůj život, Thurid pak se chtěl svého soka zbavit, aby letounu ulehčil a umožnil tak jeho vznesení se do výše.

Kdyby Matai Shang byl zavražděn, dříve než došplhám na palubu, moje naděje na úspěch by byla velmi sporá, neboť černý dator by pak lehce mohl přeříznout lano a mne se tak navždy zbavit - letadlo se totiž právě vznášelo nad hlubokou kamenitou roklí, o jejíž strmé útesy by se moje tělo roztříštilo na beztvárovou kaši.

Posléze se moje ruka dotkla zábradlí létadla. V téže chvíli se ozval hrůzný výkřik, při němž mně stydla v žilách krev - moje uděšené oči viděly, jak jakási velká, zmítající se a ječící hmota se řítí z paluby dolů do strašlivé propasti pod námi.

Byl to Matai Shang, Svatý Hekkador, Otec Thernů, jenž se právě odebral ke svým předkům.

Moje hlava se objevila nad pažením paluby. Thurid mne zpozoroval a hnal se s dýkou v ruce po mně. Pokoušel jsem se vylézt na plošinu na zádi letadla, kdežto Thurid v oné kritické chvíli stál u kabiny. Dětilo nás pouhých několik kroků. Žádná moc světa mne nemohla vyšinout na palubu dříve, než se rozvášněný Prvorozený ocitne u mne.

Cítil jsem, že můj konec se blíží. Byl jsem si svojí smrtí jist. Nedal jsem však ani sebemenším hnutím tváře najevo své obavy, neboť jsem nechtěl, aby se Thurid pásl na mých úzkostech. Za Thuridem jsem spatřil zoufalou tvář své zbožňované Dejah Thoris, která bezmocně lomcovala pouty. Můj osud byl tím krutější, že moje choť musela přihlížet mé příšerné smrti.

Nesnažil jsem se již vydrápat na palubu. Místo toho chopil jsem se levou rukou pevně zábradlí a pravicí jsem sevřel dýku, kterou jsem vytrhl z opasku.

Mám-li zemřít, zemru alespoň tak, jak jsem žil - v boji.

Když Thurid stanul zcela těsně u mne, otevřely se dveře kabiny a ponurá tragédie ve vzduchu byla rozmnožena o dalšího účastníka. Byla to Phaidor.

S nacheť pokrytou tváří a rozpuštěným vlasem, s očima plnými stop po nedávných slzách - byl to nezvyklý kontrast, neboť nad podobné slabosti smrtelných lidí byla tato pyšná bohyně vždy povýšena - vrhla se z kabiny na palubu přímo proti mně.

V její ruce se leskla dlouhá, zahnutá dýka. Ohlédl jsem se naposledy na svoji zbožňovanou choť a usmál jsem se jako člověk, jenž bezpečně ví, že má v nejbližších okamžicích zemřít. Poté jsem obrátil své zraky na Phaidor, očekávaje z její ruky smrtící ránu.

Dosud nikdy se mně nezdála Phaidorina tvář tak krásná, jako právě v tomto hrůzném okamžiku. Připadalo mně neuvěřitelným, že za tak působnou maskou by mohlo tlouci tak krutě sveřepé srdce. V jejích zázračných očích jsem spatřil nový výraz - její zrak dnes zářil podivuhodně vlase a měkce, dosud nikdy jsem ji nezřel tak citově vzrušenou jako v oné chvíli.

Ocitla se právě těsně vedle Thurida, který ji chtěl odstrčit stranou, aby mně sám mohl zasadit smrtící úder - a tu se přihodilo něco, čím jsem byl nesmírně překvapen, že jsem si ani nedovedl vše rázem uvědomit.

Phaidor uchopila Thurida levou paží za ruku, v níž třímala dýku. Zároveň při tom její pravice s blýskavou čepelí se zdvihla do výše.

„Tuto ránu za Matai Shanga!“ zvolala, hroužíc ocel svého nože do datorovy hrudi. „A tuto za zlo, kterým jste se provinil na spanilé Dejah Thoris!“ a její ostrá dýka znovu se zabodla do zkrvavených prsou Thurida.

„A tu, a tu, a tu,“ vykřikla, „za Johna Cartera, helijského prince!“ pokračovala, provázejíc každé slovo příšernou ranou dýky do padouchova ničemného srdce. A poté, dokonavši dílo zkázy, svrhla mstícím obloukem mrtvolu Prvorozeného dolů z paluby do bezedné propasti. Za strašlivého ticha následovalo tělo vraha svou nedávnou obět'.

Byl jsem úžasem tak paralyzován, že během hrůzné scény, jejímž jsem byl svědkem, jsem ani nepomyslel na to, abych se mezitím vyšplhal na palubu. Byl jsem však ještě více překvapen, když Phaidor přistoupila k zábradlí a podala mi ruku, aby mně pomohla na plošinu. Ocitnuv se na pevné podlaze letadla, zíral jsem v bezměrném údivu na Phaidor, nejša schopn ani slova.

Na rtech bílé dívky se rozestřel matný úsměv - nebyl to již onen obvyklý hrubý smích bohyně, který jsem dosud vídal hyzdit její tvář. „Divíte se zajisté, Johne Cartere,“ pravila posléze Phaidor, „jaká se to

se mnou stala kromobyčejná změna? Řeknu vám vše. Láska - ano, láska k vám je toho příčinou..."

Když se moje tvář stáhla po těchto slovech k mrzutému úšklebku, Phaidor mně konejšivě pokynula rukou.

„Sečkejte,“ řekla. „Moje láska to není - je to láska vaší princezny, Dejah Thoris - ona mne naučila znát pravou lásku, jaká může být a měla by být, a činit rozdíl mezi tímto vznešeným citem a sobeckou, žárlivou vášní, kterou jsem vůči vám dříve plála.“

Změnila jsem se. Dovedu nyní milovat tak čistě jako Dejah Thoris a moje štěstí bude dokonalé jen tehdy, uvidím-li vás oba opět spojeny, neboť vím, že pouze s ní můžete nalézt pravou spokojenost.

Já jsem však svrchovaně nešťastna, poněvadž si uvědomuji zlo, které jsem napáchala. Moje svědomí si musí odpykat mnoho hříchů a ačkoliv jsem nesmrtelná, celý můj život není dost dlouhý, aby mne mohla stihnout spravedlivá odplata.

Leč znám jinou cestu nápravy, a jestliže Phaidor, dcera Svatého Hekkadora Svatých Thernů, zhřešila, dnes snad alespoň částečně smyla svoji vinu; pochybujete-li přesto o upřímnosti mých slov a o opravdovosti mé nové lásky, která obepíná i vaši milovanou choť, pak vám Phaidor dokáže, že nelže, a to jediným způsobem, jakého je schopna - jste oba zachráněni a já vám ustupuji z cesty.“

A s posledním slovem na rtech vyhoupla se přes zábradlí a skočila do zejícího bezdna pod letadlem.

Jat hrůzou, zděšeně jsem vzkřikl a vrhl se k zábradlí, snaže se jí zachránit život - život, který bych byl po celé dva roky rád viděl uhašen. Leč moje snaha byla marná.

Odvrátil jsem slzami zalité oči, abych nemusel zírat na hrůzné divadlo pod sebou.

Za několik okamžiků poté jsem uvolnil pouta své zbožňované Dejah Thoris, a když pak její drahé paže se obemkly kolem mého krku a když její hebké rty spočinuly na mých, zapomenul jsem na útrapy a muka, která jsem zakusil, jsa uchvácen sladkou odměnou.

NOVÝ VLADAŘ

Letadlo, na jehož palubě jsme se s mojí milovanou Dejah Thoris po dlouhém dvanáctiletém odloučení opět shledali, bylo k letu zcela nepotřebné.

Vznosné nádrže byly porouchány. Hybný stroj nefungoval. Plynuli jsme zvolna a bezmocně v ledovém arktickém ovzduší.

Minuli jsme kamenitou rokli, v níž odpočívaly mrtvolky Matai Shanga, Thurida a Phaidor, a pluli jsme nad mírně se sklánějícím pahorkem. Otevřel jsem úplně únikové kohouty vznosných nádrží, takže letadlo spočinulo lehce na sněžné pláni. Vystoupili jsme s Dejah Thoris a ruku v ruce jsme se vraceli po zledovatělé pustině zpět do města Kadabry.

Vstoupili jsme do tunelu, který mne dovedl za uprchlíky. Kráčeli jsme pomalu, neboť jsme si s Dejah měli velmi mnoho co říci. Vyprávěla mi o hrůzném okamžiku před mnoha měsíci, kdy dveře její žalářní cely v Chrámu Slunce se mezi námi zvolna zavřely a Phaidor se na ni vrhla s napřaženou dýkou, před jejímž ostrím ji varoval výkřik věrné Thuvie, která v pravý čas rozeznala ohavný záměr thernské bohyně.

Onen hrůzný výkřik mně zněl v uších ještě několik dlouhých měsíců, kdy jsem byl v zoufalé nejistotě, jaký asi osud stihl moji princeznu; nevěděl jsem totiž, že se Thuvii podařilo vyrvat Phaidor dýku z ruky, dříve než s ní mohla způsobit nějaké zlo.

Dejah mně líčila nekonečnou délku svého žaláře - vyprávěla mně o kruté nenávisti Phaidor a o něžné lásce Thuvie; a i když je jívalo nejčernější zoufalství, vždy obě rudé dívky doufaly, že John Carter je přece jen nalezne a otevře jim cestu ke svobodě.

A vtom jsme již došli až do Solanovy komnaty. Postupoval jsem kupředu bez jakékoliv opatrnosti, neboť jsem byl pevně přesvědčen, že město i palác jsou již v rukou mých přátel a spojenců.

Tak se stalo, že když jsem bez obav vstoupil do Solanovy tajné laboratoře, ocitl jsem se tváří v tvář asi tuctu Salensus Ollových šlechticů. Chystali se podzemními chodbami, jimiž jsme právě prošli, prchnout z dobytého města na sněžné pláň.

Sotva nás uviděli, zastavili se a škodolibý smích se rozprostřel na lících jejich vůdce.

„Hle, zde je původce našeho neštěstí!“ zvolal, ukazuje na mne. „Pokocháme-li se pohledem na zohavené mrtvoly helijského prince a princezny, budeme alespoň částečně pomstěni za bědy a strasti, jichž oni byli příčinou.“

Až jejich přátelé naleznou jejich mrtvá těla,“ pokračoval, pokynuv rukou směrem vzhůru k paláci, „pak si teprve uvědomí, jak krutá je msta žlutých mužů. Johne Cartere, připravte se na trest - chci však, aby vaše smrt byla ještě krutější, a proto vězte, že vaši choť nyní nezavraždím - věnuji ji jako hříčku pro kratochvíli svých šlechticů.“

Stál jsem právě u stěny, na níž byly umístěny všechny regulační páky. Dejah Thoris byla po mém boku - zírala na mne s nepochopitelným údivem, když zřela, jak žlutí bojovníci se na mne ženou s tasenými meči, kdežto já jsem se usmíval a svou zbraň jsem ponechával klidně v pochvě.

Žlutí šlechtici také na mne zírali se svrchovaným podivem, a když viděli, že se nechápu meče, zaváhali, obávající se nějaké léčky; leč jejich vůdce je pobízel proti mně. Když se ocitli u mne již na dosah ostří, zdvihl jsem ruku a položil ji na hladce vyleštěnou rukojeť velké páky, připevněné na stěně, a usmáv se ponuře, pohlédl jsem svým nepřítelům přímo do tváře.

Žlutí se rázem zarazili a couvli, vrhajíce zmatené a vyděšené pohledy zprvu na mne a pak navzájem na sebe.

„Ustaňte!“ zvolal na mne jejich vůdce. „Nevíte, co činíte!“

„Ba vím, až příliš dobře vím,“ odvětil jsem. „Vím, že přiblížíte-li se byt' i jen o jediný krok k Dejah Thoris, helijské princezně, stisknu tuto páku a zemře ona i já - nezemřeme však sami!“

Šlechtici ustoupili a chvíli si mezi sebou šeptali. Posléze se jejich vůdce opět obrátil ke mně.

„Jděte svobodně svojí cestou, Johne Cartere,“ řekl, „a my půjdeme též svojí.“

„Zajatci nemají práva chodit volně, kam je jim libo,“ odvětil jsem klidně, „a vězte, že jste zajatci - zajatci helijského prince.“

Dříve než vůdce Okarských mohl odpovědět, otevřely se dveře v protější stěně komnaty a jimi se vřítla dovnitř četa žlutých ozbrojenců. V prvním okamžiku se tváře Salensus Ollových šlechticů rozjasnily, brzy však se opět ponuře stáhly, když zřeli velitele příchozích - byl to Talu, princ Marentiny, a oni věděli zcela dobře, že z jeho rukou nemohou doufat ani v pomoc, ani v milost.

Talu s úsměvem v tváři okamžitě pochopil situaci.

„Byl to od vás skvělý čin, Johne Cartere,“ zvolal. „Zdařilo se vám jejich vlastní sílu obrátit proti jim samým. Okar vám bude vděčen za to, že jste překazil útěk těchto lidí, neboť vězte, že jsou to nejhnusnější bídníci, kteří kdy obývali končiny za ledovou bariérou - a tento z nich,“ ukázal na vůdce šlechticů, „byl by se prohlásil Jeddakem jeddaků na místě mrtvého Salensus Olla. Pak bychom měli ještě bídnějšího vládce, než byl onen nenáviděný tyran, kterého sklál váš meč.“

Žlutí šlechtici se nechali od Marentinských bez odporu zajmout, neboť věděli, že kdyby se vzpírali, smrt by je neminula; poté v průvodu Taluových bojovníků jsme se odebrali do velké audienční síně, v níž dříve zasedával Salensus Oll se svými věrnými. Zastali jsme tam velké shromáždění válečníků.

Rudí muži z Helia a Ptarthu, žlutí ze severu, černí z kmene Prvorozených, kteří se pod vedením mého přítele Xodara zúčastnili pomocné výpravy - všichni v jedné směsici. Ani sveřepí zelení bojovníci ze vzdálených končin jihu a několik bělostných Thernů, kteří se vzdali víry svých otců a přísahali věnost Xodarovi, nescházeli.

Byl zde Tardos Mors a Mors Kajak a můj štíhlý, ztepilý, v nádherou zbroj oděný Carthoris. Sotva jsme vstoupili do audienční síně, otec, děd i syn se seběhli k Dejah Thoris, a ačkoliv nebývá zvykem u urozených Mart'anů dávat bouřlivě najevo své city, téměř ji udusili projevy upřímné lásky.

Tars Tarkas, jeddak Tharků, tam byl, i Kantos Kan, moji staří přátelé; a můj věrný Woola se mohl zbláznit radostí, když mne spatřil, skákal na mne a škubal nadšením moji zbroj.

Pozdravné projevy kolem nás nebraly konce; třeskot mečů, které hrdinní válečníci ze všech končin Marsu zdvihali do výše a jimiž kláli o sebe na znamení úspěchu a vítězství, byl ohlušující.

Leč jak jsem tak procházel audienční síní mezi přítomnými bojovníky, šlechtici, jedy a jeddaky, moje srdce bylo dosud těžké, neboť jsem nikde neviděl dvě milé tváře - Thuvan Dihn a Thuvia z Ptarthu nebyli v celém shromáždění k nalezení.

Ptal jsem se po nich kdekoho a posléze jsem se od jednoho ze žlutých zajatců dozvěděl, že byli uvězněni palácovým důstojníkem, který je přistihl, jak se snaží proniknout ke mně do Sklepení hojnosti, v němž jsem tehdy úpěl.

Nemusel jsem se již tázat, proč statečný jeddak a jeho hrdinná dce-

ra se odvážili za mnou do žaláře. Zajatec mně dále sdělil, že jsou dosud uvězněni v podzemí paláce ve smrdutých kobkách - tyran severu totiž nad nimi již nestihl vyřknout svůj ortel.

Za okamžik poté čtyři ozbrojenci prohledaly každý kout Salensus Ollova paláce - jejich námaha byla korunována úspěchem. Moje štěstí bylo úplné, když jsem zřel, jak čestná stráž oba mé milované přátele přivádí do audienční síně.

Thuvia, ledva spatřila Dejah Thoris, vrhla se k ní a sevřela ji v náručí. Nepotřeboval jsem lepší důkaz svrchované vzájemné náklonnosti obou žen, jež byla patrna z upřímnosti jejich objetí.

A na tuto pestrou směsici ras zíral mlčenlivě prázdný trůn Okaru. Ze všech oněch podivných scén, jichž během dlouhých tisíciletí nepochybně byl okarský trůn Jeddaka jeddaků svědkem, žádnou nebylo lze srovnat s dnešním shromážděním. Když jsem tak v oněch okamžicích uvažoval o minulosti a budoucnosti po věky utajené žluté rasy, dospěl jsem k názoru, že nyní jí kyne užitečnější existence v rámci velké rodiny spřátelených národů, jejichž sídla se táhnou od jižního pólu až po ledovou přehradu severu.

Před dvaadvaceti léty byl jsem vržen z vesmíru do tohoto podivného, neznámého světa jako bezbranný, nahý cizinec. Všechny rasy Barsoomu tehdy mezi sebou surově zápolily a snažily se vyhladit jedna druhou. A dnes, díky síle a obratnosti mého meče a věrné pospolitosti a oddanosti přátel, jež mi tento meč vydobyl, černí i bílí, rudí i zelení ve shodě a míru jdou bok po boku za společným cílem svornosti a přátelství. Nelze sice ještě říci, že by všechny národnosti byly ve všem úplně zajedno - valný kus práce na tomto poli však již byl vykonán; uvědomoval jsem si, že kdyby se mně zdařilo sloučit žlutou rasu v přátelskou pospolitost s ostatními národy, bylo by tak dokončeno a završeno moje životní dílo, čímž bych alespoň částečně splatil svůj dluh vůči Marsu, kterému jsem vděčen za svoji zbožňovanou Dejah Thoris, nad níž není rovno v celém vesmíru.

Uvažuje o těchto záležitostech, dospěl jsem k názoru, že pouze jediný muž ze žlutých by mohl splnit moje naděje. Jednal jsem jako vždy téměř spontánně - bez dlouhých úvah či diskusí.

Ti, jimž se moje plány nelíbí, mají vždy možnost taseními meči získat průchod svým názorům, které považují za správné. Leč zdálo se, že se nezdvihne žádný hlas odporu, když jsem uchopil svého marrentinského přítele Talua za rámě a vystoupil jsem s ním ke trůnu, na

němž kdysi zasedal Salensus Oll.

„Bojovníci Barsoomu!“ zvolal jsem. „Kadabra je dobytá a v jejích troskách padl též nenáviděný tyran severu; samostatnost a celistvost Okaru však musí být zachována. Rudí muži jsou spravováni rudými jeddaky, zelení bojovníci ze starobylých moří neuznávají jiné vladaře, leč ty, kteří vyšli z jejich řad, Prvorození z končin od jižního pólu jsou ovládáni svým černým soukmenovcem Xodarem - nebylo by tudíž po právu, kdyby na trůn Okaru dosedl vladař jiné národnosti než žluté.

Existuje jediný bojovník, který by byl s to úkolu, jež vyžadují povinnosti starobylého úřadu Jeddaka jeddaků dálného Severu. Mužové okarští, pozdvihněte své meče a pozdravte svého nového vládce Talua, prince Marentiny!“

A tu se ozval radostný, jásavý pokřik osvobozených Marent'anů a kadabranských zajatců, neboť se domnívali, že když si je rudí podrobili silou, jen tak zhola se své moci nevzdají a vnutí jim jeddaka z cizí rasy, jak bývalo dříve na Barsoomu zvykem.

Vítězní bojovníci, kteří přišli za mnou se záchrannou výpravou pod vedením Carthorise, připojili svůj jásot. Za ohlušujícího provolávání slávy a divokého křiku vyšli jsme s Dejah Thoris do nádherných zahrad, po jejichž drahokamy posetých stezkách se procházel dříve Salensus Oll. Chtěli jsme alespoň na chvíli uniknout všeobecnému zmatku.

Za námi v patách krácel Woola. V zahradě na nádherném, zdobně vyřezávaném sedadle, obklopeném záplavou rudých květů, jsme spatřili dvojici, jež nás již předešla - Thuvii z Ptarthu a Carthorise z Helia.

Něžný profil jeho hlavy byl právě skloněn nad spanilou tvář jeho společnice. Pohlédl jsem s úsměvem na Dejah Thoris a zašeptal jsem: „Proč by ne?“

A věru, proč by ne? Vždyť láska kvete v každém věku, a tím spíše zde, ve světě věčného mládí.

Zůstali jsme v Kadabře Taluovými hosty až do doby, kdy se formálně ujal své nové hodnosti, a poté flotila, kterou jsem naštěstí svojí duchapřítomností zachránil před bídnou zkázou, nás odvezla z ledových končin. Před naším odletem byli jsme však ještě svědky úplného zničení ponurého Strážce Severu - byl to první velký čin nového Jeddaka jeddaků.

„Dneškem počínaje,“ pravil Talu, když jeho lidé odstranili zbytky kůlu hrůzy, „mohou letadla rudé a černé rasy svobodně odlétat a přile-

tat přes ledovou bariéru, jako by naše země byla jejich zemí.

Carrionské jeskyně budou vyčištěny, aby zelení bojovníci mohli bez obtíží přicházet do sídel žlutých - moji šlechtici pak se postarají o to, aby vbrzku ani jediný posvátný apt neohrožoval bezpečnost krajin mrazivého severu.“

Poté jsme se upřímně rozloučili se svými žlutými přáteli a vydali jsme se na cestu do Ptarthu. Tam jsme zůstali po celý měsíc hosty Thuvan Dihna; neušlo mi tehdy, že Carthoris, kdyby nebyl býval helijským princem, byl by tam nejraději zůstal navždy.

Poté jsme přelétli mohutné kaolské lesy a na telegrafický pokyn Kulan Titha jsme přistáli u vysokého kotevního majáku, jenž čněl uprostřed Kaolu. Celý den a půl noci trvalo, než se vylodily posádky všech plavidel. Zpečetili jsme upřímnou návštěvou nová pouta přátelství mezi Heliem a Kaolem, a poté, jednoho nezapomenutelného dne, užřeli jsme obě štíhlé, vysoké věže dvou helijských měst.

Helijsťi se již dlouho připravovali na náš příchod. Obloha byla plná vlajkami ozdobených vzducholodí. Střechy a terasy všech budov ve městech byly pokryty drahocennými látkami a hedvábím. Vše, domy, okna, ulice, prostranství, náměstí, se skvělo zlatem zdálo se, že obě města hoří, tak se jiskřící kov a drahé kameny blýskaly v záři planoucího slunce.

Helijská královská rodina poprvé opět po dvanácti letech byla shromážděna ve svém paláci a obklopena jásajícími milióny svých věrných, kteří ji přišli přivítat ze všech končin říše. Ženy a děti i staří otužilí bojovníci plakali vděčností a děkovali osudu, že jim opět vrátil jejich milovaného vladaře Tardos Morse a božskou princeznu, kterou celý národ zbožňoval. A i my všichni ostatní, kteří jsme se zúčastnili oné nebezpečné výpravy na dálný sever, byli jsme téměř ohlušení jásavými ovacemi.

Večer po příjezdu seděl jsem s Dejah Thoris a s Carthorisem na střeše svého paláce, která byla upravena v rozkošnou zahradu - byli jsme zabráni v důvěrný rodinný rozhovor a oddávali jsme se sladkému odpočinku a oddechu, stranou hlučných oslav královského dvora. Vtom však znenadání se objevil posel se vzkazem, abychom se okamžitě odebrali do Chrámu odplaty, „kdež kdosi ještě dnešní noci má být souzen.“

Lámal jsem si hlavu, o jakou neodkladnou záležitost asi běží, že je jí přikládána taková váha, že se soudu v Chrámu odplaty musí zúčast-

nit celá královská rodina, navíc ještě téhož večera, kdy se vrátila do Helia po mnohaletém odloučení; leč rozkaz jeddaka musí být každému, a tudíž i mně svatým.

Když náš stroj spočinul na střeše Chrámu odplaty, zřeli jsme, že se ke svatyni slétává neobvykle početné množství dalších vzdušných člunů. V ulicích Helia panoval nezvyklý ruch - vše, co jen mělo nohy, spěchalo do širokých bran Chrámu odplaty.

Zvolna se mně rozsvěťovalo v hlavě a vzpomínal jsem si na ponurý osud, jehož splnění bylo odkládáno od okamžiku, kdy jsem v Chrámu odplaty stál před soudem Zat Arrrase a zodpovídal se z viny, jež spočívala v tom, že jsem se vrátil z Údolí Dor a od břehů Ztraceného moře Korus.

Bylo by skutečně možno, aby konzervativnost a zachovávaní starých mravů a zvyků zaslepily Mart'any tak, že by vůbec nebrali zřetel na dobro, které jsem pro ně vykonal? Což zapomenuli již na vděčnost, kterou jsou mně povinováni za to, že jsem je oprostil z pout bídné pověry? Mohli by bez povšimnutí přejít závažnou skutečnost, že jediné mně mají co děkovat za osvobození Carthorise, Dejah Thoris, Mors Kajaka a Tardos Morse?

Nemohl jsem těmto domněnkám uvěřit, zároveň jsem však nedovedl uhodnout, proč bych byl zván do Chrámu odplaty okamžitě po návratu Tardos Morse na trůn.

Moje překvapení a můj údiv vzrostly, když jsem vstoupil do chrámu a přiblížil se k Trůnu spravedlnosti. Na místech soudců seděli moji přátelé. Byl zde Kulan Tith, jeddak Kaolu, se kterým jsme se teprve před několika dny rozloučili v jeho paláci; vedle něj zasedl Thuvan Dihn, jeddak Ptarthu - jak ten se mohl dopravit do Helia v touž dobu jako my?

Byl zde Tars Tarkas, jeddak Tharků, i Xodar, jeddak Prvorozených; ani Talu, Jeddak jeddaků dálného Severu, o němž bych byl přísahal, že dosud dlí ve svém skleníkovém paláci za přehradou věčného ledu a sněhu, nechyběl; mezi nimi zasedali Tardos Mors, Mors Kajak a ostatní nižší jedové a jeddakové, kteří doplňovali počet soudců na jedenatřicet, jak velel starý zákon a mrav.

Byl to opravdu královský tribunál - věřím, že v historických análech Marsu není zaznamenáno, že by kdy takový byl zasedal.

Když jsem vstoupil do chrámu, rozhostilo se v celém shromáždění hrobové ticho. Poté povstal Tardos Mors ze svého křesla.

„Johne Cartere,“ oslovil mne hlubokým, majestátním hlasem, „zajměte své místo na Piedestalu pravdy, neboť vězte, že vaše činy budou podrobeny přísnému a spravedlivému soudu zde přítomných vážených mužů.“

Se vztyčenou hlavou a s jasným zrakem jsem vystoupil na Piedestal pravdy. Rozhlédnuv se kolem sebe na kruh soudců, o nichž jsem věděl, že jsou mými nejoddanějšími přáteli, zřel jsem ke svému nemalému překvapení, že na mne zírají nikoliv s láskou a úctou, ale hrdě a neúprosně, tak jak jim velela jejich povinnost.

Poté povstal zapisovatel ze svého místa a z objemné knihy předčítal dlouhou řadu pozoruhodných činů, které jsem vykonal na povrchu Barsoomu během dvaadvaceti dlouhých roků, od chvíle, kdy jsem poprvé vstoupil na okrové dno vyschlého moře nedaleko inkubátoru Tharků. Kromě jiných líčil též podrobně moje činy, které jsem vykonal v prstenci Pohoří Otz, kdež jsem potíral Svaté Therny a Prvorozené.

Na Barsoomu je na soudě zvykem, že během jednání se předčítají i činy, které lze připočíst souzenému k dobru a které tak tvoří jakýsi protiklad jeho vině - proto jsem nebyl nikterak překvapen, že byl přednášen též výčet mých dobrých skutků, jež ostatně přítomní soudci znali nazpaměť. Když zapisovatel dočetl, povstal opět Tardos Mors.

„Nejspravedlivější soudcové,“ zvolal, „slyšeli jste právě vše, co je na Barsoomu známo o Johnu Carterovi, helijském princí - dobré i zlé. Rcete, jak zní váš soud?!“

Na tato slova povstal zvolna Tars Tarkas z křesla - jeho obrovská, zeleně bronzová postava s mohutnou hlavou na širokých plecích čněla nad nás nad všechny jako socha. Zahleděl se na mne přísným pohledem - tentýž Tars Tarkas, po jehož boku jsem vybojoval nespočetné bitvy; tentýž Tars Tarkas, kterého jsem miloval jako vlastního bratra.

Byl bych téměř plakal, kdybych nebyl takřka šílený zlostí; měl jsem tisíc chutí tasit meč a vrhnout se samojediný proti všem. „Soudcové,“ řekl Tars Tarkas, „náš ortel může znít toliko jednoznačně! Necht' John Carter není více zván helijským princem,“ učinil dramatickou pauzu - „zvolme jej však Jeddakem jeddaků, vladařem Barsoomu!“

Všech jedenatřicet soudců povstalo rázem jako na povel ze svých křesel a tasenými meči dosvědčili jednohlasný souhlas s návrhem Tars Tarkase. A vtom již celá olbřímí klenba Chrámu odplaty se otřásala

hromovým jásotem všech přítomných - ozvěna byla tak mohutná, že jsem se obával, že se budova zřítí.

Nyní teprve pochopil jsem pravý účel ceremonie, jíž jsem byl podroben, a drsný humor, s kterým tak bylo učiněno. O opravdovosti a oprávněnosti čestného titulu, jehož se mi tak slavnostním způsobem dostalo, nemohl jsem pochybovat, neboť ze všech stran byl jsem zahrnován upřímnými gratulacemi všech přátel a dvořanů, známých i neznámých.

A vtom padesát nejvznešenějších šlechticů, kteří se sešli z jednotlivých královských dvorů celého Barsoomu, objevilo se na Prostranství naděje, nesouce na ramenou nádherná nosítka. Sotvaže přítomní spatřili tu, jež v nich seděla, propukli v ohromný jásot, který nebral konce - byla to moje zbožňovaná choť, Dejah Thoris, helijská princezna.

Nesli ji přímo k Trůnu spravedlnosti. Tam jí Tardos Mors dvorně pomohl vystoupit z nosítek a dovedl ji ke mně.

„Necht' nejkrásnější žena vesmíru sdílí poctu, která byla dnes přiznána jejímu choti!“ řekl majestátně.

Přivinul jsem Dejah Thoris něžně k sobě a přede všemi jsem ji políbil.

Edice
JOHN CARTER, PÁN MARSU
svazek III.

Edgar Rice Burroughs
POZEMŠŤAN VOJEVŮDCEM NA MARSU

Překlad Dr. Jirky Macáka z roku 1928
s přihlédnutím k anglickému originálu The Warlord Of Mars
upravil a doplnil Ivan Beránek
Ilustrace Zdeněk Netopil
Obálka s použitím ilustrace Zdenka Netopila,
Vazba a grafická úprava Pavel Štefan
Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka v Praze a Litomyšli
Roku 1998 jako svou 243. publikaci
Vydání třetí (v této úpravě druhé)
Redaktor Ivan Beránek
Technická redaktorka Jana Marešová
Sazba a reprodukce Boom, Praha
Vytiskl PB Tisk, Příbram

ISBN 80-7185-154-X